

MATT HAIG, scriitor și jurnalist, s-a născut pe 3 iulie 1975 la Sheffield, în Marea Britanie. Este un scriitor prolific, multe dintre cărțile lui fiind bestselleruri sau în curs de ecranizare. Printre cele mai cunoscute se numără: *The Last Family in England* (2004), *Shadow Forest* (2007), *Runaway Troll* (2008); *Umanii* (Nemira, 2015), *Băiatul Echo* (trad. rom. 2015), *Câteva motive să iubești viața* (Nemira, 2018) sau *Cum să oprești timpul* (Nemira, 2018). Apărută în limba engleză în 2015, *Un băiat numit Crăciun* (Nemi, 2016) a avut un succes imens, fiind tradusă în peste 20 de limbi. Cartea va fi ecranizată de Blueprint și Studio Canal. A fost urmată în 2016 de *Fetița care a salvat Crăciunul* (Nemi, 2017), în 2017 a fost lansat volumul al treilea al seriei, *Eu și Moș Crăciun* (Nemi, 2018), iar în 2018 a apărut *The Truth Pixie*.

CHRIS MOULD a început Școala de Arte la 16 ani. A câștigat Nottingham Children's Book Award și a fost nominalizat la Sheffield Children's Book Award, în prezent locuiește în Yorkshire, este căsătorit și are doi copii. Își iubește munca și-i place să scrie și să deseneze genul de cărți pe care și le-a dorit în copilărie.

Eu și Moș CRĂCIUN

MATT HAIG

ilustrații

CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză

CRISTINA JINGA

nemi

MATT HAIG

EU ȘI MOȘ CRĂCIUN

Titlul original: *FATHER CHRISTMAS AND ME* (2017)

Ilustrații: CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză:
CRISTINA JINGA

2018

Lui Pearl, Lucas și Andrea

În altă parte

Probabil va închipuiți că știți despre Moș Crăciun. Și sunt sigur că știți *niște* lucruri. Probabil știți de Atelierul de Jucării și despre reni. Știți ce se întâmplă în fiecare Ajun de Crăciun.

Bineînțeles că știți.

Însă probabil nu știți despre mine.

O să încep prin a vă spune lucrurile care sunt mai ușor de crezut.

Numele meu este Amelia Wishart și am un pisoi negru pe care îl cheamă Căpitanul Funingine. M-am născut la Londra. Am locuit acolo, la Londra, până am împlinit unsprezece ani. Și apoi am locuit *în altă parte*.

Despre această *altă parte* s-ar putea să vă vină mai greu de crezut.

Presupun că, dacă v-aș spune că m-am mutat în Finlanda, n-ați avea nicio problemă să credeți asta, pentru că Finlanda este pe hartă. Și harta este, teoretic, adevărată. Eu m-am mutat în Finlanda, în nordul foarte foarte *foarte* îndepărtat, dincolo de zona Finlandei cunoscută ca Laponia.

Această *altă parte* în care locuiam se numea, simplu, Nordul Îndepărtat, iar orașelul era Elfhelm. Ei, problema e că Elfhelm nu se află pe nicio hartă. Niciuna omenească, adică. Iar motivul pentru absența lui este că *majoritatea oamenilor nu-l pot vedea*. E *invizibil* pentru ei. Cum să vă spun, Elfhelm este un loc magic și, ca să vezi locurile magice, trebuie să crezi în magie. Iar tipurile de oameni care desenează toate hărțile sunt cel mai puțin înclinați să creadă în magie.

Dar Elfhelm e un oraș obișnuit, din multe puncte de vedere. Un oraș mic. De fapt, un sat mai mare. Și în el se găsesc lucruri obișnuite, cum ar fi magazine și case și o primărie. Există străzi și copaci, ba chiar și o bancă.

Însă oamenii care locuiesc aici sunt diferiți de mine. Și *foarte*

diferiți și de voi.

Nici măcar nu sunt oameni. Nu sunt *ființe omeneste*, adică.

Ei sunt speciali. Sunt magici.

Sunt, ei bine...

Sunt elfi. Însă problema e că, atunci când ești înconjurat de elfi, nu elfii sunt creaturile ciudate, neobișnuite.

Nu.

Ci tu ești.

Drumul Renilor nr. 7

Moș Crăciun locuia pe Drumul Renilor la numărul 7, imediat lângă Câmpul Renilor, la marginea Elfhelmului. Casa lui, ca multe alte case din Elfhelm, era făcută din turtă dulce întărită și – spre deosebire de aproape toate celelalte case din Elfhelm – ușa de la intrare era atât de mare, încât nu trebuia să te apleci ca să intri.

Era plină de lucruri distractive. De la etaj la parter coborai pe un tobogan. Soneria de la ușa te întâmpina cu o versiune a cântecului *Clopoței, clopoței*. Pretutindeni găseai jucării. Bucătăria avea rafturile pline cu borcane cu cele mai gustoase dulciuri – ciocolată, turtă dulce, gem de mure. În sufragerie era un orologiu cu ren, care semăna cu un ceas cu cuc, numai că, în loc de cuc, ieșea un ren care anunța ora. O, și nu indica orele omenești obișnuite, chestiile plictisitoare ca „șase fix” sau „nouă și douăzeci”. El indica timpul-elf, iar orele elfilor se numeau, de pildă, Foarte Devreme Într-adevăr și Mult Trecut de Ora de Culcare.

Moș Crăciun locuise singur aici, dar, de curând, îl rugase pe Slumber, elful care meșterea paturi, să-i facă două paturi în plus și „cel mai confortabil coș de pisici din lume” pentru Căpitanul Funingine.

— Deși, la noapte, a spus el în prima zi, o să dorm la parter, pe trambulină.

Moș Crăciun a insistat că era o trambulină foarte confortabilă.

Motivul pentru care Moș Crăciun avea nevoie de două paturi în plus eram noi, Mary Ethel Winters și cu mine.

Mary era femeia de care Moș Crăciun se îndrăgostise. Roșea de fiecare dată când se uita la ea. Și ea îl iubea, bineînțeles.

Mary era cea mai blândă și mai drăguță Femeie pe care o cunoscusem în viața mea. Obrajii ei erau roșii ca merele, iar zâmbetul ei putea încălzi o cameră. Prima oară o întâlnisem la Londra, când se întâmplase cel mai rău lucru din toate. Mama se

îmbolnăvisese foarte rău de la atâtea hornuri pe care le curăţase. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca s-o îngrijesc, dar, până la urmă, boala a fost mai puternică. Nu am putut s-o salvez. Tata ne părăsise de când eram eu foarte mică, aşadar, după moartea mamei, am fost trimisă la azilul de săraci al domnului Jeremiah Creeper. Eram din cale-afară de nefericită, dar Mary – care lucra la bucătăriile de acolo – se purta întotdeauna drăguţ cu mine. Îmi puneă, în secret, o lingură de miere în terciul apos de ovăz pe care ni-l dădeau să-l mâncăm. N-o să uit asta niciodată.

Şi ea avusese o viaţă grea. Înainte să vină să lucreze la azilul de săraci, nu avea casă şi dormea pe o bancă de lângă Tower Bridge, înconjurată de porumbei.

Oricum, când eu şi Căpitanul Funingine am evadat, în cele din urmă, de la azil, mulţumită lui Moş Crăciun, Mary a venit cu noi. Şi, ca şi mine, a fost foarte mulţumită să vină aici.

Am ajuns la Elfhelm în Ziua de Crăciun, când toţi copiii oamenilor din lume îşi deschideau cadourile, apoi ne-am ospătat la cea mai mare cină de Crăciun la care am participat eu vreodată şi am ascultat cele mai isteţe şi mai vesele melodii, interpretate de o formaţie de elfi numită Zurgălăii. Am râs şi am cântat şi am dansat spickle. Spickle este un dans de-al elfilor, foarte complicat, care implică multă mişcare energetică din picioare, multe răsuciri şi ceva plutit magic prin aer.

— Cred că o să-ţi placă aici, mi-a spus Moş Crăciun mai târziu, când ieşiserăm să patinăm pe un lac îngheţat.

— Da, cred că da, am zis eu.

Şi aşa a fost. Chiar mi-a plăcut. Mă rog, pentru o vreme. Înainte să izbutesc să-mi fac praf fericirea într-un milion de cioburi.

Caramela Speranță

Ca să ajungi oriunde în Elfhelm, trebuie să mergi de-a lungul unei străzi mari, numite Strada Principală. Elfii nu sunt întotdeauna foarte inventivi în ceea ce privește denumirile. De pildă, mai era o stradă cu șapte curbe, pe care ei o numeau Strada Celor Șapte Curbe.

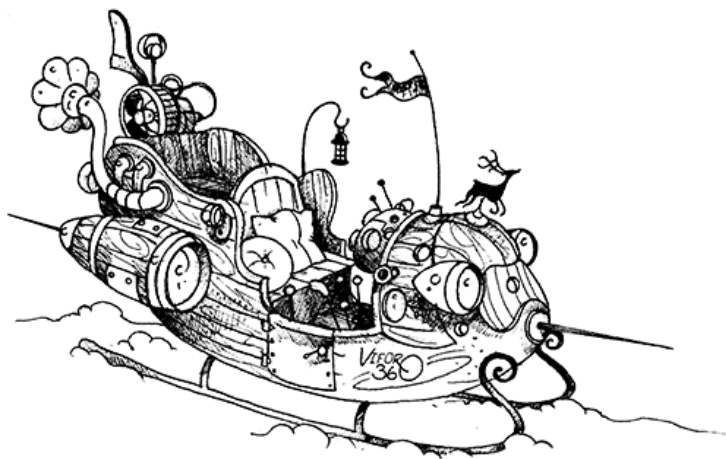
În fine, pe când mergeam noi pe Strada Principală, aceasta forfotea de elfi. De o parte și de alta erau ateliere de saboți de lemn, ateliere de tunici, ateliere de centuri. Exista până și ceva numit Școala de Conducători de Sănie pe Strada Principală. Vedeai acolo toate tipurile de sănii, deși niciuna nu arăta la fel de impresionant ca aceea cu care călătorisem până la Elfhelm – cea pe care Moș Crăciun o ținea parcată în Câmpul Renilor.

Moș Crăciun l-a salutat fluturând din mână pe un elf înalt (după standardele elfilor) și slab care lustruia o sanie mică și albă. Sania scliepa și arăta de-a dreptul minunat.

— Salutare, Kip! Asta e noua sanie de care am auzit?

Elful a zâmbit. Era un zâmbet abia schițat. Genul de zâmbet surprins că se afla pe fața aceea.

— Da, Moș Crăciun. Vifor 360.

— E o frumusețe. Cu un singur ren?

— Da. Cu un singur ren.

Și apoi Moș Crăciun a început o conversație lungă și tehnică despre vitezometre, hamuri, altimetre și busole.

A încheiat conversația cu o întrebare:

— Așadar, o să-i lași pe copii să meargă cu ea când începe școala?

Kip a părut deodată foarte îngrijorat.

— Nu, a zis el. Asta nu e o sanie de copii. Uite ce mărime are. E o sanie pentru elfii mai mari – numai pentru adulți.

Atunci Mary a intervenit în discuție.

— Ei bine, a zis ea, punându-și un braț pe după mine, școala o să aibă un nou elev anul acesta. Un copil care e mai mare decât un copil de elf. Un copil care e, de fapt, mai înalt și decât un elf adult.

— Ea e Amelia, m-a prezentat atunci Moș Crăciun lui Kip, și, crede-mă, e o conducătoare de sanie înnăscută.

Kip s-a uitat la mine și s-a făcut alb ca zăpada.

— Ooo. Înțeleg. Hmm. Ăăă. Da. Bine.

Și asta a fost tot. S-a întors la lustruitul saniei lui, iar noi ne-am continuat drumul de-a lungul străzii.

— Bietul Kip, a zis Moș Crăciun încetișor. A avut o copilărie îngrozitoare.

Toți ceilalți elfi cu care ne-am mai întâlnit erau foarte prietenoși și vorbăreți. Mama Breer, meștera de centuri, i-a dăruit lui Moș Crăciun o centură nouă. („O, Moș Crăciun, ți-a *crescut* burta. Va trebui să dăm o gaură nouă la curea.”)

Apoi ne-am dus la prăvălia de dulciuri și am cunoscut-o pe Bonbon, cofetara, care ne-a lăsat să gustăm câteva dintre noile specialități pe care le pregătea. Am încercat Ciocolata de Mur Pitic Violet, apoi o bomboană cu gust puternic de anason, numită Răzbunarea lui Blitzen (după renul preferat al lui Moș Crăciun) și, după aceea, Alinarea Bebelușului.

— De ce se numește Alinarea Bebelușului? am întrebat-o eu.

Atunci cofetara a făcut semn spre copila ei – „mica Suki” – cu o

fețișoară simpatică și niște urechiușe ascuțite – care stătea fericită într-un scaun săltăreț, sugând o acadea.

— La ea întotdeauna dă rezultate.

Totuși, sortimentul cel mai uluitor dintre toate a fost cel numit Caramela Speranță.

— Oo, caramele! am exclamat eu, bătând din palme. Ador caramelele. Asta ce gust are?

— Este Caramela *Speranță*. Are gustul pe care speri tu c-o să-l aibă.

Bonbon s-a uitat la mine de parcă pusesem o întrebare foarte stupidă.

Așadar, când am băgat-o în gură, am sperat din suflet c-o să aibă gust de ciocolată și chiar gust de ciocolată a avut, apoi am sperat c-o să aibă gust de plăcintă cu mere și caramela s-a încălzit în gura mea și a devenit exact ca plăcinta de mere, după aceea m-am gândit la castanele prăjite pe care obișnuiam să le mănânc la fiecare Crăciun, înainte ca mama să ajungă foarte săracă, și, numaidecât, caramela a devenit delicată, caldă și crocantă ca amintirea în gura mea. Iar acest gust din urmă, deși delicios, m-a întristat totodată, fiindcă nu mai aveam mamă, așa că am înghițit caramela și n-am mai cerut alta. În schimb, am luat niște Bomboane de Chicotit, care îți gâdilau limba și te făceau să râzi.

Clopoțelul de la ușa prăvăliei a scos un clinchet și doi clienți eleganți și-au făcut apariția, amândoi îmbrăcați în tunici roșii. Unul era chel și purta ochelari, iar celălalt era rotund ca un globuleț.

— A, salutare Pi! i s-a adresat Moș Crăciun celui cu ochelari.

Apoi s-a întors spre mine:

— Pi este noul tău profesor de matematică.

— Salut! a zis Pi, mestecând niște lemn-dulce. Ești copil de om. Am auzit despre matematica omenească. Pare din cale-afară de ridicolă.

Eu am rămas nedumerită.

— Credeam că matematica e aceeași pretutindeni.

Pi a răs.

— Exact contrariul! Exact contrariul!

Și apoi am fost prezentată celuiilalt elf, pe care îl chema Columbus.

— Și eu sunt profesor. Predau geografia.

— Geografia elfilor seamănă cu geografia oamenilor? a întrebat Mary.

A răspuns Moș Crăciun în locul lui Columbus:

— Nu. În primul rând pentru că, în geografia omenească, Elfhelm nici măcar nu există.

Apoi am mai mâncat niște dulciuri și am cumpărat câteva ca să ducem acasă și, după aceea, am ieșit în stradă și ne-am luat la revedere de la Bonbon, Pi și Columbus. Am trecut pe lângă un chioșc de ziare care vindea *Zăpada Zilei*.

— O, vai de mine! făcu Moș Crăciun. Nu e coadă... Nimeni nu mai vrea să cumpere *Zăpada Zilei*.

Știam câte ceva despre *Zăpada Zilei*. Era principalul ziar al elfilor. Întotdeauna fusese condus de un elf pe nume Moș Vodol. Moș Vodol era un Elf Foarte Rău. Îl urâse mereu pe Moș Crăciun și – când Moș Crăciun ajunsese prima oară în Elfhelm, pe vremea când era doar un băiat – îl băgase la închisoare. Vedeți voi, Moș Vodol obișnuia să fie Șeful Consiliului Elfilor și guverna Elfhelmul făcând pe toată lumea să se teamă de străini, precum oamenii. Dar când Moș Crăciun ajunsese Șef Moș Vodol continuase să conducă ziarul *Zăpada Zilei* ani la rând, până de Crăciunul trecut, când devenise limpede că el îi ajutase pe troli să vină să distrugă Elfhelmul. Pedepsa lui nu fusese închisoarea (elfii nu mai mergeau la închisoare), ci fusese pierderea ziarului *Zăpada Zilei* și trimiterea lui să locuiască într-o casuță de pe cea mai liniștită stradă din Elfhelm, care se numea Strada Foarte Liniștită. Era privită ca o pedeapsă obligația de a locui pe Strada Foarte Liniștită, pentru că elfii *urau* liniștea.

Singura problemă cu *Zăpada Zilei* era că, de când o preluase

Noosh, fosta Corespondentă la Reni a ziarului, se întâmplaseră două lucruri. Primul, că ziarul devenise mult mai bun. Al doilea, că încetase totodată să se mai vândă. Se părea că elfii îl preferau când Moș Vodol născocea zvonuri și mințea despre toate lucrurile.

Vă spun acestea acum întrucât e important pentru ceea ce o să se întâmple mai târziu. Însă la momentul acela – când ieșiserăm noi din magazinul de dulciuri – eu aveam alte griji în minte.

— N-am mai fost niciodată la școală. La azilul de săraci nu te învață nimic, tot ce faci e să muncești. Și, de altfel, școala elfilor sună foarte ciudat. Cum o să mă descurc eu aici?

— O, ai să vezi, a răspuns Moș Crăciun. Te subestimezi. Te-ai descurcat foarte bine la condus o sanie de la bun început, nu-i așa?

— Dar dacă...

— Ascultă, a continuat Moș Crăciun, nu trebuie să-ți faci griji. Acesta este *Elfhelm*. Acesta este locul unde orice se poate întâmpla. E la fel cu bomboana pe care tocmai ai mâncat-o. Orice sperii că o să simți, aia o să simți.

— E chiar așa de simplă viața, Nikolas? a întrebat Mary, care își luase obiceiul să-i spună lui Moș Crăciun pe numele mic.

— Poate fi, a zis Moș Crăciun.

Și era ușor să te simți la fel de încrezător ca el, în clipa aceea, când ne plimbam pe Strada Principală. Totul arăta fericit și luminos.

Atunci am observat că Moș Crăciun și Mary se țineau de mână și m-am gândit că arătau foarte drăguț. Poate era chiar cel mai drăguț lucru pe care-l văzusem vreodată. Și am fost atât de copleșită de dragălașenia imaginii lor, încât m-am trezit spunând cu voce tare ce gândeam:

— Ar trebui să vă căsătoriți.

Amândoi s-au întors să se uite la mine pe acea stradă fericită, aglomerată și acoperită de zăpadă și păreau foarte surprinși.

— Scuze, m-am fâstâcit eu. N-ar fi trebuit să spun asta.

Ei s-au uitat unul la altul și au izbucnit în râs. Iar Mary a zis:

— Ce idee bună, Amelia!

Și Moș Crăciun a zis:

— Cea mai bună idee!

Și așa a ajuns Mary Ethel Winters să se mărite cu Moș Crăciun.

Mama Crăciun

Nunta a avut loc în ultima zi a sărbătorilor de iarnă. Cu o zi înainte, eu trebuia să încep cursurile la Școala Elfhelm. Era plăcut să aștepți o nuntă, căci îmi mai distrăgea gândul de la începerea școlii.

Aproape tot Elfhelmul a venit la Primăria Satului în acea zi. Au venit chiar și câțiva spiriduși din Dealurile Împădurite. Venise și Spiridușa Adevărului, împreună cu Spiridușul Minciunii. Spiridușul Minciunii a spus că-i plăceau sincer urechile mele, ceea ce a fost un pic îngrijorător. Și renii lui Moș Crăciun erau prezenți cu toții. El îl pusese pe Blitzen să-i promită că n-o să-și facă nevoile pe podea în timpul ceremoniei, iar Blitzen se ținea de promisiune. Era și un tomtegubb de față. Auzisem de spiriduși și de elfi încă de pe vremea când locuiam la Londra. Dar nu auzisem niciodată de tomtegubbi. Se părea că nu existau prea mulți și se puteau întâlni numai în estul Elfhelmului. Tomtegubbii nu aveau nume și nu erau niciodată bărbați sau femei. Erau doar tomtegubbi și aveau culori diferite. Acesta de la nuntă răspândea o lumină gălbuie și era o creatură scundă și dolofană, care zâmbea și fredona cântece pentru sine tot timpul. De asemenea, venise și Căpitanul Funingine, care ronțăia firimituri de prăjitură scăpate pe podea.

O, și a mai fost, de asemenea, un cutremur. Sau ceea ce s-a simțit ca un cutremur. Însă s-a dovedit a fi doar un trol care străbătuse tot drumul din Valea Trolilor până aici, ca să vină la nuntă. Era un trol femeie, dar atât de mare, că nici n-a încăput în primărie și a fost nevoită să stea pe pământul acoperit cu zăpadă de afară, uitându-se înăuntru pe fereastră. Aceasta era Urgula, Conducătoarea Supremă a Trolilor, care era mai mare chiar decât toți untertrolii și ubertrolii pe care-i cârmuia. Eu n-am văzut-o pe toată, ci numai capul ei, cu părul la fel de ciufulit ca un copac răvășit de vânt.

Moș Crăciun a deschis fereastra, la un moment dat, ca să stea de vorbă cu ea.

— Salutare, Urgula, mă bucur să te văd aici!

Urgula a zâmbit și și-a arătat cei trei dinți ai săi, fiecare de mărimea unei uși putrezite.

— Eu fi aici pentru urare ție și iubitei tale cea mai mare fericire de la noi toți troli.

— Asta-i foarte drăguț, a zis Mary, stând alături de Moș Crăciun.

Zurgălăii au interpretat un cântec pe care îl scriseseră special pentru această ocazie, intitulat *Arăți minunat pentru mine, iubito* (*Chiar dacă ești o ființă omenească*).

Moș Topo, cel mai bun prieten al lui Moș Crăciun, a oficiat ceremonia. Nunțile din Elfhelm, mi-am dat eu seama curând, erau ușor diferite de cele omenești.

— Uitați-vă unul în ochii celuiilalt, a poruncit Moș Topo. Și încercați să nu râdeți.

Au reușit amândoi să facă asta, până când Moș Topo a început să spună niște bancuri foarte slabe.

— Ce mănâncă Moș Crăciun pe drum?

— Nu știu, a recunoscut Mary.

— Aisburgeri... V-ați prins?

— Da, a zis Moș Crăciun. Eu ți-am spus bancul ăsta!

Dar Moș Vodol mai știa:

— Cine spune „Oh, oh, oh”? Tu mergând de-a-ndăratelea... V-ați prins? Pentru că tu, de regulă, spui „Ho, ho, ho”. Bine. De ce nu poate un schelet să facă armata? Pentru că nu se poate încorpora. Încorpora! V-ați prins? De ce nu trece Moș Crăciun prin pădure? Ca să nu-l confunde Lupul cu Scufița Roșie...

Și glumițele astea teribile au continuat o bună bucată de vreme. Până când, în cele din urmă, și Moș Crăciun și Mary râdeau – nu pentru că glumele ar fi fost amuzante, ci tocmai pentru că erau atât de nereușite. Și acesta a fost momentul – exact momentul când amândoi râdeau în același timp – când Moș Topo a spus:

— Vă declar CĂSĂTORIȚI!

Pentru că așa se căsătorește lumea în Elfhelm. Râzând împreună

în același moment, în mijlocul unei ceremonii de nuntă.

Mary a devenit automat Mama Crăciun și, pentru că Moș Crăciun era șeful Consiliului Elfilor, a devenit și membru al Consiliului Elfilor. De aceea unii erau numiți Mama Ceva sau Moș Ceva. Pentru că erau membri ai Consiliului Elfilor, ceea ce însemna că puteau asista la ședințe și puteau încuraja luarea unor decizii despre Elfhelm și viața elfilor. Teoretic, oricine putea fi membru în Consiliul Elfilor. Se întâmpla, însă, că o mulțime de elfi nu voiau să fie niciodată membri, pentru că se știa că ședințele erau plictisitoare și le dădeau mâncărimi. Niște mâncărimi grozave.

După această primă parte a nunții, plină de vorbărie, a venit partea cu mâncare (*multă* mâncare), mai multă muzică și chiar și mai mult dans spickle.

Spre sfârșitul petrecerii a apărut un elf cu o înfățișare morocănoasă și barbă neagră, care se plimba prin mulțime încruntându-se la Moș Crăciun și la Mary – sau Mama Crăciun – și la oricine părea fericit. Ceea ce însemna absolut toată lumea din încăpere, mai puțin Spiridușa Adevărului, care părea că ar fi vrut ca Moș Crăciun să rămână pe cont propriu (știu asta pentru că am auzit-o din întâmplare spunând „Mi-ar fi plăcut ca Moș Crăciun să rămână pe cont propriu”), așadar aceasta era o zi un pic mai dificilă pentru ea.

— Te distrezi bine? am întrebat-o eu pe Spiridușa Adevărului cu nevinovăție.

— E cea mai neagră zi din viața mea, a răspuns ea înainte să înfulece niște tort de nuntă.

Elful încruntat era Moș Vodol. Când Moș Crăciun a ridicat paharul ca să țină un toast de final, l-am văzut pe Moș Vodol privind fix pocalul cu suc de mur pitic al lui Moș Crăciun.

— Dragi elfi, spiriduși, ființe omenești, reni, troli – o, și tu, tomtgubb –, vă mulțumesc tuturor c-ați venit. Astăzi a fost o zi foarte specială pentru mine. Ca un milion de Zile de Crăciun într-una singură. Pentru că m-am căsătorit cu cea mai bună, cea mai

prietenoasă și cea mai amuzantă persoană pe care am cunoscut-o vreodată – tu, Mamă Crăciun – și pentru că vă am pe voi toți în jurul meu. Aș vrea, de asemenea, să mai menționez pe cineva din încăpere.

Atunci a arătat spre mine.

— Persoana de acolo, Amelia Wishart, fetița care a salvat Crăciunul. Am învățat multe de la ea. Și, în primul rând, am învățat de la ea puterea magiei. După cum știți, speranța este un soi de magie. Iar acum cea mai mare speranță și credință a mea sunt că Elfhelm o va primi – pe ea și pe draga mea Mary – cu aceeași căldură în satul nostru cum ați făcut-o deja. Ca și mine, poate și ele arată un pic diferit, dar vă asigur că o să aducă și mai multă vioiciune aici, în Elfhelm.

— Așa, așa! a aprobat Noosh, care stătea lângă stră-stră-stră-stră-stră-străbunicul ei, Moș Topo, ținându-și în brațe fiul, pe Micul Mim.

— Fără îndoială, a adăugat și Moș Topo. Elfhelm e mult mai vesel dacă îi primește pe toți cu brațele deschise. Un sat plin numai de elfi ar fi la fel de plictisitor ca o șosetă umplută cu același fel de daruri.

— Ei bine, eu sunt foarte fericită să mă aflu aici, a zis Mary. Și știu că și Amelia este. Nu-i așa, Amelia?

Toată sala s-a întors să se uite la mine.

— O, da, am confirmat eu. Sunt foarte fericită. Cu siguranța e mai bine ca într-un azil de săraci, credeți-mă.

Elfii mi-au zâmbit, dar cu o expresie de nedumerire sau poate chiar amuzament pe fețele lor. Bănuiesc că din cauză că eu eram *diferită*. Eram diferită chiar și față de Mary și Moș Crăciun. Nu exista nici pic de drimwick în mine. Drimwick este magia de elf. O magie care fusese folosită ca să i se salveze viața lui Moș Crăciun pe când era copil, și pe care, la rândul lui, o folosise ca să-i salveze viața lui Mary, Crăciunul trecut. Eu n-aș fi putut face lucrurile pe care elfii și Moș Crăciun și Mary – odată ce avea să-și încheie cursurile de drimwick – le puteau face. Dar nu-mi păsa. Nu deocamdată, cel

puțin. Chiar îmi plăcea să fiu diferită. Toată viața mea, în Londra, fusesem invizibilă. Doar un alt copil sărac, neîngrijit, cu fața murdară de funingine. Era plăcut să se uite lumea la mine. Mă făcea să mă simt un pic specială și nu mă mai simțisem niciodată specială până acum.

Iar Moș Crăciun m-a scos din încurcătură spunând:

— Deci hai să ridicăm paharele pentru fericire și prietenie! Nu contează cine este cineva sau de unde a venit, acum este în Elfhelm și noi o să-l întâmpinăm cu drag.

Moș Vodol, am observat eu, încă se mai uita la pocalul din mâna lui Moș Crăciun. Și, în timp ce îl fixa cu privirea, am văzut pocalul cum începe să tremure și să se zgâlțâie, iar Moș Crăciun a părut șocat, încercând să-l țină bine. Însă degeaba. Pocalul a zburat prin încăpere și a aterizat cu un zăngănit puternic la picioarele mele. Când m-am uitat, am văzut suc de roz-portocaliu de mur pitic vărsat pe jos.

Nimeni nu și-a dat seama că fusese opera lui Moș Vodol, pentru că nimeni nu fusese atent la cât de intens se uitase el la Moș Crăciun.

— Ce-a fost asta? a întrebat Mary.

— Habar n-am, a răspuns Moș Crăciun.

— El a fost! am zis eu, arătând spre vinovatul cu barbă neagră.

Toată primăria a amuțit dintr-odată. Cu toții păreau un pic îngrijorați, inclusiv Moș Crăciun. Și atunci am început și eu să mă simt un pic îngrijorată.

— A fost Moș Vo...

Dar n-am putut să-mi termin vorba, căci gura mi s-a închis brusc. Buzele mi s-au strâns forțat, deși nimeni nu mi le atinge.

Atunci am înțeles: *el* făcea asta.

— N-am nicio idee despre ce vorbește fata de om, a zis Moș Vodol cu un surâs. În mod clar se înșală.

Am încercat să vorbesc, dar n-am putut. M-am uitat la fețele tulburate ale lui Moș Crăciun și Mary. Nu voiam să le stric ziua

specială, așa că am dat din umeri și m-am străduit să zâmbesc crispat.

Moș Crăciun s-a uitat la mâna lui, acum goală, și la balta de pe podea, de la picioarele mele. Și-a scos în afară buza de jos.

— Ei bine, hai să nu plângem după suculele vărsate. Suntem aici să sărbătorim!

A bătut din palme:

— Zurgălăi, cântați-ne o altă melodie!

Muzica a început din nou și elfii au umplut ringul de dans, pornindu-se într-un soi de concurs de dans spickle. Și am dansat și eu, într-un mod mai degrabă omenesc și nemagic, până când Moș Vodol a venit și s-a proțăpărit în fața mea.

Eram un pic speriată, dar hotărâtă să n-o arăt. Așa că am zis:

— Îți place să dansezi?

Iar el a răspuns:

— Nu, nu-mi place. Vezi tu, problema e că trebuie să fii atent pe unde calci. Dacă faci un pas greșit, ar putea exista consecințe.

Eu am râs.

— Nu cred că dansul trebuie să fie luat atât de în serios.

Dar atunci mi-am dat seama că el nu despre dans vorbea, pentru că mi-a spus:

— Eu nu despre dans vorbesc.

— Aha.

— Eu vorbesc despre tine.

— De ce trebuie să fii atentă pe unde calci?

— Pentru că picioarele tale sunt prea mari.

— Ce? Ba sunt exact cum ar trebui să fie. Sunt o ființă omenească.

— *Exact.*

S-a holbat la mine. Arăta chiar sărit de pe fix.

— Tu ești o ființă omenească. Nu aparții acestui loc.

— Moș Crăciun este o ființă omenească. Mary este o ființă omenească. Ei nu aparțin acestui loc? Toți ceilalți elfi așa par să creadă.

El s-a aplecat mai aproape de mine, ca să poată vorbi încet și să-l aud, totuși, peste muzică.

— O, nu înțelegi gândirea elfilor. Vezi tu, ei sunt foarte schimbători. Fă un pas greșit și-or să se întoarcă împotriva ta. O să vezi. O să am eu grijă de asta.

— Nu mi-e teamă de tine.

— Încă, a completat el. Nu ți-e teamă de mine *încă*. Doar bagă de seamă, cu picioarele tale mari.

Și apoi s-a întors și a plecat, iar toată lumea era prea ocupată cu distracția ca să observe că zâmbetul meu dispăruse, înlocuit fiind acum de o expresie tulburată. Eram atât de îngrijorată că tocmai mi-l făcusem dușman pe cel mai răutăcios elf din Elfhelm, încât, pentru restul serii, am uitat cu desăvârșire că aveam să încep noua mea școală chiar în ziua următoare.

Primul meu an la școala elfă

Elfii sunt mici, dar copiii elfi sunt și *mai mici*. Chiar dacă eu eram, practic, un copil, eram destul de înaltă după standardele copiilor de om, așadar eram chiar foarte înaltă după standardele copiilor de elf.

Întotdeauna dădeam cu capul de pragul de sus al ușilor din școală, abia-mi puteam îndesa picioarele sub bancă, iar scăunelul mi se părea la nivelul podelei. Caietele și creioanele erau prea mici, iar toaletele – ei bine, toaletele erau o glumă.

Însă mi-a plăcut mult că toate clasele aveau câte un nume. Erau Clasa Chiciură, Clasa Turtă Dulce și Clasa Sanie cu Zurgălăi, iar elfii mai mari erau în Clasa Vâsc.

Am stat lângă o fată elf zâmbitoare pe nume Twinkle, care era bună la toate. Toți elfii erau buni la toate, dar mai cu seamă Twinkle. Motivul pentru care Twinkle era atât de bună la toate era că, deși era copil, avea de fapt trei sute șaptezeci și doi de ani.

— Trei sute șaptezeci și doi de ani și jumătate, de fapt, mi-a spus ea în prima zi. Știu că trebuie să sune derutant, dar asta se întâmplă cu elfii. Noi creștem din ce în ce mai mult și apoi ne oprim din crescut în clipa în care atingem vârsta perfectă, vârsta la care ne cunoaștem într-adevăr pe noi înșine și la care o să fim veșnic fericiți. Majoritatea elfilor în general nu află cine sunt – ce îi face fericiți, ce vor să facă – până ce nu ajung foarte bătrâni.

Asta știam deja. De pildă, știam că Moș Topo împlinise nouăzeci și nouă de ani înainte de a se opri din îmbătrânit. Moș Crăciun – care, practic, nu e un elf, ci un om vrăjit cu drimwick – s-a oprit din înaintarea în vârstă undeva pe la șaizeci de ani, când și-a descoperit menirea. Însă unii, precum Twinkle, și-o descoperă când sunt foarte tineri. De aceea Twinkle avea trei sute șaptezeci și doi de ani (și jumătate) și rămăsese tot copil.

Eram vreo douăzeci în clasa noastră, numită Bulgăre de Zăpadă. În afară de Twinkle, mai era un foarte micuț, dar foarte entuziast elf

pe nume Shortcrust, campionul de juniori la dans spickle, și o fată elf pe nume Snowflake, care era un pic enervantă și întotdeauna râdea de mine când făceam vreo greșală, ceea ce se întâmpla destul de des.

Aveam profesori diferiți pentru diversele materii, dar diriginta noastră era Mama Jingle. Întotdeauna mă privea cu bunăvoință, dar eu nu puteam să nu mă gândesc că mă considera o mare pierdere de spațiu.

Ea a fost cea care mi-a spus, în prima mea săptămână, că nu eram încă pregătită pentru lecțiile de condus sania.

Am simțit cum mânia clocotea în mine. Era o mânie pe care n-o mai simțisem de când scăpasem de azil și de domnul Jeremiah Creeper.

— Dar am mai zburat cu o sanie înainte! Am zburat cu sabia lui Moș Crăciun! Cea mai mare sanie care există!

Ea a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar când copiii ajung la această școală, trebuie să aștepte șase luni înainte de a li se permite să înceapă să zboare cu săniile. Acestea sunt regulile lui Kip, mă tem.

— Dar cei mai mulți copii care încep școala asta au cinci ani. Eu am unsprezece.

— Tu ai trăit unsprezece ani ca ființă umană, ceea ce e diferit. Oamenii nu sunt făcuți pentru a zbura cu săniile.

Și acesta a fost finalul discuției. Trebuia să aștept. Și, între timp, trebuia să continui cu toate celelalte lecții la restul materiilor.

Una era matematica, cu domnul Pi, o materie foarte înșelătoare. Vedeți voi, matematica elfă este extrem de diferită de matematica omenească. În matematica elfă cel mai bun răspuns nu este cel corect, ci este cel mai interesant.

— Amelia, cât fac doi și cu doi? întreba Pi.

— Patru, ziceam eu.

Și întreaga clasă izbucnea în râs. În afară de Twinkle.

— Twinkle, spune-i Ameliei răspunsul corect.

Și Twinkle își îndrepta spatele și spunea:

— Zăpadă.

— Da, aproba Pi. Doi și cu doi fac zăpadă. Sau ai fi putut spune puf de pană.

Și Twinkle se uita la mine și își cerea iertare că a avut dreptate, ceea ce înrăutățea și mai tare situația.

Celelalte materii erau la fel de înșelătoare.

Erau Scrierea, Cântatul (vocea mea nu era destul de veselă), Râsul Chiar Și Atunci Când Sunt Vremuri Grele (o materie *foarte* dificilă), Făcutul de Glume, Studiul Crăciunului, Dansatul de Spickle (un dezastru), Drimwickeria Practică (evident, un dezastru și mai și), Turta-Dulce, Fericirea Generală și Geografia.

Columbus – profesorul de geografie pe care-l întâlnisem odată cu Pi, în ziua aceea, la magazinul de dulciuri – era un elf încântător și nutream mari speranțe pentru lecțiile lui. Sunau chiar obișnuite și omenеști, dar bineînțeles că nu erau. Geografia elfă era la fel de nebunească precum și celelalte materii. Întreg cuprinsul globului, la sud de Muntele Foarte Mare, era numit simplu „Lumea Omenească”. Nu conta dacă era Finlanda sau Britania sau America sau China, asta era absolut egal pentru elfi și de aceea îl lăsau pe Moș Crăciun – și acum și pe Mama Crăciun – să plănuiască traseul pe care să călătorească în fiecare an.

Pe de altă parte, tot ce se afla de partea aceasta a muntelui era studiat cu mare atenție la detalii. Acestea erau așa-numitele Locuri Magice și cuprindeau Teritoriul Elfilor (alcătuit din Elfhelm și Dealurile Împădurite, care ar fi fost mai potrivit să se numească teritoriile *spiridușilor*, dar aparent spiridușii erau varză la geografie și nu le păsa prea mult de numele lucrurilor, așa că niciunul nu obiecta). Celelalte Locuri Magice erau Valea Trolilor, Câmpurile de Gheață (unde se puteau găsi adesea tomtegubbii), Tărâmul Hulder¹

---

¹ Hulder, în mitologia scandinavă, este un spirit al pădurilor, care ia cel mai adesea înfățișarea unei femei seducătoare.

(leagănul poporului hulder) și Ținutul Movilelor și al Vizuinilor.

Astfel se scurgeau zilele, săptămânile, lunile. Moș Crăciun venea acasă târziu de multe ori, pentru că anul acela era cel mai aglomerat din toate timpurile pentru Atelierul de Jucării. Mary era, de asemenea, foarte ocupată, căci primise misiunea de a stabili ruta călătoriei de Crăciun. Pe deasupra, începuse să ia lecții de drimwickerie, ca să-și poată descătușa magia, însă găsea treaba asta foarte dificilă. În orice caz, amândoi erau ocupați până peste cap, iar eu nu voiam să-i sâcâi cu problemele mele, așa că îmi șopteam nemulțumirile la urechea Căpitanului Funingine, care întotdeauna torcea și-mi oferea alinare.

De când mă știam, fusesem genul de persoană care-și putea purta singură de grijă. Într-adevăr, fusesem mereu nevoită s-o fac și adevărul este că în cea mai mare parte a anului mă folosisem din plin de capacitatea asta. Și de multe ori mă distrasem. Mă distrasem foarte bine. Să trăiesc în Elfhelm era, totuși, de o mie de ori mai bine decât să fiu orfană în Londra.

Mă duceam adesea acasă la Twinkle ca să jucăm tenis elf, care era exact ca tenisul normal, dar cu o minge imaginară în loc de una adevărată. Acesta era singurul sport elf la care eram bună și mi-ar fi plăcut să-l putem juca și la școală. Atunci, m-aș fi putut întoarce fericită acasă și să citesc sau să sar pe trambulină sau să citesc *în timp* ce sar pe trambulină.

Totuși, nici lecțiile mele nu erau toate foarte grele. Era amuzant să stai lângă Twinkle, care mereu spunea glume grozave, iar Shortcrust ne amuza adesea cu felul în care dansa el spickle, în recreații. Și chiar în zilele proaste îmi tot spuneam că lucrurile aveau să stea mult mai bine când o să ajung la lecția de condus sania. Însă șase luni au trecut și nimic. Apoi șapte. Apoi opt. Iar, curând, avea să fie decembrie și se părea că mie n-o să mi se dea voie niciodată să iau parte la lecția de condus sania, ci aveam să stau mereu de una singură într-o sală de clasă goală, uitându-mă lung pe fereastră la ceilalți elevi din clasa mea cum trec în zbor cu săniile lor.

Se apropiase destul de mult Crăciunul, când le-am vorbit prima oară lui Mary și lui Moș Crăciun despre asta. Era în ziua în care auzisem pentru prima oară menționându-se de Ținutul Movilelor și al Vizuinilor.

— Unde se află? l-am întrebat eu pe Columbus.

— Foarte departe. Cel mai departe cu putință dintre toate Locurile Magice. La vreo sută de mile la est de Valea Trolilor.

— Și cine locuiește acolo?

Întreaga clasă știa răspunsul, însă, în loc să râdă de mine, cum făceau de obicei, cu toții au devenit foarte tăcuți.

— Niște creaturi mai degrabă periculoase.

— Care?

— *Iepurii.*

A fost rândul meu să râd.

— Iepurii? Iepurii nu sunt periculoși.

Columbus a dat din cap, cu înțelepciune.

— Înțeleg. Tu te gândești la acei iepuri care se găsesc în Lumea Oamenilor. Făpturi mici și drăguțe, cu urechi mari, ȝopăind de colo până colo. Țup, țup, țup! Moș Crăciun mi-a povestit despre ei. Dar, nu, iepurii aceștia sunt mai mari. Stau drept pe picioarele din spate. Și sunt... – s-a oprit un moment și a înghițit un nod din gât – *mortali.*

— Mortali?

Am zâmbit fără să vreau. Suna foarte ridicol.

— E serios, mi-a șoptit Twinkle.

— Da, a întărit Columbus, ale cărui sprâncene se coborăseră dezaprobat. Și nu e de răs... Cine îi poate spune Ameliei despre iepurii care trăiesc în Ținutul Movilelor și al Vizuinilor?

Snowflake a fost prima cu mâna pe sus.

— Da, Snowflake?

— Conducătorul lor este Iepurașul de Paște.

Mi-am stăpânit cu greu un chicotit.

— Corect, a zis Columbus. Conducătorul lor este Iepurașul de

Paște. Toată lumea știe asta. Mă rog, toată lumea în afară de Amelia. Acum, altceva?

Twinkle, inevitabil, a ridicat mâna.

— Au o armată foarte mare. Sunt mii și mii. Zeci de mii. Și, în urmă cu sute de ani, au purtat bătălii cu trolii și cu elfii. Acestea au fost Războaiele Trolilor, pe care ei le-au câștigat, iar înainte de asta, pe când elfii obișnuiau să locuiască pe tot cuprinsul Locurilor Magice, Armata Iepurilor a luptat împotriva lor și i-a învins, și astfel a pus stăpânire pe Ținutul Movilelor și al Vizuinelor.

Columbus, ca întotdeauna, a părut foarte mulțumit de Twinkle.

— Exact. În zilele foarte de demult, pe când iepurii trăiau în iepurăriile de sub pământ, elfii și iepurii o duceau chiar bine unii cu alții. Dar, într-o zi, când Iepurașul de Paște a luat conducerea armatei, a avut o altă idee. El voia ca toată lumea să știe despre iepuri. Da, încă își păstrau iepurăriile ca să doarmă și să muncească în ele, dar nu mai voiau să fie speriați sau să se ascundă. Mai ales vara. Le plăcea lumina. Le plăcea căldura. Voiau să zburde liberi. Voiau să se ducă oriunde aveau poftă. Ceea ce ar fi fost în regulă, dar nu voiau pe nimeni altcineva în jurul lor decât pe iepuri. I-au silit pe elfi să plece. Mă rog, pe aceia dintre elfi care au reușit să scape vii – nu foarte mulți.

— O, nu! am exclamat eu. Groaznic.

Columbus a oftat.

— Ei bine, asta a fost cu foarte mult timp în urmă. Și iepurii stau izolați, ei între ei, la fel și noi. Așadar nu există motive de îngrijorare.

— Cum poți fi sigur? l-am întrebat.

— Pentru că el e profesor! a intervenit Twinkle.

Toată lumea a râs, de parcă eu aș fi fost lipsită de minte. Totuși, capul mi se învârtea de întrebări și întrebările nu aveau unde să iasă decât pe gură.

— De ce i se spune lui Iepurașul de Paște așa? am întrebat eu.

Columbus a arătat din nou spre Twinkle.

— Twinkle, explică-i de ce Iepuraşului de Paşte i se spune Iepuraşul de Paşte.

Twinkle şi-a tras mult aer în piept şi s-a ridicat în picioare foarte băţoasă.

— Lui i se spune Iepuraşul de Paşte pentru că era Paştele când au ieşit ei din vizuinile lor. Paştele e atunci când lucrurile devin mai calde şi mai luminoase şi, de asemenea, a fost ziua când s-a dat prima şi ultima bătlăie dintre elfi şi iepuri.

— O, şi înainte cum era numit Iepuraşul de Paşte?

— Şapte-patru-nouă, a lămurit-o Columbus. Iepurii au înclinaţia să îşi dea mai degrabă cu numere decât cu nume. Sunt o specie foarte matematică.

— Da, înţeleg, am zis eu.

Dar nu înţelesesem, de fapt. Mai erau încă întrebări în capul meu. De pildă: dacă Iepuraşul de Paşte şi Armata Iepurilor voiau să fie pretutindeni, de ce nu voiseră niciodată să fie şi în Elfhelm? Chiar se sfârşise cu ameninţarea iepurilor? Iar Iepuraşul de Paşte mai era încă în viaţă?

Când am ajuns în seara aceea acasă, l-am întrebat pe Moş Crăciun despre Iepuraşul de Paşte.

— O, a început el, în timp ce făceam lanţuri de hârtie colorată, Războiul Iepurilor a fost cu mult înainte de a sosi aici. Cu mult înainte şi de a mă fi născut. Mai sunt câţiva elfi foarte, foarte bătrâni care-şi mai amintesc cum era viaţa în Ținutul Movilelor şi al Vizuinilor. Moş Topo este unul dintre aceştia. Avea şase ani pe vremea aceea, când elfii au fost siliţi să se retragă aici. A spus că nu era nimic deosebit şi că majoritatea elfilor nu-i duceau cu adevărat dorul. Era un ținut foarte plat. Nicio pădure. Niciun munte. Doar vizuini de iepuri...

O oră mai târziu, şedeam toţi în jurul mesei, mâncând plăcintă de cireşe.

Eu tot mai eram curioasă în legătură cu iepurii.

— Dacă e atât de plictisitor, de unde ştim că iepurii n-o să vină

aici să pună stăpânire și pe Elfhelm?

Moș Crăciun a zâmbit cu zâmbetul acela liniștitor al lui. Ochii i-au sclipit.

— Pentru că asta a fost în urmă cu trei sute de ani. Și în tot răstimpul ăsta nici măcar un singur iepure n-a țopăit o dată prin preajma Elfhelmului. Indiferent ce fac iepurii, sunt foarte departe, așadar nu există niciun motiv să ne facem griji. Nimic nu s-a schimbat.

Răspunsul lui m-a liniștit. Dar fața mea trebuie să fi arătat încă posomorâtă, pentru că Mary a întrebat:

— Care-i problema, scumpa mea?

Am oftat. Întotdeauna am crezut că e mai bine să nu mă plâng prea mult de viața de aici, căci fără îndoială era mult mai bună decât viața în Azilul de Săraci al lui Creeper din Londra. Dar privirea insistentă a lui Mary parcă te obliga să mărturisești adevărul, așa că l-am spus fără ocolișuri.

— Școala, am zis eu. Școala e problema.

Mary și-a plecat capul, compătimitoare.

— Ce nu merge la școală?

— Nimic. Tot anul a fost un pic complicat. Pur și simplu nu sunt bună la materiile elfilor. Pentru mine n-au nicio noimă. Și n-o s-o scot *niciodată* la capăt cu matematica elfilor...

Moș Crăciun a încuviințat.

— A, da. Matematica elfilor cere mai mult timp ca să te obișnuiești cu ea. Mie nu mi-a venit să cred când am aflat că tabla înmulțirii cu cinci este aici o tăblie de masă propriu-zisă – o masă din lemn, cu cinci picioare. Și că împărțirea numerelor mari este doar împărțirea normală, pe care o scrii, însă, *foarte* mare. Dar nu te îngrijora. Toată lumea o consideră dificilă.

— Ba nu, am insistat eu, având în minte mâna lui Twinkle care se ridica mai repede decât o cometă. Și nu numai matematica e o problemă. Mi se pare totul foarte greu. Sunt cântăreața cel mai puțin veselă pe care a cunoscut-o vreodată școala, chiar și atunci când îmi

dau toată silința. Iar Râsul Chiar Și Atunci Când Sunt Vremuri Grele este o materie de-a dreptul stupidă. Adică, de ce *ar trebui* cineva să râdă când sunt vremuri grele? Dacă vremurile sunt grele, mi se pare perfect normal să nu zâmbești. N-ar trebui să zâmbești la *orice*, nu-i așa?

— Vai de mine! a exclamat Moș Crăciun. Nici nu îndrăznesc să întreb despre dansul spickle.

— E dezastru. Ființele omenești chiar nu sunt făcute pentru dansul spickle.

— Mie-mi spui? a intervenit Mary.

— Vreau să zic, n-am probleme cu mișcarea picioarelor, ci cu plutitul în aer. Asta-i de-a dreptul imposibil.

Moș Crăciun a tresărit de parcă tocmai explodase un foc de artificii.

— Nu rosti cuvântul ăla.

Eu probabil că eram într-o dispoziție foarte proastă, pentru că dintr-odată l-am rostit, la nesfârșit.

— Imposibil. Imposibil. Imposibil. Imposibil.

— Amelia, m-a dojenit Mary, știi bine că în casă nu se vorbește urât.

— Dar imposibil nici n-ar trebui *să fie* un cuvânt urât. Unele lucruri pur și simplu sunt imposibile. Pentru o ființă omenească obișnuită, dansul spickle pur și simplu *este* imposibil. Și Drimwickeria Practică e imposibilă. Și, într-unele dimineți de luni, până și Fericirea e imposibilă.

— Fericirea nu e niciodată imposibilă, a zis Moș Crăciun. Nimic nu e imposibil. O imposibilitate este doar o...

— Știu, știu. O imposibilitate e doar o posibilitate pe care n-o înțelegi încă. Am auzit asta de sute de ori. Dar mersul pe tavan? Asta este ceva imposibil. Dar zborul până la stele? Și asta-i imposibil.

— De fapt, nu e, a murmurat Moș Crăciun. Nu este imposibil. Numai că nu e ceea ce trebuie făcut. Și asta-i o foarte mare

deosebire.

— Ascultă, a reluat Mary. Știu cât e de greu să te integrezi. Eu iau lecții de drimwickerie de luni bune și n-am făcut niciun progres, dar o să continui să încerc. Trebuie să fie și niște materii care-ți plac, nu?

M-am gândit. Căpitanul Funingine și-a frecat capul de piciorul meu, parcă pentru a mă consola.

— Da, este una. Scrisul. Îmi place să scriu. Îmi place mult. Când scriu, mă simt liberă.

— Ei, vezi? Bravo. Asta-i bine, a zis Moș Crăciun. Și apoi mai e și condusul saniei. Îți place condusul saniei, nu? Ești *genială* la condusul saniei.

În clipa aceea le-am spus ceea ce-mi fusese prea rușine să le spun până atunci.

— Nu mă lasă să fac asta.

— Cum? au exclamat Mary și Moș Crăciun într-un glas.

— Pentru că acesta este primul meu an la școală. Și pentru că sunt o ființă omenească. Au spus că trebuia să aștept șase luni până să pot începe să zbor cu sania. Și a trecut aproape un an. Dar e în regulă. S-ar putea să aibă dreptate. Poate că Moș Vodol a avut dreptate, la nunta voastră. Poate că nu aparțin lumii ăsteia.

— Ce grămadă de caramel moțat! a exclamat Mary, ai cărei obraji erau chiar mai roșii decât de obicei. Aparții lumii acesteia tot atât cât aparțin și eu. Sau tot atât cât oricine, de fapt. Cei asemenea nouă, Amelia, întotdeauna ne-au făcut să ne simțim că eram o povară. Ne-au trimis la azilul de săraci! Să nu ne mai vadă! Dar tu ești o persoană bună, Amelia, iar bunătatea își are loc oriunde în lumea aceasta. Să ții minte asta!

— Mary are dreptate, a întărit și Moș Crăciun. Iar Moș Vodol e un elf plin de ură, care n-ar trebui băgat în seamă. Tu ai tot atât de mult drept să zbori cu o sanie ca orice copil elf. Nicio grijă! O să vorbesc eu cu școala. Și cu meșterul Kip de la Școala de Condus Săanii. O să pun capăt acestei prostii. Însă, doar cu o condiție...

— Care? am întrebat.

— Să încerci să nu mai rostești cuvântul *imposibil* în casa aceasta.
Am izbucnit în râs. Și Mary a râs. Până și Căpitanul Funingine a
părut să râdă.

— Bine. Ne-am înțeles.

Cursa de sănii

S-a întâmplat.

Moș Crăciun trebuie să fi pus o vorbă bună.

Fiindcă în următoarea luni, după-amiaza – cu o săptămână înainte de Crăciun am primit în sfârșit voie să iau parte la lecția de condus sania. Și am fost, trebuie să vă spun, foarte, foarte emoționată. Abia de am închis un ochi tot weekendul. Iar când m-am trezit, în acea luni dimineață, Moș Crăciun mi-a recomandat sărituri la trambulină „cel puțin o jumătate de oră”, ca să-mi țin entuziasmul sub control. Asta era, vedeți voi, singura mea șansă de a mă integra. Era unicul lucru de-al elfilor pe care știam că-l pot face și eu.

Profesorul, Kip, era prieten bun cu Moș Crăciun. Când Kip avusese cinci ani, Moș Crăciun îi salvase viața. Odată, când îl întrebam pe Moș Crăciun cum îi salvase viața, a clătinat din cap și a spus, „Unele lucruri e cel mai bine să rămână uitate”. Lui Kip nu-i plăcea să vorbească deloc, decât despre sănii, așa că asta era tot ce știam eu.

Așadar, iată-mă aici, la Școala de Conducere a Săniilor, de pe Strada Principală. Toate săniile învățăceilor, roșu-cu-alb, erau aliniate frumos.

Erau mici, mult mai mici decât sania lui Moș Crăciun, și nu aveau nevoie decât de un ren să le tragă.

— Shortcrust, ia-l pe Prancer! a strigat Kip, arătând spre cea mai apropiată sanie.

Shorcrust a chiuuit:

— Este!

— Twinkle, tu-l iei pe Dasher.

— Da, domnule Kip, a răspuns Twinkle.

— Snowflake, tu mergi cu Cornet.

Și așa mai departe, până când tuturor elfilor li s-a dat câte o sanie

de condus.

I-am făcut cu mâna lui Kip. El s-a prefăcut că nu mă vede.

— Nu pot să conduc și eu o sanie? am întrebat. Ochii lui Kip s-au îngustat. Se uita la mine pe sub bretonul lui des cu suspiciune.

— Oamenii nu pot zbura cu săniile.

Am avut senzația că lui Kip nu-i plăceau prea mult oamenii.

— Moș Crăciun este om.

Kip a clătinat din cap.

— Moș Crăciun nu e un om *obișnuit*. Moș Crăciun este un om căruia i-a fost dăruit *drimwick*.

Mi-am amintit cum oamenii considerau că eram prea mică să curăț coșurile de fum, când mama era bolnava și eu obișnuiam să mă duc pe la casele clienților ei. Le dovedisem că se înșelau și aveam să-i dovedesc și lui Kip. Am rămas fermă pe poziții.

— Eu pot zbura cu o sanie, am insistat. De aceea sunt aici.

Am privit cum Twinkle și Dasher și-au luat locul pe pistă, urmați imediat de Shortcrust și Prancer și toți ceilalți elfi.

Am avut oribilul sentiment, bine cunoscut, de a fi lăsată pe dinafară. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Bine, bine, a încuviințat Kip. Presupun că mai bine am găsi o sanie, atunci.

Am zâmbit.

— Mulțumesc, domnule Kip.

— Doar să faci tot ce spun eu. Bine?

— Da, da, promit.

M-am uitat prin curte. Toate săniile și renii erau deja luați. Atunci am zărit, într-un colț al curții, o sanie goală, mică, albă, lucioasă, la care era înhămat Blitzzen, renul lui Moș Crăciun. Era aceeași sanie pe care o văzusem cu luni în urmă, în ziua în care vizitasem magazinul de dulciuri al lui Bonbon. Sania aceea frumoasă și scumpă.

— Iată! am zis, arătând spre ea. Aceea!

— Dar aceea e un Vifor 360, a protestat Kip, pârând cu adevărat îngrijorat.

— Și?

— Este cea mai nouă sanie a mea. Valorează o mie de monede de ciocolată.

S-a uitat în jur, încercând disperat să găsească o altă sanie în care să mă pună, dar toate aveau elfi înăuntru, gata de start.

Kip și-a ridicat capul spre mine și și-a dat ochii peste cap.

— Bine, atunci. Poți să zbori cu Vifor 360. Dar trebuie să ai multă grijă. Foarte, foarte multă grijă. Foarte, foarte, foarte, foarte, foarte, multă grijă. Înțelegi?

— Da. Foarte, foarte, foarte, foarte, foarte multă grijă. Cinci de foarte. Am priceput.

M-a dus până la sanie și m-am suit în ea. Bancheta părea foarte confortabilă și luxoasă.

Kip a arătat spre tabloul de bord. Vârfurile degetelor lui de elf ieșeau afară din mânușile fără degete. Tabloul de bord era ca o versiune mai mica a celui din sania lui Moș Crăciun.

— Acesta e altimetrul tău și acesta este Barometrul Speranței – care trebuie să rămână cu săgeata îndreptată aici – și trebuie să verifici dacă semnul convertorului de speranță luminează verde tot timpul. Busola e chiar aici, în mijloc. Cadranul pentru unitățile de propulsie trebuie să arate între optzeci și cincizeci ca să decoleze și încetinești la șaiszeci, când ești gata să aterizezi. Iar Frâiele sunt cele mai bune care există, așa că trebuie să le manevrezi cu blândețe când cârmești. Tragi ușurel de ele pentru dreapta sau stânga. Tragi în jos ca să cobori. Trei smucituri pentru o întoarcere din scurt. Înțelegi?

Am dat din cap.

— Am înțeles.

M-am uitat la Barometrul Speranței. Acesta funcționa colectând toate particulele de speranță din aer. Și era multă speranță în aer, zilele astea, de când Elfhelmul încheiase pacea cu trolii.

Kip a mormăit ceva în barbă și m-a lăsat singura. S-a dus în fața curții, lângă pistă, și a început să ne strige instrucțiuni.

— Atenție, toată lumea, peste un minut, când vă strig numele, o să trageți de frâie de cinci ori și renul o să pornească la galop cât poate el de repede de-a lungul pistei.

Pista era exact ca orice altă bucată de pământ acoperită cu zăpadă din Elfhelm. Și nu era prea lungă. Trebuia să te înalți în aer foarte repede, dacă nu voiai să sfârșești ciocnindu-te de școală.

— Apoi o să vă ridicați încet de la sol, a continuat Kip. Lăsați-vă pe spate în banchetele voastre și nu dați drumul frâielor. Odată ce sunteți în aer, e simplu. O ușoară tragere de frâu la dreapta, ca să mișcați sania la dreapta, și la stânga, pentru stânga. Ați înțeles?

— Da, au răspuns vioi toți elfii.

— Amelia, a strigat Kip, m-ai auzit?

Am dat din cap.

— Așa, bine. Așadar, acum, există o singură regulă importantă. Când zburăți, fiți siguri că zburăți doar deasupra Elfhelmului, în cercuri. Nu vă apropiați de Muntele Foarte Înalt și cu niciun chip nu vă abateți spre Dealurile Împădurite. E foarte important.

Am dat din cap și apoi am auzit un mieunat subțirel. M-am uitat în jos și am dat de ochii verzi ai Căpitanului Funingine privind în sus, la mine. I-am văzut urmele de pași mărunți prin zăpada groasă. Nu-mi venea să cred.

— *Ți-am spus să rămâi în casă, i-am șoptit. Du-te înapoi. N-ar trebui să fii aici. Pisicile n-au voie.*

Căpitanul Funingine nu m-a ascultat și a sărit în sanie.

— *Nu! Dă-te jos de aici. Ieși. Du-te acasă. Nu poți să fii aici, Căpitane, o să am necazuri...*

— E vreo problemă, Amelia?

Kip observase că mă purtam un pic ciudat și acum toți elfii se uitau drept la mine.

Nu aveam cum să le spun adevărul. Aș fi intrat în bucluc, iar Kip ar fi folosit întâmplarea ca pretext ca să mă facă să pierd lecția, ceea ce m-ar fi făcut să mă simt chiar și mai mult ca o ființă umană înaltă și ciudată, care nu se pricepea la nimic. Asta era singura mea șansă

să le dovedesc că exista un lucru la care mă pricepeam – condusul saniei.

— Nu, nicio problemă. Absolut niciuna.

Kip m-a cercetat suspicios încă vreo câteva momente.

— Bine. Atunci, apucă de frâie. Suntem gata să dăm startul.

Nimic nu se compara cu senzația aceea.

Să fiu sus, în cer, cu Elfhelmul departe sub picioarele mele, cu aerul izbindu-mă în față și cu Blitzen trăgând sania, galopând înaintea, fără nimic sub copitele lui.

Totul mergea perfect. Kip rămăsese jos, dând comenzi printr-o pâlnie de strigat – cum o numeau elfii – vărgată, cu dungi roșii și albe.

— Foarte bine, Shortcrust! Mai strânge de frâie, Twinkle! Mai încet, Snowflake! Așa, Amelia, bravo!

Nu-mi venea să cred. Era uimitor. Kip îmi făcuse un compliment. Credea că mă descurcam bine. Și asta pentru că într-adevăr mă descurcam bine, iar acum toți elfii din săniile lor se întorseseră să se uite la mine, în timp ce mă ridicam în cercuri mari spre cer.

Aveam un bun control al frâielor. Blitzen era relaxat și galopa fără prea mare efort. Barometrul Speranței se menținea constant la nivelul „Cu Adevărat Plin de Speranță”.

Am privit în jos și am văzut școala, și Atelierul de Jucării, și primăria satului. Cred că i-am zărit și pe Moș Crăciun și pe Mary, ținându-se de mână, plimbându-se pe Strada celor Șapte Curbe.

Am continuat să zbor.

— Bravo, Blitzen! I-am felicitat eu. Dă-i mai departe!

— Încă o tură! a strigat Kip. Apoi toată lumea va trebui să aterizeze pe pistă. Trageți frâiele în jos, vă rog. Unul câte unul. Începând cu Shortcrust și Dancer... Bine? Încă o tură!

Totul mergea atât de bine că zâmbeam – aproape râdeam. Viața mea fusese odinioară una de ființă omenească nefericită, închisă într-un azil de săraci de dimineața până seara, însă aici eram pe un

tărâm magic plin de elfi și de minunății și *zburam cu o sanie*. Da, e drept că mi se păreau unele materii de la școală cam grele, însă lucrurile aveau să se îmbunătățească de acum.

— Uau! a exclamat Snowflake, când Blitzen și cu mine am depășit-o. Ești grozavă!

Și atunci Dasher a galopat prin aer pe lângă mine, mai repede ca niciodată, cu Snowflake după el, stând în picioare, în sanie.

— Uau, Amelia! a exclamat ea. Se pare că ți-ai găsit materia la care strălucești!

Și cum vântul sufla cu putere prin părul meu, nu m-am putut abține să nu strig:

— E MINUNAT! VIAȚA E MINUNATĂ! IUU-HUU!

Și asta a fost cu mulți, mulți ani înainte ca altcineva să fi zis „iuu-huu”. Sunt foarte sigură că eu l-am inventat. Dar, sincer, tot ce pot spune este că, în momentul acela, totul părea *bine*. Perfect, chiar.

Însă atunci...

Căpitanul Funingine, care stătuse ascuns la picioarele mele, mi-a sărit în poală.

— Nu, Căpitane, stai jos! E periculos aici, sus. Suntem la foarte mare înălțime.

Dar Căpitanul Funingine nu fusese niciodată înclinat să asculte instrucțiunile. Era un pisoai, la urma urmei.

Am ținut frâiele cu o mână și cu cealaltă am încercat să-l iau pe Căpitanul Funingine ca să-l pun la loc, la picioarele mele. Tocmai când am dat să-l apuc, Căpitanul Funingine a sărit pe botul saniei, peste panoul de bord. Și apoi a început să alunece.

— O, nu!

Ghearele ascuțite ale Căpitanului Funingine au zgâriat până jos botul saniei Vifor 360.

Am dat drumul frâielor, m-am ridicat și m-am aplecat în față ca să-l prind. Sania a început să-și piardă puțin direcția.

— Amelia! Ce faci? a strigat Snowflake din spatele meu.

Nu era timp să-i răspund. Căpitanul Funingine făcuse ochii mari

de spaimă. L-am înșfăcat rapid, dar neîndemânatic, fiindcă alunecase atât de mult.

— E în regulă, Căpitane. Te-am prins.

Dar el nu s-a liniștit. Vântul rece sufla cu atâta iuțeală peste el, încât a fost cuprins de o și mai mare panică. Apoi s-a întâmplat ceva groaznic.

Căpitanul Funingine, în spaima lui nebună, la aproape o jumătate de milă înălțime în aer, a sărit din brațele mele.

Pisoiul și renul

Nu! am țipat eu.

Lucrurile ar fi ieșit bine, dacă pisoiul ar fi sărit înapoi în sanie. Dar n-a făcut-o. A sărit în partea opusă. Înainte. *Afară* din sanie. Iar când m-am uitat peste marginea saniei, nu l-am putut vedea. Nu era pe nicăieri.

Și apoi l-am zărit.

Căpitanul Funingine aterizase în spinarea lui Blitzen, de care se agățase cu disperare. Blitzen a întors capul și-a văzut micul animal blănos și negru, care-și înfipsese ghearele în spinarea lui, cu ochii holbați de groază. S-a scuturat, încercând să dea pisoiul jos. După asta, n-am mai văzut mare lucru, pentru că am fost smucită îndărăt, căzând în sanie și nemaiputând să mă ridic, căci sania se zgâlțâia prea tare. Am încercat să apuc frâiele, dar sania se înclina atât de repede – când sus, când jos, ba la stânga, ba la dreapta.

— Blitzen! Calmează-te! Blitzen! E în regulă! E doar un pisoi! Blitzen! BLITZ-AAAAAAAAAHHH!

Blitzen o pornise în goana mare, întrecându-l până și pe Dasher și lăsându-i pe toți ceilalți elfi și reni mult în urmă, pe cer.

Abia am mai deslușit vocea lui Kip, de foarte departe, răcnind:

— Amelia! Amelia! Ce faci? Vino înapoi aici în clipa asta! Stăpânește-ți imediat renul! Amelia! Asta e ultima oară când îți...

Nu l-am mai auzit pe Kip. Blitzen galopa cu o viteză de-ți tăia respirația. Sania era acum un pic mai stabilă, pentru că Blitzen fugea într-o singură direcție, iute ca săgeata.

Cumva, cu mari eforturi, am izbutit să mă ridic în picioare. Apucându-mă cu mâinile de marginile saniei, am privit în jur și am descoperit, spre groaza mea, că ne îndreptam exact spre locul pe care ni se spusese să-l evităm – Dealurile Împădurite.

M-am uitat înapoi și abia de-am mai zărit celelalte sănii. Elfhelm era ca un mic sătuc colorat de jucărie, dispărând rapid în depărtare.

— O, nu! O, nu! O, nu!

M-am aplecat peste o margine, încercând disperată să prind frâiele de piele care biciuiau în jur ca niște șerpi întărâțați.

— O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu!

Degeaba, nu le puteam prinde! L-am văzut pe Căpitanul Funingine târându-se în spinarea lui Blitzen, făcându-și drum spre gâtul lui.

— Nu, Căpitane! Nu. În partea astălaltă. Vino la mine. Haide. Te rog, Căpitane. Te rog!

N-avea niciun rost să-i spui „te rog” unui pisoi. De fapt, n-avea niciun rost să-i spui nimic unui pisoi. Un pisoi e un pisoi. Dar ce altceva puteam face?

Se părea că Blitzen aproape că încerca să scape fugind de Căpitanul Funingine. Ceea ce era foarte dificil, de vreme ce Căpitanul Funingine era lipit de spinarea lui.

M-am uitat din nou în jos, spre pământ. Eram foarte sus. Mai sus decât copacii deasupra cărora zburaserăm. Și foarte departe de Elfhelm, acum. De fapt, satul nu se mai vedea deloc. Eram probabil la kilometri depărtare.

— O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu! O, nu!

Am mai strigat o ultimă dată spre renul înnebunit:

— Blitzen! E în regulă. E în regulă. E...

Mi-a venit o idee.

O idee complet absurdă, dar a fost singura care mi-a venit.

Trebuia să-l stăpânesc pe Blitzen. Și nu-l puteam stăpâni din sanie. Asta era absolut imposibil acum, când nu mai aveam frâiele în mâini.

Nu. Singurul mod în care aș fi reușit să-l stăpânesc pe Blitzen, să iau frâiele înapoi și să-l prind pe Căpitanul Funingine era să sar și eu din sanie în spinarea renului.

Așadar, m-am prins cu mâinile de partea din față a saniei și am pus piciorul stâng pe panoul de bord, chiar deasupra Barometrului

Speranței, care se afla acum la cel mai scăzut nivel dintre toate: „De Fapt, Aproape Nicio Speranță”. Apoi m-am ținut de mica bară din față, chiar deasupra bordului, și mi-am ridicat și celălalt picior.

Vântul rece mă izbea în față cu o forță feroce, suflându-mi părul drept înapoia mea.

— Bine, mi-am spus eu. Haide, Amelia! Poți să faci asta. Căpitanul Funingine a reușit. Dar Căpitanul Funingine e un pisoi, iar un pisoi e foarte bun la sărituri și, de asemenea, e foarte bun la aterizări. Ei, haide, nu te mai certa cu tine însăși. Fă-o și gata. FĂ-O ODATA!

Am făcut-o.

Am sărit prin aer și am aterizat cu o bufnitură chiar pe fundul lui Blitzen. Asta l-a făcut pe ren să zvârle din picioare prin aer ca un taur sălbatic, încercând să mă arunce din spinare.

— Blitzen! am strigat eu, căzând în nas pe spinarea lui. Blitzen, ce faci? Sunt eu, Amelia!

Și abia atunci a părut să înțeleagă și a devenit ceva mai puțin sălbatic și înnebunit, apoi, în sfârșit, galopul lui aerian a încetinit până la un trap ușor.

— Bun băiat, Blitzen! Bun băiat!

Acum aveam de ales una din două. Puteam fie să întind mâna după Căpitanul Funingine, fie să apuc frâiele.

În clipa aceea m-am decis pentru frâie.

N-a fost alegerea cea bună.

Vedeți voi, clipa în care am apucat frâiele a fost, de asemenea, clipa în care Căpitanul Funingine a alunecat.

— O, nu!

Am întins iute mâna să-l prind, dar n-am reușit decât să-i ating vârful alb al cozii, înainte ca el să înceapă să cadă, cu mare viteză, spre pământul de dedesubt.

— Căpitaneeeee!

Am strâns bine de frâie și le-am tras în jos, pentru că știam – Kip îmi spusese – că era manevra prin care făceai un ren să înceapă să

coboare și să se pregătească de aterizare.

— Coboară, Blitzen! Coboară, coboară, coboară!

Cred că Blitzen înțelesese ce făcuse. Nu cred că până în momentul acela își dăduse seama că fusese un pisoier în spinarea lui. El știa doar că fusese *ceva* pe el și nu-i plăcuse deloc. Însă acum a părut să înțeleagă că nu fusese doar un ceva. A priceput că a fost pisoierul meu și că el era important pentru mine și, prin urmare, probabil că era important și pentru Moș Crăciun și, dacă exista un singur lucru pe care un ren – mai cu seamă Blitzen – să nu și-l dorească, acesta era să-l supere pe Moș Crăciun. Așadar, Blitzen plonja acum rapid prin aer, mai rapid decât gravitația, spre Căpitanul Funingine.

Sania ne încetinea căderea, așa că am desfăcut curelele care o legau de ren și s-a dus vâjâind în urma noastră.

Atunci l-am văzut.

O mică pată neagră, devenind mai mare pe măsură ce goneam spre el, mai rapid decât cădea el.

Ajunsesese la nivelul vârfurilor celor mai înalți molizi de pe dealuri. Însă verdele întunecat al crengilor nu i-ar fi încetinit sau amortizat căderea, fiindcă era prea departe de ele, nimerise exact între copaci.

— Mai iute, Blitzen! Grăbește-te cât poți! Fii la fel de rapid ca magia!

Mi-am dorit să fi fost Moș Crăciun de față. Dacă Moș Crăciun s-ar fi aflat aici, el ar fi putut să facă niște drimwickerie și să oprească timpul. Dar, pe de altă parte, dacă Moș Crăciun ar fi fost aici, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, în primul rând.

Căpitanul Funingine.

Era chiar acolo.

Îl puteam vedea rotindu-se amețitor prin aer, codița fluturându-i ca un frâu scăpat din mână.

Mi-am întins brațele și l-am prins fix înainte să atingă pământul, iar Blitzen a virat, descriind un U prin aer, țâșnind cu viteză în sus,

ca să nu ne prăbușim toți trei.

— E în regulă, Căpitane! Te-am prins! Ești în siguranță acum! Suntem în viață! Nu știu cum, dar suntem în viață!

Un val de ușurare m-a străbătut ca laptele cald. Și tocmai când Blitzen încetinise, ca să aterizeze cu binișorul pe solul pădurii, s-a auzit un incredibil zgomot în spatele nostru care ne-a curmat fericirea.

Zbang!

M-am întors și am văzut sania, sclipitorul Vifor 360, făcut zob într-o grămadă fumegândă pe solul pădurii.

— O, NU!

m aterizat și, ținându-l în brațe pe Căpitanul Funingine, am coborât din spinarea lui Blitzen.

O gaură în pământ

Am aterizat și, ținându-l în brațe pe Căpitanul Funingine, am coborât din spinarea lui Blitzen.

Odată ajunsă teafără pe pământ, l-am mângâiat pe ren.

— Îmi pare rău, Blitzen. Căpitanul Funingine a fost doar speriat. Ești bine?

Blitzen s-a uitat la Căpitanul Funingine din brațele mele și a scos un sunet ciudat, ca de trufă dezumflată.

— O să iau asta ca pe un da. Haide, ar fi bine să găsim sania și să inspectăm stricăciunile.

Am mers printre copaci. Îi puteam simți inima Căpitanului Funingine bătând incredibil de rapid și, de aceea, cu toate că eram supărată pe el fiindcă aproape că ne omorâse pe toți, l-am sărutat pe creștet și l-am mângâiat.

Am auzit ceva fâlfâind pe deasupra capului și mi-am ridicat ochii, zărind un spiriduș cu niște aripi transparente, argintii și sclipitoare, zâmbind răutăcios la mine. A coborât din zbor la mine ca o pasăre și mi-a șoptit la ureche.

— A fost odată ca niciodată o pasăre de hârtie... a zis el, cu o voce mieroasă. Care a ieșit în zbor dintr-o gaură din pământ și la lumină...

— O pasăre de hârtie?

— Păsări ar fi trebuit să spun. Păsări de hârtie, da. Sau cuvinte. Te rog, mi-ai putea da niște cuvinte?

Apoi băiatul spiriduș a chicotit.

— Cuvinte?

— Da, cuvinte. Îmi plac cuvintele. De pildă, vizuină. ăsta e un cuvânt bun.

— Știu o grămadă de cuvinte, i-am spus eu, oprindu-mă din mers și trăgând de frâiele lui Blitzen ca să se oprească și el.

M-am uitat la spiriduș. Aripile lui luceau ca sticla, iar soarele se

reflecta în ele.

— Dar acum o să mă duc să văd ce s-a întâmplat cu sania mea.

Spiridușul mi-a dat un ocol în zbor și s-a oprit în aer exact în același loc. Erau mai multe specii de spiriduși care trăiau pe Dealurile Împădurite, iar el făcea parte dintre Spiridușii Poveste Zburătoare. Văzusem o ceată întreagă din aceștia, în noaptea când îl întâlnisem prima oară pe Moș Crăciun. Spiridușii Poveste Zburătoare, după cum o sugerează și numele lor, erau spiriduși care zburau prin pădure spunând povești altor spiriduși și oricui ar mai fi întâlnit în drumul lor.

Ei se hrăneau cu cuvintele la fel cum urșii se hrănesc cu miere și erau întotdeauna la vânătoare de cuvinte noi, exotice, cu care să-și condimenteze poveștile.

— *Dar acum o să mă duc să văd ce s-a întâmplat cu sania mea*, a repetat Spiridușul Poveste Zburătoare, încrețindu-și nasul mic de parc-ar fi gustat ceva ce nu-i plăcea.

A mai încercat o dată.

— *Dar acum o să mă duc să văd ce s-a întâmplat cu sania mea*. Trebuie să spun că sunt niște cuvinte foarte obișnuite, astea pe care mi le-ai dat.

— Îmi pare rău, dar tocmai am pățit un mic dezastru.

— *Îmi pare rău, dar tocmai am pățit un mic dezastru*. Hmmm. Da, așa-i mai bine. *Dezastru* e un cuvânt bun. Nu la fel de bun precum catastrofă. Sau calamitate. Sau imposibil. Care este un cuvânt urât în elfă. Îmi place să-l rostesc, mai ales în fața elfilor. Imposibil. Imposibil. Ei se înfurie atât de tare.

— Ascultă, îmi face plăcere conversația asta, dar problema e că într-adevăr trebuie să mă duc să mă îngrijesc de sania mea.

Spiridușul Poveste Zburătoare a zâmbit și a bătut din palme.

— Da. Asta e exemplul perfect de imposibil. Pentru că, hai s-o recunoaștem, *este* imposibil. Tocmai am zburat peste sanie și pot să-ți spun că într-adevăr e făcută praf.

— Mă rog, oricum, mai bine mă duc să văd.

M-am îndepărtat.

Spiridușul a părut întristat.

— Te rog... te rog, dă-mi un cuvânt pe care nu l-am mai auzit niciodată.

Am încercat să mă gândesc. Mi-am dat seama că n-avea de gând să plece și să mă lase în pace până ce n-aveam să-i dau într-adevăr un cuvânt nou.

El s-a uitat la Căpitanul Funingine din brațele mele.

— Ce e ăla? m-a întrebat.

Căpitanul Funingine a șuierat la el.

— ăsta e un pisoî.

— Pisoî? Pisoî? Pisoî! ăsta e un cuvânt genial. Pisoî. Pisoî. Îți mulțumesc foarte mult. N-am mai auzit niciodată cuvântul ăsta până acum. N-am mai văzut niciodată un pisoî pâna acum.

— Nu cred că o să găsești mulți ca el pe aici, am zis eu și l-am pus pe Căpitanul Funingine pe pământ. Oricum, a fost plăcut să vorbim. Pa!

Spiridușul a înțeles aluzia și a plecat ca săgeata printre copaci. Eu, Blitzen și Căpitanul ne-am îndreptat spre sanie. Sau spre ceea ce mai rămăsese din sanie.

Spiridușul avusese dreptate.

Chiar era într-un hal fără de hal.

— Nu pot să cred așa ceva! am exclamat eu.

Bordul era sfărâmat. Se vedea o crăpătură chiar prin Barometrul Speranței și acul cadranului se învârtea la nesfârșit. Arcurile ieșiseră în afară de peste tot. Bancheta se desprinsese complet și zăcea pe jumătate afară din sanie. Corpul principal avea o crăpătură gigantică, care-l străbătea dintr-o parte în cealaltă. Toată sania era despicată în două. ăsta era un dezastru. În urmă cu doar câteva minute, trăisem cele mai grozave senzații din viața mea, iar acum mi-era rău.

— Of, Blitzen, ce-o să facem?

Blitzen nu știa. Își lăsă capul în pământ și scoase din nou sunetul

acela de trufă dezumflată, dar de data asta cu îngrijorare.

M-am uitat în jur, la pădure. Copacii erau înalți și întunecați. Nu aveam nicio idee, cât de mică, unde ne aflam. Foarte curând avea să se însereze. Atunci toți trei am fi fost cu adevărat la ananghie. Dar, dacă ajungeam în Elfhelm fără sanie, atunci aș fi fost eu într-un mare bucluc.

— Bine, Blitzen. Putem face un singur lucru. O să prind din nou hamul de tine și apoi va trebui să mergem pe jos, iar tu să tragi sania. Fără galop. Fără zburat. Nu vrem să mai provocăm și alte stricăciuni.

Aproape că m-a podidit plânsul când am spus asta. La drept vorbind, nu părea că ar mai fi fost posibil să strici mai tare sania.

Am legat, așadar, curelele hamului dintre sanie și Blitzen și apoi l-am luat în brațe pe Căpitanul Funingine, care tremura de frig, și am pornit la drum.

Am mers, și am mers, și am mers. Am auzit o pasăre cântând în depărtare și, când și când, fâlfâitul vreunui spiriduș trecând în zbor pe deasupra, și am văzut pălăriile roșii ale ciupercilor otrăvitoare care creșteau din pământ. Aerul rece mirosea a brad. Copacii păreau să atingă cerul. Crengile lor acopereau soarele. Totul era atât de învăluit în umbre, încât acestea apăreau la fel de solide și de reale ca și copacii care le dădeau naștere. Și părea că pădurea n-avea să se mai sfârșească niciodată.

Însă nu acesta era principalul meu motiv de îngrijorare. Lucrul care mă puneă pe gânduri era cât de ciudat era pe aici. Am început să aud un zgomot. Un soi de zumzet. Zumzetul a devenit din ce în ce mai puternic. Mă întrebam de unde o fi venit. Și apoi mi-am dat seama că venea din jur, de pretutindeni. Erau flori, flori înalte turcoaz, dintr-odată, peste tot. Iar când m-am aplecat să mă uit mai bine la ele, zumzetul a crescut și mai mult. Era un zumzet gros, un zgomot chiar înspăimântător. Cu cât mă apropiam de flori, cu atât mai zgomotoase deveneau.

— A fost odată ca niciodată o floare, a zis o voce de deasupra,

care zumzăia la fiecare oră exactă.

Mi-am ridicat privirile.

O Spiridușă Poveste Zburătoare stătea într-un copac, mâncând mure.

Atunci m-am întors spre cea mai apropiată floare turcoaz de lângă mine.

— Și, odată, o fată a mirosit-o ca pe un trandafir. Și floarea a scuipat-o – chiar pe nas.

Spiridușă a suspinat.

— Acestea sunt Flori Scuipătoare. Dacă te apropii prea mult, o să...

Și, chiar în clipa aceea, floarea de care eram cel mai aproape a scuipat un nectar scârbos, lipicios, albastru-intens, împrôșcându-mă în față.

— Ah, ador o poveste cu sfârșit fericit! a râs Spiridușă Poveste Zburătoare, luându-și zborul. Ai zece secunde înainte să mori.

— Ce?

— Nicio grijă! Glumeam. De fapt, sunt cinci secunde.

Înebunită, mi-am șters picăturile de nectar de pe față și de pe blana Căpitanului Funingine cu mâneca. M-am uitat în ochii Căpitanului Funingine și am șoptit:

— Îmi pare rău, Căpitane, îmi pare atât de rău, ai fost cel mai bun pisoai din toate timpurile.

Și am așteptat să mor. Însă au trecut cinci secunde, apoi zece, apoi un minut și eu încă mai respiram. La fel și Căpitanul Funingine. L-am strâns în brațe.

— Da! am exclamat. Suntem în viață, suntem în viață!

Căpitanul Funingine a mieunat de parcă n-ar fi fost mare scofală și ne-am continuat drumul.

Mai erau și alte lucruri stranii în pădure. De fapt, erau *numai* lucruri stranii. O veveriță cu două capete. Un grup de urși miniaturali cu patru ochi, mici cât șoarecii, care au încercat să se cațăre pe picioarele lui Blitzen ca să-l atace. Și apoi am întâlnit cel

mai straniu lucru dintre toate. La început, arăta ca un pin absolut obișnuit, dar scoarța de pe trunchi a clipit și a deschis o pereche de ochi. Apoi, sub ei, o scorbura s-a deschis într-o gură.

— V-ați rătăcit, nu-i așa? ne-a întrebat.

M-am dat înapoi, împleticindu-mă de stupoare, strângându-l mai bine pe Căpitanul Funingine.

— Ești un copac vorbitor.

— Ei, da, bună observație. Eu sunt Copacul Vorbitor, a zis copacul, cu un suspin. Dar voi v-ați rătăcit, nu-i așa?

— De unde ai știut?

— Toată lumea e rătăcită pe aici.

— Da, păi, noi nu suntem chiar rătăciți. Știm unde ne ducem. Numai că nu știm foarte bine cum să ajungem acolo.

— Asta, a continuat copacul, care părea un soi arogant de copac, este însăși definiția rătăcirii.

— Mă rog, presupun că da, dar nu e nevoie să fii așa de... Bine, da, trebuie să mă întorc acasă.

Copacul a zâmbit. Era un zâmbet straniu, de fapt, singurul tip de zâmbet pe care-l știa copacul.

— *Acasă nu e un loc, cum orice copac știe. Îți porți casa cu tine oriunde te duci.*

— Asta e o cilimitură drăguță. Mulțumesc. Însă eu chiar trebuie să ajung la Elfhelm.

Copacul a răsuflat prelung. Nu se grăbea. A vorbit foarte lent:

— Tu ești un elf cu o înfățișare foarte ciudată.

— Nu sunt elf.

— Atunci de ce vrei să te duci la Elfhelm?

— Pentru că acolo locuiesc.

— Mda, și eu sunt o margaretă.

— Nu, pe cuvânt, chiar locuiesc acolo. Te rog, știi cumva drumul?

Blitzen mă împungea cu botul în umăr, încercând să-mi spună ceva, dar nu eram atentă. Sau, cel puțin, nu am fost până ce n-am

simțit ceva încolăcindu-se în jurul gleznei mele. M-am uitat în jos și nu mi-a venit să-mi cred ochilor. O rădăcină a copacului ieșise din pământ și se înfășurase în jurul piciorului meu. Iar acum încerca să mă tragă spre gura copacului.

— Îmi pare atât de rău, a zis copacul. Serios, nu-i nimic personal.

Blitzen a mușcat cu putere de rădăcina care mă prinsese. Rădăcina s-a descolăcit imediat și eu am făcut iute câțiva pași înapoi, în timp ce copacul a scos un urlet de durere.

Ne-am grăbit să ne îndepărtăm de Copacul Vorbitor și ne-am văzut de drum. Îmi doream cu disperare să ies din pădure, chiar dacă știam că meșterul Kip avea să fie furios pentru sanie.

Am mai mers vreun kilometru, trecând pe lângă alte Flori Scuipătoare și pietre acoperite cu mușchi violet, dar fără alți Copaci Vorbitori.

Am dat cu șutul într-un con de pin și l-am văzut cum dispare în ceva foarte ciudat, care întretăia poteca pădurii dinaintea noastră.

O gaură în pământ.

Un cerc strâmb și întunecat, mai negru decât umbrele.

M-am apropiat de ea în timp ce Blitzen a ocolit-o, trăgând sania după el. M-am așezat chiar la margine și am privit în jos. Gaura era probabil cât sania de mare. Poate chiar un pic mai largă.

Era beznă adâncă jos. Mă ducea cu gândul la întunericul din hornuri. M-am întrebat de ce era o gaură mare în mijlocul unei păduri. Poate era a trolilor. Sau poate era a iepurilor. Arăta prea mare să fi fost făcută de un iepure, dar mi-am amintit lecția de geografie a lui Columbus, la care ne vorbise despre Iepurașul de Paște și iepurii uriași din Ținutul Movilelor și al Vizuinilor. Însă aceștia ar fi trebuit să fie foarte, foarte departe. Poate că fusese săpată de o altă creatură. O creatură de care eu nu auzisem niciodată. Aproape c-ai fi zis c-o făcuse pădurea însăși, după desimea umbrelor dinăuntru. Oricum, era chiar înfricoșător să te afli acolo. M-am aplecat și mi s-a părut că zăresc ceva în beznă. O umbră care se mișca foarte repede.

Am sărit înapoi.

Șovăind, mi-am aruncat din nou ochii peste margine.

Nimic. Numai întuneric.

Am făcut un pas înapoi și o crenguță s-a rupt sub piciorul meu. Am tresărit puternic, cât pe-aci să-l scap pe Căpitanul Funingine din brațe.

— Scuze, Căpitane. Hai să mergem de aici!

Am lăsat gaura în urmă și am luat-o prin pădure, coborând o lungă pantă printre copaci.

Căpitanul Funingine se foia în brațele mele, uitându-se când înapoi, când încolo.

— Liniștește-te, Căpitane. E în regula. Cu siguranța nu mai avem mult.

Dar el nu voia să se liniștească.

Își întorcea brusc capul ba într-o parte, ba într-alta, ca o pasăre. Zărise ceva pe pământ. Mai înainte să am timp să-l țin mai bine, mi-a sărit din brațe și a țâșnit printre picioarele lui Blitzen.

Am luat-o la fugă după el și, curând, am văzut o colibă mică de lemn, cu pereți galbeni și un acoperiș galben-închis. Era chiar mai mică decât o casă de elf, care sunt foarte mici. Capul meu era probabil la nivelul hornului. Căpitanul Funingine s-a dus direct la căsuță și, tocmai când ajunsese aproape de ea, ușa s-a deschis și el a dispărut înăuntru, iute ca glonțul.

— Grozav! mi-am zis eu.

Întorcând capul, am văzut că Blitzen venea încet, trăgând sania, spre mine. Aceasta scârțâia și gemea, alunecând pe pământul denivelat al pantei.

— Bine, Blitzen, ai grijă. Va trebui să bat la ușa asta și să-l iau înapoi pe Căpitanul Funingine.

Așadar, m-am dus la ușă și m-am lăsat un pic pe vine, pentru că evident era o ușă mică. Am putut auzi zgomote dinăuntru și o voce care spunea:

— E în regulă, Maarta. Mami e aici. Mami e aici.

Și apoi l-am auzit pe Căpitanul Funingine scoțând un mieunat puternic.

Am bătut la ușă de trei ori.

Am așteptat.

Și *am așteptat*.

Apoi...

Ușa s-a deschis și o fetiță spiriduș a scos capul afară ca să se uite în sus, la mine. Avea niște ochi mari, foarte depărtați, o piele curată și niște urechi mai ascuțite și decât cele mai ascuțite urechi de elf.

Am recunoscut-o numaidecât.

— Salut. Ești Spiridușa Adevărului, nu-i așa?

Spiridușa Adevărului a dat din cap.

— Bineînțeles că da. De ce pui o întrebare care nu e întrebare? Știi cine sunt. M-ai întâlnit de două ori. Tu ești o ființă omenească. Vii din lumea oamenilor. Eu am fost prima spiridușă pe care ai întâlnit-o vreodată. Așadar, nu pune un semn de întrebare aici. Spune doar „Salut, Spiridușa Adevărului”. Așa. Înțelegi?

— Înțeleg.

— Bine. Acum, o zi buna îți doresc.

Și mi-a trântit ușa în nas.

Am bătut din nou.

Am așteptat din nou.

Și am așteptat.

Și am așteptat.

A deschis ușa și a părut extrem de dezamăgită să vadă că eram tot eu.

— Ce mai e de data asta? Am crezut că am terminat.

— Nu. Eu nici măcar nu întrebasesm ceea ce voiam să întreb.

— Ei, ce voiai să întreb?

— Voiam să întreb dacă ai putea să-mi dai pisoiul înapoi.

— Pisoi? Ce e un *pisoi*?

— Ăla, am zis eu, arătând spre Căpitanul Funingine, care stătea mulțumit pe un covoraș galben, lângă micuțul șemineu. Ăla este un

pisoii. PISOIUL *meu*.

— O, eu am crezut că e un cal. Am auzit despre cai. Moș Crăciun mi-a povestit odată despre cai. Cu patru picioare, animale frumoase, fără coarne de cerb și eu mi-am zis, ah, iată un animal cu patru picioare, frumos și fără coarne de cerb. Trebuie să fie un cal. Și pentru un minut m-am simțit atât de fericită să fiu posesoarea unui cal. Deși, ca să spun adevărul, mă rog, eu întotdeauna spun adevărul, căci sunt o Spiridușă a Adevărului, la urma urmei, Maarta nu e atât de fericită.

— Maarta? am întrebat. E cumva...

Voiam să spun „fiica ta”, dar Spiridușă Adevărului deja dădea din cap cu mare entuziasm și spunea:

— Șoricica mea. Da, e șoricica mea. Se plimba prin pădure, ca de obicei, când deodată am auzit-o chițăind la ușă și, când am deschis-o – pe ușă, nu pe șoricică – înăuntru a intrat nu numai Maarta, dar și calul, totodată.

— PISOIUL.

— PISOIUL. Exact. Și Maarta era atât de agitată, încât a trebuit s-o urc pe polița ei.

Spiridușă Adevărului a deschis mai mult ușa ca să-mi arate și, într-adevăr, o șoricică cafenie ronțăia în siguranță dintr-o bucățică de brânză pe policioara de deasupra căminului, unde Căpitanul Funingine n-o putea ajunge.

— Ascultă, Spiridușă Adevărului, pisoii mei n-ar trebui lăsați în preajma șoricelului tău. Vezi tu, spre deosebire de cai, pisicile mănâncă șoareci. Iar Căpitanul Funingine în mod clar a alergat după Maarta și de asta...

— Ești urâtă, a zis Spiridușă Adevărului.

— Ce? Asta-i nepolitic.

— Scuze. Nu mă pot abține. Sunt Spiridușă Adevărului. Adevărul e meseria mea. Dar nu e nimic personal.

— Ei bine, se simte personal.

— De ce? Acum am văzut trei ființe omenești și toate trei sunt

hidoase. Moș Crăciun, Mary și cu tine. Dintre voi trei, aș zice probabil că tu ești cel mai puțin urâtă. Și totuși ești incredibil de hidoasă de privit. Din cauza urechilor. Sunt atât de rotunde. Și ochii tăi. Sunt ridicoli. Și uite ce deșirată ești. Ce rost are să fii atât de înaltă? Pe cuvânt dacă știu, dar mi se pare că toți oamenii sunt făcuți să ocupe mult mai mult spațiu decât au nevoie, de fapt. Însă nu mă înțelege greșit, ca ființă omenească, nu ești chiar *atât* de dezgustătoare.

— Mulțumesc... cred.

— Vreau să spun, Mary aceea! Uau! N-am văzut niciodată ceva asemănător. E atât de mare și de durdulie și de hidoasă! Și chiar dacă a fost vrăjită cu drimwickerie, nu poate face deloc magie. Așa am auzit.

— Hei! am exclamat eu. Nu vorbi așa! Mary e una dintre cele mai draguțe persoane din toată lumea.

Spiridușa Adevărului a părut întristată și s-a uitat în jos, la mica floare violet de la picioarele ei.

— Da, pare foarte drăguță, în pofida felului în care arată.

— Și de ce te întristează asta?

Spiridușa Adevărului și-a dat ochii peste cap și apoi și-a pus mâna la gură, de parcă ar fi încercat cu disperare să nu lase cuvintele să-i scape de pe buze.

— Pentru că s-a măritat cu bărbatul visurilor mele! Acum, te rog, gata cu întreb...

— Bărbatul visurilor tale?

Mi-am amintit că, la nuntă, ea spusese „Mi-ar fi plăcut ca Moș Crăciun să rămână pe cont propriu”.

— Moș Crăciun e bărbatul visurilor tale?

— Aaah! s-a văitat Spiridușa Adevărului. De ce? De ce? De ce pui întrebări ca asta? Eu sunt Spiridușa Adevărului! Nu pot spune nimic altceva decât adevărul și tu îmi tot pui genul de întrebări la care chiar ar trebui să minți. Dar eu nu pot! Trebuie să-ți spun adevărul. Trebuie. Asta-i natura mea. Trebuie să-ți spun că, da, sunt

îndrăgostită de Moș Crăciun și, da, ziua în care s-a căsătorit cu drăguța aceea durdulie de femeie umană a fost cea mai tristă zi din viața mea și, da, în fiecare noapte îmi strâng perna în brațe și-mi închipui că e burta lui grăsană și moale și, da, în Ajunul Crăciunului n-am putut dormi, de grijă că i s-ar fi putut întâmpla ceva îngrozitor.

Spiridușa gâfâia de parcă adevărul fusese o cursă lungă și o epuizase.

Eu am rămas pe loc, puțin stupefiată.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama. Eu doar... îmi pare rău.

— Știu. Mă judeci. Crezi că e greșit pentru o mică spiridușă ca mine să se îndrăgostească de un om mare și urât ca Moș Crăciun. Dar adevărul este că am două sute optzeci și patru de ani, ceea ce știu că înseamnă că sunt foarte tânără, dar nu la fel de tânără ca el. Și, oricum, spiridușii se îndrăgostesc adesea de făpturi din alte specii. Una dintre Spiridușele Poveste Zburătoare s-a îndrăgostit de un trol și s-a dus să locuiască împreună cu el. Mă rog, înăuntrul urechii lui. Dar a murit. A rămas prinsă acolo. Din cauza cerii din ureche. Vezi tu, asta-i problema cu trolii. Produc foarte multă ceară de urechi. Of, biata Flitter! Dar, da, trebuie să recunosc că, pentru o persoană atât de, ei bine, inteligentă și fermecătoare ca mine, să se îndrăgostească de un om păros hohoho-itor și iubitor de elfi pare, totuși, un pic ridicol, însă ce să-i faci? Dragostea e dragoste e dragoste.

Am încercat să cuprind cu mintea toate acestea. Dar atunci mi-am adus aminte că nu eram aici ca să vorbesc despre iubirea spiridușei. Eram aici ca să-mi iau înapoi pisoiul. Trebuia să mă întorc în Elfhelm și să-i arăt lui Kip sania lui.

În clipa aceea a văzut și Spiridușa Adevărului sania distrusă și pe Blitzen, croindu-și cu grijă drum printre copaci.

— E unul dintre renii lui Moș Crăciun, nu-i așa?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu sania?

I-am povestit Spiridușei Adevărului ce se întâmplase cu sania și ea m-a invitat înăuntru, să mă așez și să gust niște chec și să-mi iau pisoii.

— Probabil n-ar trebui. O să am necazuri dacă mă întorc târziu.

— Cred că o să ai necazuri oricum.

— Cam cât de mari crezi c-o să fie necazurile mele? Spune-mi adevărul.

— Foarte mari. Problema cu elfii e că, deși se arată numai veselie și distracție și cântă o grămadă de cântece de Crăciun, chiar dacă e iulie, sunt, de fapt, niște făpturi foarte stricte. Motivul pentru care muncesc cu atâta sârguință pentru Moș Crăciun în atelierul lui este că, pe dinăuntru, pe sub pălăriile lor caraghioase și hainele vesele, elfilor le place ordinea. Le place disciplina. Le place să urmeze regulile. Le place să meargă totul ca pe roate. Iar când lucrurile nu merg bine – când cineva face vreo greșeală – au tendința să fie foarte, foarte, foarte, foarte, foarte supărați.

— O, nu! am zis eu. Cinci de foarte. Exact ca și Kip.

— Ce?

— Nimic. Ascultă, îți mulțumesc foarte mult pentru checul oferit. Este într-adevăr foarte amabil din partea ta. Dar ar fi mai bine să plec. Pot să... ăă... îmi iau pisoii acum, te rog?

Spiridușa Adevărului l-a luat în brațe pe Căpitanul Funingine și s-a întors să mi-l dea. Căpitanul Funingine era chiar foarte greu pentru spiridușă ca să-l ducă pe sus și fața ei era roșie de la efort.

— Ești sigură că nu e cal?

— Da. Categorie.

M-am aplecat să-l iau pe Căpitanul Funingine de la ea. El torcea mulțumit, în mod clar trecuse peste șocul celor întâmplate mai devreme.

— Poftim. Gata. Acum e la tine. Din ce mi-ai spus, pare că e blestemat.

— E doar un pisoi.

— Păi, la revedere. Și te rog, te rog, nu-i spune nimic lui Moș

Crăciun despre, știi tu, că îl iubesc sau despre pernă, nimic de genul ăsta.

— N-o să-i spun. Promit.

— Promisiunile sunt pentru mincinoși. Dacă spui adevărul tot timpul, n-ai nevoie de promisiuni.

Am zâmbit.

— Ei bine, oamenii au nevoie de promisiuni. Și eu promit că n-o să spun nimic.

Iar acum Blitzen ajunsese chiar lângă mine, cu botul la umărul meu, privind în jos la mica spiridușă.

— El e Blitzen.

Spiridușa Adevărului s-a strâmbat.

— Știu cine e. E renul preferat al lui Moș Crăciun. Cel special al lui. Poate dacă aș fi și eu mare și mirositoare și aș avea niște bețe care să-mi iasă din cap, ar crede și despre mine că sunt specială.

— *Ești speciala*, i-am zis eu. Tu ești Spiridușa Adevărului.

Ea a clătinat din cap și s-a uitat în jos, la sabotii ei.

— Da. Exact. Eu sunt Spiridușa Adevărului. Și cui îi place adevărul? Nimănui, asta e. L-ai cunoscut pe Spiridușul Minciunii, nu-i așa, în cea mai neagră zi a vieții mele?

— Cea mai neagră zi a vieții tale? O, da, ziua nunții.

— Da, păi, el este fostul meu iubit. Locuiește ceva mai departe spre sud. Toată lumea îl place. El le spune exact ceea ce vor să audă. El ți-ar spune că oamenii sunt minunați și că a avea urechi rotunde este la fel de potrivit ca a avea urechi ascuțite. Ți-ar spune că, atunci când o să ajungi la Elfhelm, n-ai să fii în niciun fel de necaz și, chiar dacă o să fii, curând va trece și totul va fi bine.

— Da, am zis, amintindu-mi cum îmi spusese că îi plăceau urechile mele. Vrea doar să fie amabil.

— Da. Exact. Dar nu e amabil. Nu poți cunoaște mereu adevărul despre cineva din ceea ce spune.

Printre crengile pădurii care se încrucișau deasupra capului, puteam vedea cerul. Lumina cu o ușoară nuanță de roz. Asfințitul.

Urma să se însereze.

— Chiar ar trebui să plec.

— Da, chiar ar trebui.

— Cât mai e până la Elfhelm de aici? am întrebat.

— Continuă să mergi drept în josul dealului până o să vezi turnul Atelierului de Jucării. Coborâșul dealului e mai rapid decât urcușul, așadar o să fii probabil acolo în zece mii de minute.

— Zece mii de minute? Țasta e un timp lung.

— Sunt minute de-ale spiridușilor. Minutele spiridușilor sunt mult mai scurte decât celelalte. Zece mii de minute de-ale spiridușilor e un timp destul de scurt. E cât îți ia să coci un chec.

— Bine. Genial. Țți mulțumesc, Spiridușa Adevărului!

Și atunci, poate pentru că se făcea întunerice și mai multe griji începuseră să-mi umble prin minte, am întrebat-o pe Spiridușa Adevărului altceva.

— Știi ceva despre gaura din pământ?

— Gaura?

— Da. E o gaură. Acolo, i-am arătat eu. În direcția aia.

Spiridușa Adevărului a dat din cap.

— O, da, am văzut-o.

— Ei bine, cine crezi că a făcut-o? Troliei? Iepurii? Iepurașul de Paște? Ar putea să fi fost chiar spiridușii?

— Nu știu.

— Credeam că ești Spiridușa Adevărului.

— Da. Spiridușa Adevărului. Nu Spiridușa Cunoașterii. Nu știu chiar totul. Eu doar spun adevărul despre lucrurile pe care le știu și trebuie să recunosc cinsti atunci când nu știu. Însă știu că niște găuri mari în mijlocul pădurii în general *nu sunt lucruri bune*.

— Deci ce-o să zică Moș Crăciun când o să-i spun?

— Pai, o să fie un pic îngrijorat. Iar îngrijorările sunt opusul speranței. Ele fură speranța.

— Și dacă nu mai e speranță, am zis, gândind cu voce tare, atunci n-o să mai fie Crăciun. Iar Crăciunul este foarte aproape.

— Da, a oftat Spiridușa Adevărului, acesta e adevărul.

Și astfel, după ce ne-am despărțit, urmând indicațiile Spiridușei Adevărului, am început să văd clădirile pline de culoare din Elfhelm apărând, una câte una, printre copaci, în depărtare. Iar eu mi-am promis că n-o să spun nimic despre gaură, nici despre toate celelalte belele pe care le găsisem în pădure. Sania avea să-i îngrijoreze destul.

Plăcinta de mure

Era delicioasa plăcintă de mure fierbinte, din care ieșeau aburi. Moș Crăciun o gătise după rețeta lui Mary, în timp ce ea încercase să pună decorațiile de Crăciun cu puterea minții, prin arta drimwickeriei, și dăduse greș lamentabil. Figurinele cădeau din pomul de Crăciun înclinat, iar fulgii de zăpadă din hârtie și lanțurile-ghirlandă erau împrăștiate prin toată încăperea.

Eram cu toții în jurul mesei, unde în mijloc se afla plăcinta, gata să fie mâncată, dar nici măcar ea nu îmbunătățea situația.

Moș Crăciun nu mă certase. Nu tocmai. Tot ce făcuse, când auzise veștile, fusese să ofteze și să clatine din cap, cu o expresie dezamăgită. Într-un fel, asta fusese mai rău. Să-l faci pe Moș Crăciun să arate dezamăgit – și să știi că tu ești persoana care l-a făcut să arate dezamăgit – era un sentiment groaznic.

Mary a tăiat plăcinta și mi-a dat o porție.

— Nu-ți face griji, draga mea, a zis ea. Se întâmplă lucruri și mai rele pe mare. Cel puțin, ești în viață. Țasta-i lucrul cel mai important, nu-i așa, Nikolas?

— Da, a răspuns el. Categorie.

Însă continua să se încrunte. M-am întrebat dacă aș fi putut găsi cuvintele prin care să îmbunătățesc situația.

— Kip a fost foarte, foarte, foarte, foarte, foarte supărat. A zis că n-a văzut niciodată vreo sanie într-o stare mai proastă. Barometrul Speranței e ireparabil. Iar afacerea lui deja are dificultăți. Își face griji că s-ar putea să fie nevoit să închidă școala, căci oamenii vor fi speriați să mai zboare cu săniile lui. Bietul Kip.

— O, nu! am exclamat eu.

— O, da!

— N-a fost chiar vina mea, am încercat să mă scuz. Adică n-am știut de Căpitanul Funingine că venise după mine până acolo. Nu l-am văzut decât în ultima clipă. Și atunci era prea târziu.

- Dar i-ai fi putut spune lui Kip că pisoii erau acolo, nu-i așa?
- Însă atunci Kip ar fi spus că n-ar trebui să mă urc în sanie.
- Păi, cinstit vorbind, ar fi avut probabil dreptate.

Vinovăția s-a ridicat în mine ca fluxul.

- O să-l ajut pe Kip să repare sania, am zis eu.

Moș Crăciun a clătinat din cap.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Kip e un elf foarte ciudat. Îl iubesc foarte mult, dar e ciudat. Are ciudățeniile lui. Spre deosebire de cei mai mulți elfi, el n-a fost niciodată foarte sociabil. Nu-i plac petrecerile și nimic asemănător. Odată i-am oferit un loc de muncă în Atelierul de Jucării, dar m-a refuzat. El este singurul elf – în afară de Moș Vodol, bineînțeles – care m-a refuzat vreodată. Însă, de fapt, este un elf foarte fragil. Din pricina a ceea ce i s-a întâmplat când era băiat... O, Amelia, e complicat. Știu că n-ai vrut să faci nimic rău, dar totodată cred că noi ar trebui să încercăm să facem totul bine. Nu crezi?

Am dat din cap.

- Ba da. Deci ce să facem?

Moș Crăciun s-a scărpinat în barbă.

- Păi, sania era foarte scumpă. Era un Vifor 360.

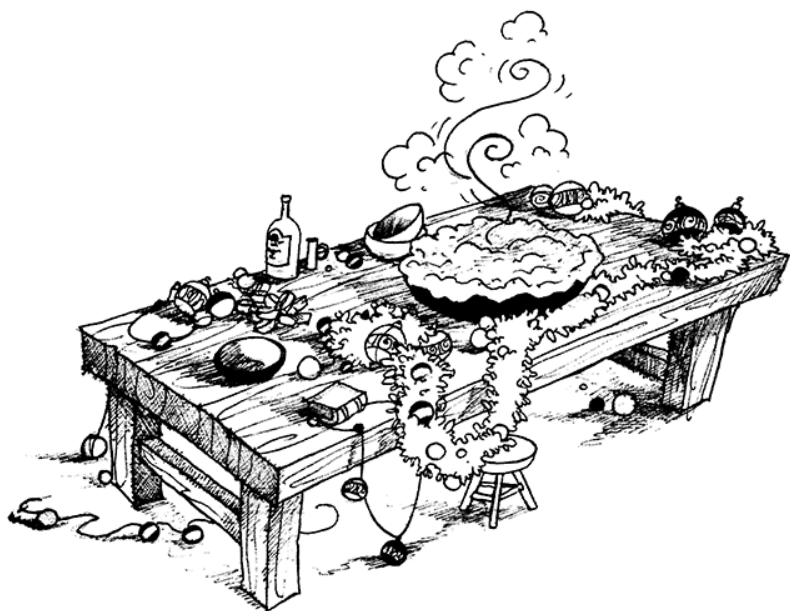
— Știu. Mi-a spus Kip. O mie de monede de ciocolată.

- Ei bine, o să-i dăm banii înapoi.

— Cum? s-a întrebat Mary. Ei abia dacă ne plătesc cu ceva. *Tu* abia dacă ne plătești ceva!

— O să avem banii. Nu vă faceți griji în privința asta. De fapt, hai să mergem la Banca de Ciocolată chiar acum și să luăm bani!

Banca de ciocolată

Am inspirat adânc aroma de ciocolata dulce și cacao, în timp ce Moș Crăciun a arătat spre partea din spate a băncii, unde funcționarii elfi ai băncii cărau saci uriași cu monede aurii.

— Știi din ce sunt făcute monedele alea, nu-i așa? Din ciocolată. Toți banii elfilor sunt din ciocolată. Cea mai delicioasă ciocolată din lume.

— Încă mai găsesc asta foarte caraghios! a râs Mary.

Apoi Moș Crăciun s-a dus la o funcționară a băncii, care stătea în spatele unui birou, cu o plăcuță pe care era scris numele ei: „SOVEREIGN”².

— Salut, Sovereign! a zis Moș Crăciun.

— Salut, Moș Crăciun! a răspuns Sovereign.

Zâmbea foarte entuziasmată.

— Mă bucur atât de mult să te văd! Și acestea sunt ființele omenești care locuiesc cu tine?

— Da, da, ea e Mary și ea e Amelia.

— Salut! am salutat-o eu și Mary în cor.

Sovereign a chicotit.

— Uau! Ființele omenești sunt atât de înalte. Sunt aproape la fel de înalte ca tine, Moș Crăciun.

— Pai, la drept vorbind, eu *sunt* o ființă omenească. Una vrăjită cu drimwick, totuși ființă omenească. Acum, Sovereign, am mare nevoie să scot niște bani din contul meu bancar.

— Desigur, Moș Crăciun. De câți bani ai nevoie?

Moș Crăciun și-a dres glasul.

— Ăăă, o mie de monede, te rog.

Sovereign aproape că a căzut de pe scaun.

— O mie de monede?

---

² Veche monedă de aur britanică (înlocuită ulterior cu lira sterlină).

— Da, te rog.

Sovereign a scos o carte de sub biroul ei. Cartea avea scris pe copertă „CÂȚI BANI ARE FIECARE”.

— Of, a făcut Sovereign. Of Of.

— Of, ce?

— Of, vai de mine.

— Of, vai de mine, ce?

— Of, vai de mine, nu ai destui bani.

— Dar câți bani am în cont?

— Ai opt sute treizeci și șapte de monede. Ceea ce e ciudat, căci ai avut douăzeci și trei de mii, șapte sute douăzeci și nouă de monede de aur, în noiembrie trecut.

Moș Crăciun a oftat și a părut puțin stingherit.

— Eu... i-am... i-am mâncat pe cei mai mulți.

Sovereign s-a încruntat și a clătinat din cap, dezaprobator.

— N-ar trebui să-ți mănânci banii, Moș Crăciun.

— Dar sunt așa de buni. Și atunci era noiembrie. Și eu eram stresat, cu sărbătoarea Crăciunului care se apropia. De ce trebuie să-i faceți atât de delicioși? Această nouă ciocolată pe care o puneți în ei este incredibilă.

— Da. E noua formulă a lui Coco. Am introdus-o toamna trecută.

— N-are nicio logica. Dacă nu vreți ca lumea să mănânce bani, n-ar trebui să-i faceți atât de gustoși.

Sovereign a oftat.

— Acesta este Elfhelm. Nimic n-are logică aici. De pildă, n-are nicio logică faptul că tu ești Șeful Consiliului Elfilor și însărcinat cu întregul Atelier de Jucării, dar nu te plătești decât cu cincizeci de monede pe lună.

— Păi, a zis Moș Crăciun, de ce să mă plătesc mai mult decât oamenii care lucrează pentru mine? Ei muncesc la fel de mult. Și, de altfel, eu nu fac asta pentru bani.

— Ei bine, poate c-ar trebui s-o faci, a zis Sovereign.

Atunci Moș Crăciun și-a întors privirea la Sovereign și a zis:

— Aș putea să fac un împrumut? Am nevoie doar de o sută șaizeci și trei de monede de aur în plus.

Atunci Sovereign s-a scărpinat în cap și s-a gândit, apoi s-a scărpinat în cap încă puțin.

— Da. Da, poți.

— Genial.

— Dar va trebui să aștepți șase luni.

— Șase luni?

— Da. Elfii sunt foarte muncitori, dar nu se pricep deloc la documente. Știi și tu asta. Sunt mai nepricepuți decât spiridușii.

Moș Crăciun s-a încruntat.

— Mai nepricepuți decât spiridușii? Nimeni nu-i mai nepriceput decât spiridușii.

— Îmi pare rău, s-a scuzat Sovereign.

— Nicio problemă, a încuviințat Moș Crăciun. Atunci, o să economisesc banii. Curând, o să am destui.

— O să mă duc să câștig, cumva, banii de care mai avem nevoie, am zis eu când ne-am întors acasă.

Mary a clătinat atât de tare din cap că am crezut că o să-i cadă de pe umeri.

— Nu te prosti, Amelia. Tu te duci la școală. Ai unsprezece ani. Ești mult prea tânără să-ți iei o slujbă.

Am ridicat din umeri.

— Am curățat cele mai murdare și mai pline de funingine hornuri din Londra de la opt ani. Sunt făcută pentru muncă... O să mă duc să-l întreb pe Kip dacă nu vrea un ajutor la Școala de Conducătorii Sănii.

Moș Crăciun a oftat.

— Ți-am mai spus. El e un pic mai ciudat. Îi place să muncească singur.

— Știu. Dar dacă mă duc și fac curat pentru el când nu e el acolo?

— Cred că ar fi mai bine să stai departe de Kip o vreme.

Căpitanul Funingine a sărit în poala mea și a început să toarcă, simțind că e ceva în neregulă. Am luat o bucățică de plăcintă pe care o pusesem deoparte, mai devreme. Era cu adevărat delicioasă, însă nu mă puteam bucura de ea. Asta e problema când te simți vinovat. Îți fură toate sentimentele. Chiar și bucuria unei plăcinte cu mure.

— Ei bine, va trebui să încep din nou să curăț hornuri.

Mary a făcut ochii mari de groază.

— Să cureți hornurile? Amelia! Asta a fost vechea ta viață. Asta a fost viața de la care ai fost salvată.

— Știu. Dar la asta mă pricep eu. Nu mă pricep la lucruri de elf. Să curăț hornurile e ceva ce știu. Și, de altfel, n-a fost *atât* de rău. Nu la fel de rău ca la azilul de săraci.

A fost rândul lui Moș Crăciun să clatine din cap.

— Nu, Amelia. Nu poți.

— De ce?

— Tu ai *văzut cât* de mari sunt hornurile elfilor? N-ai încăpea niciodată în vreunul.

Avea dreptate. Hornurile elfilor – ca toate celelalte lucruri ale elfilor – erau mult mai mici decât cele ale oamenilor.

— Literalmente nu există nicio cale prin care să fii în stare să urci pe un horn de elf. Și dac-ai face-o, n-ai mai ieși niciodată.

— Dar tu încapi în toate tipurile de hornuri.

— Nu în cele de elfi, asta-i regulă. Și, oricum, e altceva. Eu am primit drimwick. Sunt magic.

— Și eu de ce nu pot primi drimwick? am întrebat.

Mi se părea groaznic să fiu ființa cel mai puțin magică din întregul Elfhelm. Eram chiar mai puțin magică decât Căpitanul Funingine, pentru că el era pisoii, iar pisoii erau magici pur și simplu pentru că erau pisoii.

— Știi de ce, Amelia. Nu poți primi drimwick decât dacă ai murit – sau ești aproape să mori. Drimwick este ceea ce aduce viața înapoi. Nu poți să pui pur și simplu drimwick în oricine. Drimwick e despre speranța sinceră și adevărată. Nu-l poți mima. Și e foarte

riscant.

— În plus, odată ce-ai primit magia drimwick, nu înseamnă că poți face și tu magie, a zis Mary. Eu am primit-o acum aproape un an. Și apoi am tot luat lecțiile alea în fiecare săptămână, dar încă nu pot să plutesc sau să mișc lucrurile cu puterea minții sau să opresc timpul sau orice de felul ăsta. Vreau să spun, uită-te la decorațiunile astea!

Ne-am uitat cu toții prin cameră și am început să chicotim.

— Nu pot nici măcar să dansez spickle, a râs Mary.

Moș Crăciun i-a atins mâna lui Mary.

— O să reușești, tochitura mea. Cu timpul.

Mary a oftat și s-a uitat la mine.

— În orice caz, tu ești destul de magică așa cum ești, Amelia.

A fost rândul meu să oftez. Un oftat lung.

Atunci, ochii lui Moș Crăciun au sclipit puțin.

— Știu! a zis el. Poți lucra în Atelierul de Jucării.

— Atelierul de Jucării?

— Da. Sâmbătă. Și nu e o sâmbătă oarecare. E chiar sâmbăta de dinaintea Crăciunului. În săptămâna de dinaintea Crăciunului, elfii primesc două sute de monede de ciocolată pe zi.

— Și dacă nu mă pricep prea bine?

Moș Crăciun a râs de parcă aș fi spus un lucru ridicol.

— Bineînțeles că o să te pricepi.

— Dar la școală sunt sub orice critică la asamblatul jucăriilor.

Moș Crăciun a dat din mână prin aer de parcă îngrijorarea mea ar fi fost o muscă și o alunga.

— Atelierul de Jucării nu este numai pentru *făcut* jucării. Sunt o mulțime de lucruri de făcut acolo. O să-ți găsim ceva și ție.

Am zâmbit. Eram îngrijorată, dar nu voiam să fiu o pacoste mai mare decât dovedisem deja că sunt.

— Prea bine, atunci, am zis eu. La ce oră o să încep?

— Foarte Devreme Într-adevăr. Care este ora preferată a elfilor.

Am vrut să spun „Dar eu nu sunt elf”, însă am tăcut. Am spus-o

doar în mintea mea.

Cea mai mare magie dintre toate

Așa s-a întâmplat că am ajuns în marea sală cu pereți de turtă dulce a Atelierului de Jucării, Foarte Devreme Într-adevăr, în sâmbăta de dinaintea Crăciunului.

Nu mai fusesem niciodată aici și mi s-a părut o priveliște impresionantă să văd toți acei elfi – cu sutele – muncind de zor.

Moș Crăciun m-a condus într-un tur al atelierului, arătându-mi diversele lucruri.

Am trecut pe lângă o masă rotundă, uriașă, la care elfii coseau, în mare viteză, ursuleți de pluș, reni de pluș și cățeluși de jucărie. Era înfricoșător să vezi toate acele ace cosând atât de repede. Moș Crăciun m-a văzut pălind puțin.

— Nicio grijă, m-a liniștit el. N-ai să coși jucării de pluș. Elfii care lucrează la jucăriile de pluș sunt cei mai experimentați meșteri de jucării din tot Elfhelmul. În perioada de dinaintea Crăciunului, pot face, fiecare, o mie de ursuleți de pluș pe oră.

Am mers mai departe.

Am trecut pe la o altă masă mare, cu o uriașă tiparniță roșie, unde un elf apăsa niște butoane mari, verzi. Când apăsa pe butoane, diverse cărți zburau din vârful uriașei mașinării și aterizau în diverse mâini.

— Cărțile, a zis Moș Crăciun, sunt cele mai grozave daruri dintre toate. Nimic altceva nu se compară cu ele.

Am văzut *Oliver Twist* de Charles Dickens – autorul meu favorit, pe care îl întâlnisem odată – ieșind ca ghiuleaua din mașinărie. O fată elf cu ochelari a prins cartea, a deschis-o și a început să citească.

— Aș putea să fac și eu asta, am zis eu, văzând că fata elf citea cartea și-o verifica să nu aibă greșeli. Ar fi munca perfectă pentru mine și mi se pare...

Era cât pe-ací să spun „ușoară”, dar curând am văzut că nu era deloc ușoară. Fata elf citea mai rapid decât văzusem eu pe cineva

citind vreodată o carte. Degetele ei dădeau o pagină pe secundă și capul i se mișca de sus în jos cu atâta viteză, în timp ce citea fiecare pagină, că pălăria abia îi mai stătea pe cap.

— Ea este Annabel. Este cea mai rapidă cititoare pe care o avem.

Pe măsură ce înaintam în încăpere, s-a făcut deodată foarte cald. M-am uitat în jur și am văzut o mulțime de copaci cu mii de portocale mici atârând de crengi.

— Aceștia sunt mandarini pitici, a explicat Moș Crăciun. Vezi tu, m-am gândit că ar fi un gest drăguț să las câte un mandarin pitic în șosetele de daruri. Ceva deosebit. Mandarini pitici! Moș Topo a zis că sunt într-o ureche, dar eu am știut că le va plăcea mult copiilor. Își vor aminti astfel că magia nu e numai despre jucării. Poate fi oriunde. Poate fi un fruct care crește într-un pomișor. Am aranjat lucrurile astfel încât mandarinele să fie coapte, numai bune, în Ajunul Crăciunului.

Apoi camera a devenit răcoroasă la loc și ne-am apropiat de o secțiune zgomotoasă a atelierului. Sute de mingi erau testate, fie aruncate, fie bătute, fie jonglate.

În apropiere era o masa la care numeroși elfi stăteau aplecați deasupra titirezilor de metal, meșterindu-i cu ciocanele sau vopsindu-i sau făcându-i să se învârtă.

— Asta e secția din care m-am gândit eu că te-am putea pune să pornești, a zis Moș Crăciun vesel. Este locul de unde pornesc munca la atelier cei mai mulți dintre elfii noi.

Din nou mi-au răsarit în minte cuvintele nerostite: *Dar eu nu sunt un elf*. Cu toate acestea, am continuat să zâmbesc și am zis:

— Bine. Deci, dă, ce o să fac?

— Asta e o întrebare pentru Humdrum. Vino, Amelia! Hai să mergem să vorbim cu el!

L-am găsit repede.

— Iată-l! a zis Moș Crăciun, bătându-l prietenește pe spate pe un elf care părea nervos, îmbrăcat într-o salopetă vărgată, albastru cu alb, puțin cam mică pentru el.

Elful aproape că și-a pierdut echilibrul și ochelarii i-au zburat de pe nas.

— Humdrum este Maistru Adjunct Responsabil cu Jucăriile Care se Învârt sau Sar, mi-a explicat Moș Crăciun.

Humdrum s-a îmbujorat și și-a pus ochelarii înapoi.

— Humdrum este unul dintre cei mai harnici muncitori ai noștri. Și chiar dacă este doar maistru adjunct, în weekenduri este într-adevăr elful principal, însărcinat cu toate jucăriile care se învârt sau sar. Salut, Humdrum!

— S-s-s-salut, Moș Crăciun! a răspuns Humdrum, care tocmai făcea o minge să sară și marca înălțimea săriturii cu ajutorul unui elf cu un centimetru de croitorie.

— O cunoști pe Amelia, nu-i așa? Ea este om.

Humdrum a dat din cap și a șoptit, ca pentru el:

— Da-da, da-da.

— Ar vrea să înceapă să lucreze la atelier. Numai în weekenduri. Pentru că, deși este mai înaltă decât toți elfii din sala aceasta, are de fapt numai unsprezece ani și trebuie să se ducă la școală.

— Salut, Humdrum! am zis eu și i-am întins mâna. Humdrum a părut de-a dreptul îngrozit de mâna mea. Poate din pricina dimensiunii ei. Dar mi-a strâns-o, politicos.

— Bună, A-Amelia!

— Bun, a continuat Moș Crăciun, o să te las cu Humdrum. El o să-ți arate ce să faci. Ne vedem peste zece ore.

— Zece ore? am îngăimat eu, dar Moș Crăciun deja se îndepărtase.

M-am întors spre Humdrum.

— Ce ai vrea să fac?

— Să învârti titirezii, mi-a spus el. Urmează-mă.

Jucăriile care se învârt sau sar

Am început munca la masa de învârtit titirezii. La început, mi s-a dat sarcina să bat cu ciocanul titirezii ca să le dau formă, pentru că Humdrum a socotit că aş fi puternică, fiind umană. Şi eram puternică. Mai puternică decât păream. După toţi anii aceia de urcat pe hornuri, braţele mele erau la fel de puternice ca ale majorităţii oamenilor adulţi. Poate că eram un pic prea puternică, pentru că tot ştirbeam metalul cu ciocanul. Aşa că atunci mi s-a dat sarcina vopsirii titirezilor, dar era şi mai greu. Dacă aţi primit vreodată cadou un titirez de Crăciun, ştiţi că, de obicei, are nişte modele foarte complicate pe el, care par să fi fost pictate în zile întregi. Dar adevărul este că un elf poate picta un titirez în câteva secunde.

Cel mai bun pictor elf din atelier era (şi probabil mai e încă) o femeie elf pe nume Spiral, care avea părul aranjat în cinci cocuri mici şi strânse şi care avea spirale roşii pictate pe obraji. Am stat lângă ea, după cum mă instruisese Humdrum. Şi atunci Spiral mi-a spus ce să fac.

— Mai întâi, ia o pensulă din ulcică.

Am luat o pensulă din ulcică.

— Apoi, pune vopsea verde pe pensulă.

Am pus vopsea verde pe pensulă.

— Acum, învârte titirezul în faţa ta.

Am învârtit titirezul în faţa mea.

— Aşa. Foarte bine, Amelia. Acum, pictează titirezul.

M-am întors spre Spiral.

— Deci vrei să-l pictez *timp se învârte*?

— Bineînţeles! Cum altfel să-l pictezi?

Am ridicat din umeri.

— Poate când nu se învârte, nu?

Spiral a clătinat din cap.

— Nu te prosti. Ți-ar lua o veşnicie.

Mi-a înmănat o bucată de carton cu un foarte frumos, dar foarte complicat model pe el.

— Țsta e modelul. Va trebui să facem trei mii de din ăștia azi.

— *Trei mii?* Câți elfi lucrează la ei?

— Numai eu, Lupin, cel de acolo, și cu tine. O mie de fiecare.

A observat că titirezul din fața mea începuse să se clatine.

— Repede! învârte-l! Ia vopseaua. Apoi o să apăs pe buton.

— Ce buton?

Mi-a arătat spre nasturele de sus al hainei sale. Un nasture verde, absolut obișnuit.

— De îndată ce apăs butonul ăsta, titirezii vor curge rapid din jgheabul acela, unul câte unul. Tu învârți, vopsești, apoi treci la următorul. Acum, începe! Ulcelele cu vopsea sunt toate în fața ta.

Și am început. Am învârtit titirezul și am încercat să urmez modelul. Am apăsat pensula pe metal și titirezul a căzut imediat, rostogolindu-se de pe masă pe podea, cu un zdrăngănit puternic. Și, până s-apuc să clilesc, un alt titrez era în fața mea.

— Nicio grijă! m-a liniștit Spiral. Încearcă-l pe următorul. Un pic

mai ușor cu pensula, de data asta.

Și, de data asta am reușit, cel puțin, să nu fac titirezul să cadă de pe masă. Măcar nu imediat. Am apăsat pensula, înmuiată în vopsea verde, foarte ușor pe titirezul învârtitor și am încercat să urmăresc modelul în zigzag de pe cartonaș.

— Vai de mine! a exclamat Spiral, în timp ce Lupin nu s-a putut abține să nu chicotească la efortul meu. Va trebui să te miști mai repede de-atât! Tot titirezul trebuie vopsit, și perfect, înainte să se oprească din învârtit.

Așadar, am încercat să mă mișc mai repede, dar, când titirezul s-a oprit din învârtit, Lupin râdea și mai tare. Îmi ieșise doar o mare mângăleală de vopsea verde și roșie. Era cel mai jalnic titirez pe care-l văzusem vreodată.

Și nu numai atât: durase atât de mult vopsitul lui, încât acum aveam trei alți titirezi în fața mea, așteptând să fie pictați – iar acum patru, nu, stai puțin, cinci!

— Continua, m-a îndemnat Spiral. O să capeți tu îndemânarea necesară.

Însă, bineînțeles că nu am căpătat îndemânarea necesară. Am tot învârtit la titirezi și am vopsit, și am învârtit și am vopsit, și am învârtit și am vopsit până am amețit. Și pentru că încercam să mă mișc mai repede, aveam mai puțină grijă cu vopseaua și, tocmai când Humdrum a trecut pe acolo să vadă cum mă descurcam, luasem cu pensula un mare gogoloi de vopsea verde, iar când am atins unul dintre titirezi, vopseaua a sărit și ne-a stropit și pe Spiral, și pe Lupin, și pe Humdrum, și pe mine.

Humdrum a fost cel mai rău împrôscat, pentru că se aplecase să se uite mai îndeaproape.

— Nicio grijă, a zis el, ștergându-și vopseaua de pe ochelari. E doar un pic de vopsea.

S-a auzit un alt zdrăngănit – și încă unul – când titirezii nevopsiți continuau să cadă pe podea.

A căzut și ultimul titirez pe care îl pictasem, iar Spiral l-a ridicat

de jos, dându-i-l lui Humdrum ca să-l inspecteze.

Humdrum s-a înecat când s-a uitat la mângăleala învârtăjită de vopsea.

— Poate că ăsta ar putea ajunge în ciorapul de cadouri al unui copil foarte neascultător, a zis el.

— Mă îndoiesc că a fost cineva atât de neascultător, a adăugat Spiral, turnând gaz pe foc.

— Îmi pare rău, am zis, simțindu-mă prea omenească. M-am străduit cât am putut.

Humdrum, stropit cu vopsea verde, a zâmbit împăciuitor.

— N-n-nicio grija. E doar un pic cam nebunie aici. Cu C-C-Crăciunul atât de aproape. Poate ar trebui să faci niște teste de sărituri în loc de asta.

Prin urmare, am făcut teste de sărituri.

Testele de sărituri păreau o treabă simplă. Trebuia să faci o minge să sară, dând-o de pământ cât puteai de tare, și să vezi cât de sus ajungea. Totuși trebuia, de asemenea, să măsoți săritura cu un metru de croitorie. Așadar, să faci mingea să sară era simplu, dar apoi trebuia să măsoți cât de sus s-a dus mingea. Pentru mine a fost imposibil, pentru că nu eram destul de rapidă cu metrul de croitorie.

Și atunci a apărut Moș Crăciun și l-a întrebat pe Humdrum:

— Cum merge treaba?

Tocmai când una dintre mingile mele a sărit în capul lui.

— Și de ce ai vopsea verde pe toată fața?

— Ăăă... păi... problema e... s-a fâstâcit Humdrum.

M-am hotărât să-l ajut eu. Voiam să spun adevărul.

— Problema e că eu am fost de vină. A fost greșeala mea. S-a dovedit că...

Moș Crăciun a zărit titirezii – cei mângăliți de mine și cei căzuți și împrăștiați peste tot pe podea.

— Vai de mine! a exclamat el.

Humdrum încă își mai căuta cuvintele pentru a-i răspunde lui

Moș Crăciun.

— N-n-nu știu dacă atelierul de jucării e cel mai bun l-l-loc pentru o ființă omenească.

— Nu mă pricep la absolut nimic în afară de curățat hornuri.

Moș Crăciun a părut chiar supărat.

— Nu te pricepi la nimic? Nu mai spune prostii. Asta nu e Amelia pe care o cunosc eu. Amelia care a supraviețuit celui mai înfricoșător azil de săraci din Londra. Sunt destule lucruri la care te pricepi.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi curajul. Ești cea mai curajoasă fată pe care o cunosc. Și Salvatoare de Crăciun. Ești foarte pricepută să salvezi Crăciunul.

— Astea nu sunt *ocupații*, am zis eu, cu un început de încruntătură.

Vedeam cum făcea eforturi să se gândească la lucrurile la care mă pricepeam eu. Apoi, însă, ochii i s-au luminat și a bătut din palme, când a găsit ceva.

— Scrisul! a exclamat el.

— Ce?

— M-am întâlnit întâmplător cu Mama Jingle astăzi. Mi-a spus că ți-a citit povestea despre pisoii care a rămas blocat într-un horn și a zis că n-a mai citit niciodată ceva asemănător. După părerea ei, a fost uimitoare.

— Pe cuvânt? A zis ea asta?

— De bună seamă. Și ție îți place să scrii, nu-i așa?

Am dat din cap.

— E ocupația mea preferată. După citit. Însă, de fapt, cititul și scrisul sunt același lucru. Scrisul e doar cititul unei povești pe care o ai în minte și o așterni pe hârtie.

— Ei bine, ești foarte pricepută la asta. Ai putea fi următorul Charles Dickens. Poate că ar trebui să scrii o carte.

— Asta ar dura probabil prea mult, am zis. Eu scriu cu viteza omenească. Nu cu viteză de elf.

Însă acum Humdrum făcea ceva ce nu-l văzusem făcând toată ziua. Zâmbea.

— Știu, a zis el, sfios. Vreau să spun, s-s-s-ar putea să știu. Posibil. Poate. Probabil.

— Ce știi? l-a întrebat Moș Crăciun.

Elful și-a scos ochelarii și apoi i-a pus la loc. Și-a mușcat buza de sus.

— Păi – dar asta e doar o idee – tocmai mi-a trecut prin minte că Amelia ar putea lucra pentru Noosh.

— Noosh? am întrebat.

— Soția mea. O cheamă N-N-Noosh. A fost, hm, numită după strănutul preferat al mamei sale.

— Da, știu cine este Noosh.

— Ea este editorul ziarului *Zăpada Zilei*. L-a preluat de la Moș Vodol. Sunt foarte mândru de ea. Este cel mai deștept elf din tot Elfhelmul. Știe unele dintre cele mai lungi cuvinte din lume. Ca de pildă... de pildă... antidrimwickificare și cvasiiritantohurducatorespirație.

Și-a scos din nou ochelarii și a încercat să șteargă de urmele de vopsea verde rămase.

— Caută noi scriitori. Știți, Moș Vodol a înființat un nou ziar ca să încerce să-l bată pe *Zăpada Zilei*.

— Ei, nu mai spune! a exclamat Moș Crăciun, arătând îngrijorat, dar încercând pe cât putea să zâmbească. Am auzit și eu zvonurile, dar el m-a asigurat că nu face nimic de genul ăsta.

Humdrum a oftat.

— Păi, există un nou ziar pus în vânzare chiar acum pe Strada Principală, începând de azi. Se numește *A-A-A-Adevărul Zilei*. Noosh e convinsă că e opera lui Moș Vodol.

Și eu mi-am amintit ce-mi spusese Moș Vodol în ziua nunții: „O, nu înțelegi gândirea elfilor. Vezi tu, ei sunt foarte schimbători. Fă un pas greșit și-or să se întoarcă împotriva ta. O să vezi. O să am eu grijă de asta”.

M-am gândit la toți pașii mei greșiți. Ca de pildă zdrobirea saniei.

— Ei bine, mă îndoiesc că el ar înființa un ziar numit *Adevărul Zilei*, a râs Moș Crăciun. Ultimul lucru de care e interesat Moș Vodol e adevărul.

Dar apoi s-a scărpinat în barbă, nedumerit.

— Cum poate un ziar să apară așa? Unde sunt birourile lui?

A încercat să-și alunge gândul.

— Oricum, necazul e, Humdrum, că Amelia se duce la școală cinci zile pe săptămână.

— Aș putea lucra în weekenduri, la fel ca aici, am spus eu și deodată ideea a strălucit în mine ca un soare.

M-am simțit din nou acasă.

— Asta ar fi minunat! Aș putea fi un jurnalist al realității!

Moș Crăciun a râs ușurel.

— Bine, Amelia. De ce nu? Hai s-o găsim pe Noosh.

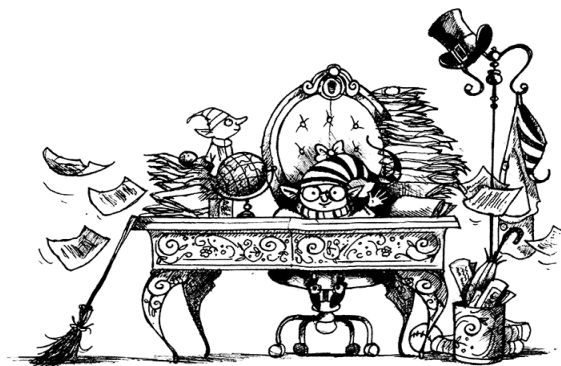
Zăpada Zilei

În clădirea de birouri a ziarului *Zăpada Zilei*, la ultimul etaj, m-am așezat pe un fotoliu făcut din turtă dulce cu niște perne uriașe, roșu-aprins și pufoase. Aproape tot din încăpere – în afară de perne – era făcut din turtă dulce. Până și pereții. Deși nu era o turtă dulce obișnuită. Nu. Aceasta era o turtă dulce *armată*, extradură și lucea într-o nuanță foarte întunecată de brun-portocaliu. Biroul avea o singură fereastră, una rotundă, uriașă, completată cu o vedere asupra tuturor străduțelor întortocheate și căsuțelor multicolore din Elfhelm. Pe pereți erau multe pagini de titlu mai vechi ale *Zăpezii Zilei*, atârinate în rame groase, aurite, de tablouri.

Noosh însăși stătea la un birou imens și mult timp m-a privit cu ochii larg deschiși, pe sub părul ei negru, încâlcit.

Părea obosită. Chiar și pungile de sub ochi ei aveau pungi. Însă, în pofida acestui fapt, era chiar foarte însuflețită și dădea mult din mâini, și zâmbea chiar și când se încrunta.

— Trebuie să mă trezesc Foarte Devreme Într-adevăr în fiecare dimineața. Uneori chiar mai devreme. Trebuie să mă dau jos din pat, să-mi pregătesc micul dejun, să fac un elf de zăpadă cu Micul Mim – el insistă să-i fac unul în fiecare dimineață – înainte să-l duc la grădiniță. Mă rog, uneori îl duce Humdrum. Depinde de tura lui, de fapt.

A ridicat ceașca din fața ei și a luat o înghițitură.

— Ciocolată fierbinte triplu-concentrată, cu extratopping de ciocolată. E singurul lucru care mă ajută să rezist toată ziua. Ești sigură că nu vrei și tu?

— Da, i-am spus eu, sunt sigură. Îți mulțumesc, totuși. Prea multă ciocolată îmi dă dureri de cap.

— Uau. Trebuie să-ți fie greu să te integrezi în Elfhelm, nu?

— Puțin, am răspuns eu, când de fapt aș fi vrut să spun, *Da! Foarte greu! Mă simt ca un monstru!*

— Așadar, ești bună la scris, după câte am auzit.

— Păi, știu doar că îmi place să scriu.

— Problema e că a scrie pentru un ziar e foarte diferit de a scrie povești pe care le născoci din mintea ta.

— Da, am încuviințat eu, înțeleg.

M-a văzut uitându-mă la una dintre vechile pagini de titlu ale *Zăpezii Zilei*. Titlul principal era „CRĂCIUN PENTRU OAMENI – O IDEE FOARTE PROASTĂ!”

— Ah, mi-a explicat Noosh, asta a fost în vremea dinainte. Pe când Moș Vodol era la conducere. El credea că, pentru a vinde un ziar, trebuia să-i facă pe elfi să-i urască pe oameni. Să încerce să-i țină pe elfi să nu se gândească decât la ei și să se teamă de străini. Odată, a început o campanie prin care a propus construirea unui zid, care să se întindă de la o mare la alta și să se înalțe chiar pe creasta muntelui, doar pentru a-i ține pe oameni în afara.

Am zărit o altă pagină de titlu înrămată care anunța: „CONSTRUIȚI ZIDUL ĂLA!” Și încă una: „CERCETĂRI RECENTE: OAMENII SUNT ÎNALȚI FĂRĂ ROST!” Și încă una, cu un titlu atât de lung, că abia încăpea în pagină: „OAMENII L-AU RĂPIT ODATĂ PE MICUL KIP, PRIN URMARE TOȚI SUNT PROBABIL RĂPITORI (NU VĂ ÎNCREDEȚI ÎN EI, ORICE V-AR SPUNE MOȘ CRĂCIUN!)” Și: „ELFII PENTRU ELFII: VOTAȚI VODOL!” Și: „TEROAREA TROLILOR OPREȘTE CRĂCIUNUL!”

Noosh a arătat spre teancul de ziare de pe biroul ei.

— Țsta e ziarul de azi, mi-a spus. Uită-te la titlul principal.

M-am uitat. Spunea: „CUM SĂ FACI O LUMÂNARE DIN CEARĂ DE URECHI”.

A deschis un sertar și a scos un alt număr al ziarului.

— Acesta este ziarul de ieri. Uită-te din nou la titlul principal. „VOCALISTA FORMAȚIEI ZURGĂLĂII SPUNE CĂ GÂTUL EI ROȘU E UN PIC MAI BINE ACUM”.

— Am dedicat zece pagini subiectului ăștia. I-am luat un interviu complet lui Juniper și toate celelalte.

Am zâmbit.

— Îmi plac Zurgălăii.

Noosh a încuviințat.

— Bineînțeles că-ți plac. Tuturor le plac Zurgălăii. *Renul deasupra muntelui* este cel mai bun cântec compus vreodată, după părerea mea. Și toată lumea adoră *E atât de aproape Crăciunul* (*De emoție, mi-am udat pantalonul*). L-ai auzit pe acesta, nu-i așa?

— Nu sunt sigură.

— Ei bine, e grozav. Dar problema e că gâtul inflammat al lui Juniper nu ar trebui să fie pe prima pagină a unui ziar. E important, da, evident. Dar este oare *atât* de important? Nu prea cred.

M-am lăsat pe spate în fotoliu, inspirând adânc aroma de turtă dulce, și am pus întrebarea care se impunea:

— De ce l-ai pus pe prima pagină, atunci?

Noosh a dat din cap de parcă aş fi zis ceva foarte inteligent. Apoi s-a ridicat şi a continuat să dea din cap. Mi-a făcut semn să mă apropii de fereastra rotundă uriaşă, din capătul îndepărtat al camerei. Cea cu vederea panoramică a Elfhelmului.

— Vino aici! m-a chemat ea. Vreau să-ţi arat ceva.

M-am dus şi am aruncat o privire. Clădirea de birouri a *Zăpezii Zilei* era – după turnul Atelierului de Jucării – cea mai înalta construcţie din întreg Elfhelmul. Era situata în centrul Elfhelmului, la capătul Străzii Vodol. De aici, de la ultimul etaj, i-am putut zări pe Blitzen şi pe ceilalţi reni în Câmpul Renilor. Am văzut primăria satului. Am văzut un elf intrând în prăvălia de saboţi, pe Strada Principală. L-am văzut pe un altul ducând o mică pungă cu monede de ciocolată, pe care tocmai le retrăsese de la Banca de Ciocolată. Am putut vedea Strada celor Şapte Curbe şi toate căsuţele de elf, picotind liniştite. Am putut vedea Strada Liniştită şi Strada Într-adevăr Liniştită arătând una liniştită şi cealaltă într-adevăr liniştită. Am putut vedea Atelierul de Jucării şi Şcoala de Conducători Sănii şi Universitatea Meşteşugului Avansat de Construire a Jucăriilor.

Dincolo de aceasta, spre apus, am putut vedea Dealurile Împădurite. Iar, spre miazăzi, vastul triunghi strâmb acoperit cu zăpadă, care era Muntele Foarte Înalt. Dincolo de *acesta*, bineînţeles, ascuns vederii, era restul Laponiei şi al Finlandei. Lumea oamenilor. Lumea indivizilor înalţi şi cu urechi rotunde care arătau ca mine.

— Ce vezi? m-a întrebat Noosh într-o şoaptă atât de uşoară, de parcă întrebarea a fost doar o boare de aer.

— Multe, am răspuns. Totul. Întregul Elfhelm.

Noosh a dat din nou din cap.

— Da. Vezi totul. Bineînţeles, acesta este tot. Dar ştii ce altceva mai vezi?

— Nu. Ce?

— *Nimic*.

Am rămas nedumerită şi probabil că am şi arătat-o pe faţă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că acest *tot* este totodată *nimic*. Nimic nu *se întâmplă* aici. Adică, da, desigur, *se întâmplă* lucruri. Elfii se duc la școală sau la atelier. Membrii Consiliului Elfilor se duc la ședințele lor de la primăria satului ca să discute restricțiile de zbor cu sania și permisele pentru reni. Lumea cumpără saboți și țese tunici. Elfii cântă și dansează spickle și își spun amabilități unii altora. Muncesc sânguincios și se joacă sânguincios, dar problema e că în realitate nu *se întâmplă* nimic. Nimic nu s-a mai întâmplat de când cu treaba cu trolii. Și ai văzut pagina de titlu când te-am întâmpinat pe tine – o fată de om în Elfhelm. Uite, am atârnat-o și pe aceea pe perete.

O văzusem. „FETIȚA CARE A SALVAT CRĂCIUNUL”, spunea titlul principal. Și exista chiar și un portret color al meu.

— Îți place portretul?

— Da, cred că e bun.

— Mama Miro l-a pictat. Ea este pictorul de tablouri intern al *Zăpezii Zilei*. E foarte talentată. Și acesta a fost un foarte bun subiect de știri. Într-adevăr, tu ai fost unul dintre cele mai interesante lucruri care s-au întâmplat anul acesta. Incidentul cu sania, de pildă...

— O, nu. Ai scris despre asta?

Noosh a clătinat din cap.

— Nu încă. Voiam mai întâi să vorbesc cu tine și poate să fac un interviu despre asta.

— Crezi că aș putea scrie eu articolul? i-am sugerat, plină de speranță. Exact la asta mă gândeam, știi, că poate o să mă lași să scriu despre cum e să fii om într-o lume de elfi.

Dar Noosh deja clătina din cap.

— Un om într-o lume de elfi? Nu, nu, nu. Așa ceva n-ar merge. Vezi tu, povestea prăbușirii saniei este interesantă pentru că toți se vor întreba dacă ai murit sau nu, însă, dacă scrii tu articolul, ar ști de la început că n-ai murit și ar fi dezamăgitor – în sens jurnalistic.

— Păi, ce-ai zice de vreme? Bate tare vântul astăzi. Aș putea scrie

despre cum bate vântul.

— Vântul nu este știre decât dacă strică sau dărâmă ceva.

— Sau despre Crăciun. E foarte aproape Crăciunul. Aș putea scrie despre tradițiile de Crăciun ale oamenilor.

Ea clătina din cap.

— Elfii le-au născocit pe cele mai multe dintre ele.

Atunci m-am simțit puțin fără speranță. Un pic pierdută. După cum mergeau lucrurile, începusem să cred că Noosh nu avea nimic să-mi ofere de muncă.

— Necazul e, a continuat ea, în timp ce ne uitam afară, pe fereastră, că în afară de prăbușirea saniei, de gâtul roșu al lui Juniper și de descoperirea lui Moș Casper, Lumânărarul, poți să faci lumânări din ceara de urechi, *nu există nicio știre*. Nu cu adevărat. Nu de când am făcut din nou pace cu trolii. Nu moare nimeni. Nu e niciun război. Crăciunul nu e amenințat. Asta face Elfhelmul un loc minunat în care să trăiești, dar înseamnă totodată că nimeni nu vrea să cumpere ziare.

În clipa aceea, am văzut ceva pe Strada Principală.

O coadă lungă de elfi la standul de ziare.

— Dar, uite! am zis eu. Elfii de acolo par foarte dornici să cumpere un ziar.

Noosh a scos un geamăt și s-a apucat cu mâinile de cap, de parcă ar fi vrut să-și smulgă părul.

— Da, da, sunt dornici! Necazul e că ziarul pe care-l cumpără ei nu este *Zăpada Zilei*.

— Nu?

— Nu. Este noul ziar. Nu l-ai văzut încă? Ziarul lui Moș Vodol. Prima ediție. Vezi tu, când Consiliul Elfilor a votat ca el să-și părăsească postul de la *Zăpada Zilei*, n-au spus și că n-ar mai putea să scoată un alt ziar. Au presupus că nu era nevoie. Silindu-l să locuiască pe Strada Foarte Liniștită și luându-i birourile ziarului s-au gândit că el n-o va face – mai ales după ce Consiliul Elfilor i-a luat toți banii. Însă el probabil a avut multe monede de ciocolată

ascunse pe undeva. Cu ani în urmă, când era Șeful Consiliului Elfilor, și-a acordat un salariu de zece mii de monede de ciocolată *pe săptămână*. Asta ca să nu mai vorbim despre banii pe care îi câștiga la *Zăpada Zilei*. Pe altcineva de aici abia dacă-l plătea. Când eram Corespondenta-Șefă la Reni, eram norocoasă dacă primeam treizeci de monede de ciocolată pentru o întreagă săptămână.

— Vai de mine! am exclamat eu, văzând acum stegulețul de deasupra standului fluturând în vânt: *Adevărul Zilei*.

Noosh a hohotit cu genul de râs care nu suna deloc a râs.

— *Adevărul Zilei!* Bineînțeles, de fapt, nu este adevărul. Pe Moș Vodol nu-l interesează adevărul. Pe el nu-l interesează nimic decât să-și vândă ziarele. Și modul prin care își vinde ziarele este minciuna. Făcându-i pe toți să se teamă de lucruri care nu există. Când a înființat *Zăpada*, cu ani în urmă, inventa diverse lucruri despre spiriduși, troli, iepuri și oameni. Încerca să-i facă pe elfi să se simtă speriați. O, dar știi ce spune el, nu-i așa? Ce a spus mereu de când i-am luat eu funcția de aici?

— Ce spune?

— Spunea – *spune* – că eu sunt cea care inventează lucruri neadevărate. Ne numește falși. Însă eu n-am publicat nici măcar o *dată* o poveste care să nu fie adevărata. Care ar fi rostul? Un ziar care nu raportează faptele?

— Nu prea are rost, îmi închipui.

Noosh a lăsat să-i scape un oftat lung și exasperat.

— Treaba asta e un mister.

— De ce?

— Unde e? Unde e sediul *Adevărului Zilei*? Unde își tipărește el ziarul? Nu e ușor să conduci un ziar. Nu-l poți face pur și simplu să apară...

Și-a lipit fruntea de geam și a închis ochii.

— Nu, chiar nu e ușor.

Am plecat de la fereastră și ne-am așezat din nou.

— Îmi pare rău, a zis ea, dar noi pierdem bani. Mă tem că fără

nicio știre nouă palpitantă – știri pe care să le poți dovedi ca fiind absolut *adevărate* – pur și simplu nu-mi pot permite să angajez oameni noi.

Am mai încercat, o ultimă oară, să mă gândesc la o știre palpitantă, dar mintea îmi era la fel de goală ca un câmp acoperit de zăpadă.

Înțelegeam că ea era supărată din pricina întregii situații și nu voiam s-o fac să se simtă mai rău, așa că am zis doar:

— Lasă, n-are nimic. O să plec, atunci.

Și m-am ridicat în picioare.

Însă exact în clipa aceea, ceva s-a lovit de fereastră. Era un ziar. Un exemplar al *Zilei* care probabil fusese smuls de vânt din mâinile cuiva și ridicat până la fereastră. Pagina de titlu era lipită de geam, cu fața la noi.

— O, nu! a exclamat Noosh. Uită-te în altă parte. Nu citi prostiile

alea.

Dar era prea târziu. Deja văzusem portretul de sub titlu. Era al meu. Însă, spre deosebire de celălalt portret, cine îl pictase pe acesta încercase să mă facă să arăt cât mai furioasă cu putință. Lângă el era o pictură mai mică a saniei Vifor 360 arătând chiar mai zdrobită decât fusese în realitate.

Am văzut titlul și l-am citit: „DUȘMANUL PRINTRE NOI”.

Am avut chiar timp să citesc primele două rânduri: „Ființa omenească adoptată a lui Moș Crăciun, Amelia Wishart, nu este demnă de încredere. Ea caută să distrugă Elfhelmul cât mai mult cu putință, începând cu sania aceasta...”

— O, nu! a zis Noosh. Ascultă, Amelia...

Am încercat să citesc mai departe, dar ziarul a zburat de la fereastră, fluturând în vânt ca o pasăre disperată.

— Eu nu sunt un dușman, am zis. Nu vreau să distrug Elfhelmul. A fost un accident. N-am avut de ales.

— Știu asta, Amelia. Orice elf care are o inimă bună știe lucrul ăsta.

— Dar tocmai ai spus că vor fi mai mulți cei care vor citi *Adevărul Zilei* decât *Zăpada Zilei*. Sute de elfi o să citească asta...

Am început să gândesc cu voce tare.

— O să le-o dovedesc. O să îndrept lucrurile. O să plătesc sania... Și atunci tu o să poți scrie despre asta.

Noosh s-a încruntat, adâncită în gânduri.

— Mi-ar fi plăcut să-ți pot da eu banii. Dar, dacă nu găsești un subiect palpitant, care să fie despre *ceva care se întâmplă* și care să poată fi *dovedit adevărat*, nu-l pot folosi. Dacă putem vinde ziare cu adevărul, atunci te pot plăti.

— Ce zici despre subiectul nevinovăției mele? Dacă am scrie despre ce s-a întâmplat cu adevărat? Despre cum Căpitanul Funingine a sărit în sanie și apoi pe Blitzzen, și asta l-a făcut pe Blitzzen să-și piardă capul, și după aceea Căpitanul Funingine mi-a căzut din brațe și noi am plonjat să-l salvăm, și eu a trebuit să tai

legăturile saniei? De ce nu scriem despre asta?

— Ei bine, mi-ar plăcea s-o facem. Dar o poți dovedi? Ai vreun martor?

— Mă tem că nu.

— Atunci asta l-ar face pe Moș Vodol să inventeze mai multe lucruri. Și necazul e că articolele lui vor fi mai palpitate, pentru că vor fi minciuni, iar treaba cu minciunile e că nu au o limită de altitudine. Pot fi oricât de mari și de înalte vrea el să fie.

— Atunci, n-are niciun rost, am spus eu. Adevărul nu poate niciodată să învingă minciunile.

Noosh clătina din cap.

— Să nu crezi asta. Nu putem crede asta. Trebuie doar să găsim un adevăr la fel de mare ca orice minciună pe care ar putea-o născoci Moș Vodol. Un adevăr *imposibil*.

A șoptit acest cuvânt urât.

— Povestea care să pună capăt tuturor poveștilor. Țasta e visul meu. Să fac din nou *Zăpada Zilei* cel mai popular ziar din Elfhelm. Și atunci vom putea corecta toate minciunile lui Moș Vodol.

Am încercat să mă gândesc unde aş putea găsi un subiect gigantic pentru un articol, dar tot nu mi-a venit nicio idee. Singurul lucru ce mi se învârtea prin cap era ce avea să spună Moș Crăciun când va citi prima ediție a ziarului lui Moș Vodol.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Noosh. Chiar cred c-ar fi mai bine să plec.

Străina nedorită

Am plecat spre casă simțind mușcătura vântului înghețat. Am trecut pe lângă doi elfi ucenici de la atelier, care mi-au zâmbit și mi-au spus:

— Bună, Amelia!

Le-am răspuns la salut și m-am gândit că poate totuși nu era atât de rău. Poate că nu toți aveau să citească *Adevărul Zilei* astăzi. Însă când am intrat din Strada Vodol pe Strada Principală, o fetiță elf a arătat spre mine și a spus:

— Uite, mami! Asta e fata de om!

Și atunci mami – o femeie elf dolofană, cu obraji roșii – a apucat-o de braț pe fetiță și a tras-o la ea.

— Stai departe de ea! E periculoasă! Nu e de-a noastră!

Fetița elf s-a zgâit la mine cu gura căscată, apoi a izbucnit în plâns, vaietele ei zgâriindu-mă ca niște gheare de pisică.

Am grăbit pasul trecând de ele.

La standul de ziare, toată lumea de la coadă murmură și sușotea pe seama mea. Vânzătorul de ziare, un elf bătrân și cumsecade, cu păr sur, țepos, mi-a aruncat o privire compătimitoare și a spus:

— Îmi pare rău, draguță. Eu doar vând ziarul. Nu îl scriu.

— N-are nimic, i-am spus eu, și am încercat să nu plâng, chiar dacă simțeam tristețea crescând, și crescând, și crescând în mine.

Dar apoi mi-am simțit ochii plini de lacrimi și am luat-o la fugă.

— DA! FUGI! a zis o voce din urma mea. NU-I VREM AICI PE CEI CA TINE!

Am trecut în fugă pe lângă Banca de Ciocolată, și pe lângă Magazinul de Muzică al Mamei Mayhem, și pe lângă Saboți! Saboți! Saboți! Și Roșu & Verde, magazinele de haine, și pe lângă librăria Cărți Magice, și m-am trezit că ajung la Câmpul Renilor. Dintr-odată, nu mai era niciun elf, doar reni, iar renii nu citeau ziare, așa că m-am simțit mai în siguranță, dar am alergat mai departe, când

Blitzen și-a ridicat capul să vadă care era problema. Am fugit și-am tot fugit. Până ce am ajuns acasă. Și am bătut la ușă și am tot bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni, și abia atunci mi-am amintit că nu aveam nevoie de cheie, căci eram în Elfhelm, unde lumea își lăsa ușile neîncuiate, așa că am apăsas pe clanță și am intrat și am plâns în voie. Am plâns, am plâns și am tot plâns.

M-am dus în sufrageria plină de ornamente și l-am văzut pe Căpitanul Funingine dormind în coșulețul lui de lângă pomul de Crăciun. M-am uitat lung la întunericul din vatră. Era ceva liniștitor în întuneric. M-am apropiat de șemineu și m-am ghemuit în vatră, uitându-mă la întuneric. Dar apoi am auzit pași pe alee și am văzut-o pe Mary, pe fereastră, fredonând încetișor un cântec și ducând un coș plin cu mure.

De bună seamă fusese la Dealurile Împădurite ca să culeagă fructe pentru tortul de Crăciun pe care plănuia să-l facă.

Ea nu mă văzuse.

Și nici nu voiam să mă vadă.

Nu voiam să văd pe nimeni. Nici să vorbesc cu cineva.

Nu voiam să plâng în fața lui Mary și s-o întristez și pe ea. Dar peste câteva secunde avea să deschidă ușa și să intre în casă.

Atunci am făcut singurul lucru la care eram cea mai pricepută din lume. M-am urcat pe horn.

Spre deosebire de casele elfilor, casa lui Moș Crăciun fusese construită la scară omenească, inclusiv hornul. Așadar a fost simplu pentru mine să încap înăuntru. La jumătatea distanței în sus, mi-am proptit picioarele și spatele de pereții opuși ai hornului plin de funingine și am stat acolo, cu genunchii la piept, și am mai plâns o vreme.

Aș fi vrut să rămân acolo pentru totdeauna.

Nevăzută, în întuneric, fără să deranjez sau să jignesc pe nimeni.

Cum plângeam eu așa, mi-am dat seama de un lucru – nu eram potrivită nicăieri. N-aveam să mă integrez niciodată, oriunde m-aș fi aflat. În Londra, la azilul de săraci, eu eram cea pe care domnul

Jeremiah Creeper o ura cel mai mult. Niciodată nu mă integrasem. Chiar și înainte de asta, faptul că eram o *fată-coșar* mă făcea un fel de ciudățenie printre ceilalți copii. Iar acum, poftim, se întâmpla din nou. Tocmai aici, dintre toate locurile, unde crezusem că viața avea să fie minunată și magică. Unde crezusem că aveam să fiu fericită pentru totdeauna.

Dar nu plângeam pentru mine.
Adică, nu numai pentru mine.

Plângeam fiindcă făcusem situația și mai grea pentru Moș Crăciun. Probabil tot Elfhelmul avea să se întoarcă împotriva lui acum.

În timp ce făceam eforturi să încetez cu suspinele, am auzit ceva de jos.

O voce.

— Amelia?

M-am uitat și, în întuneric, am văzut fața lui Mary privind în sus, la mine. Se aplecase în vatră și părea, de bună seamă, surprinsă să mă găsească acolo.

— Ce faci acolo, sus, scumpo?

— Voiam doar să fiu singură.

— Păi, cu toții vrem să fim singuri, uneori. Eu cu siguranță vreau. Însă atunci mă duc doar în camera mea și închid ușa. Nu mă sui într-un horn.

— Mie îmi plac hornurile, i-am spus. Știu ce să fac într-un horn. Spre deosebire de oriunde în altă parte.

— Vino să mănânci niște mure și să-mi spui care e problema.

Am ascultat-o și am coborât.

— Ia uite ce față ai! a exclamat ea. Cu toată funinginea aia. Cu toate lacrimile alea.

M-am uitat în oglindă. Lacrimile săpaseră mici făgașe prin funingine.

— Ce s-a întâmplat, Amelia? Ce e în neregulă?

M-am gândit la pagina de titlu a *Adevărului Zilei*. M-am gândit la sanie. M-am gândit la școală. M-am gândit la atelier. M-am gândit la cum fusesem aproape mâncată de un copac. M-am gândit la Moș Vodol, care fusese împotriva mea de la început. M-am gândit la toți ochii ațintiți asupra mea pe Strada Principală, lângă standul de ziare.

— Totul.

Și i-am spus. I-am spus totul. Apoi – când Moș Crăciun a venit acasă – Mary i-a spus și lui.

Dar Moș Crăciun știa.

— Am văzut ziarul, a zis el, așezându-se în balansoar cu Căpitanul Funingine torcând în poala lui. Moș Vodol s-a apucat iar de șmecheriile lui.

— Îmi pare atât de rău, am zis eu. N-ar fi trebuit să stau niciodată aici. Ar trebui să mă întorc la Londra. Ar trebui să mă duci acolo, în seara asta.

— Nu vorbi prostii, Amelia, a intervenit Mary.

— Dar nu aparțin locului ăstuia.

— Aiureli! Bineînțeles că aparții locului ăstuia.

Însă, exact când Moș Crăciun a spus aceste cuvinte, un elf scund, cu o pălărie verde cu alb a trecut prin dreptul ferestrei și, când m-a văzut înăuntru, a strigat:

— Nu aparții locului ăstuia!

Moș Crăciun a ieșit valvârtej pe ușă, a trântit-o de perete și a răcnit:

— Pleacă de aici cu vorbele tale mizerabile, Dewdrop. Minciunile otrăvite ale lui Moș Vodol sunt cele care nu aparțin locului ăstuia!

— Îmi pare rău, Moș Crăciun, a răspuns Dewdrop. Dar fata de om este aici ca să distrugă Elfhelmul și tot ce reprezentăm noi. S-a scris în *Adevărul Zilei*. Și nu s-ar mai numi *Adevărul*, dacă ăsta n-ar fi adevărul, nu-i așa?

Am putut vedea pe ușa deschisă că mai veniseră și alți elfi. Ziua aceasta era într-adevăr cea mai rea dintre toate.

Elfii pe treptele casei

Un lucru pe care l-am observat eu la elfi era că le place să fie într-o mulțime. Mulțimile de elfi se adună foarte ușor. Dacă doi elfi stau pe loc pe o stradă, în mai puțin de un minut vor fi treizeci de elfi, iar în zece minute, vor fi trei sute. Mulțimea devenea cu fiecare secundă mai mare.

— Povestea adevărată, a zis Moș Topo, care era acum pe treptele casei, este că Moș Vodol în mod clar încearcă să ne otrăvească mințile din nou. Ar fi trebuit să fim mai aspri cu el.

Moș Crăciun a oftat.

— I-am luat birourile și l-am obligat să locuiască pe Strada Foarte Liniștită.

— N-a fost de ajuns. El întotdeauna a fost o pacoste. Ar fi trebuit să-l închidem, Moș Crăciun, atunci când am aflat că i-a stârnit pe trolî împotriva noastră.

— Ei, nici chiar așa, Moș Topo. N-ar trebui să închidem pe *nimeni*. Nu asta e metoda Elfhelmului. Așa ceva nu s-a mai practicat în Elfhelm de când... de când... ei bine, de când Moș Vodol m-a închis pe mine, când eram băiat. Și Moș Vodol nu mai e la conducere.

— Ar putea foarte bine să fie, a continuat Moș Topo, cu tristețe.

Până și mustața lui albă părea pleoștită de supărare.

— Aproape toată lumea citește *Adevărul Zilei* acum. N-a apărut decât de vreo câteva ore și este deja cel mai popular ziar. Și nu ajută faptul că tirajul ziarului *Zăpada Zilei* a scăzut la doar șaptesprezece cititori. Biata Noosh.

— *Zăpada Zilei* este plictisitor! a strigat un elf din spatele mulțimii.

— Nu spune niciodată adevărul! a strigat altul.

— Așa e, a zis Dewdrop. Nu spune niciodată adevărul. De aceea e atât de plictisitor.

— Ba *întotdeauna* spune adevărul, acum, de când Noosh e la conducere, i-a corectat Moș Topo.

Moș Crăciun, din prag, s-a uitat în jur la mulțimea elfilor care-și îngroșa rândurile.

— Acuma, ascultați, toată lumea, hai să ne calmăm! Nu trebuie să credem minciunile lui Moș Vodol despre oameni. El le repetă de ani în șir. Umanofobia nu are ce căuta în Elfhelm.

— Ce e umanofobia? a întrebat Micul Mim, care – acum vedeam asta – se ținea de mâna stră-stră-stră-stră-stră-stră-străbunicului lui, Moș Topo.

— Umanofobia este frica fără motiv de oameni i-a explicat Moș

Topo, liniștit, dar vorbind destul de tare ca să-l mai audă câțiva elfi.

Unul dintre ei a ieșit în față. Slab și înalt, un pic cocârjat, l-am recunoscut numaidecât. Inima mea a început să bată ca o tobă. Era Kip.

— Poate că nu e frică fără motiv, a zis el.

Toți elfii s-au întors să-l privească. Kip era un personaj de care ceilalți elfi se simțeau un pic intimidăți. Și cu toate că el le vorbea copiilor de elfi, când îi învăța să zboare cu săniile, rareori vorbea cu elfii adulți.

— De fapt, avem toate motivele să fim speriați de oameni.

Mai mulți elfi au mormăit și au dat din cap, aprobator.

Moș Crăciun a făcut o față îndurerată, de parcă tocmai călcase pe ceva ascuțit.

— Dar, Kip, a zis el, uită-te la mine. Eu sunt om.

— Și la fel a fost tatăl tău, a răspuns Kip.

Câțiva din mulțime au scos exclamații de uimire.

— Toată lumea știe povestea tatălui tău, care m-a răpit *pe mine*.

Am înghițit în sec. Deci de aceea se făcuse Kip alb ca zăpada când mă întâlnise.

Am ieșit în față și m-am așezat lângă Moș Crăciun, încercând să-l sprijin cumva. Când m-am uitat la el, i-am văzut ochii bulbucându-se și înotând în lacrimi, înainte să clipească și să reușească să le rețină.

— Kip, știi cât de rău îmi pare mie pentru ce ți s-a întâmplat. Tata a fost un om complicat.

Kip a clătinat din cap.

— Un *răpitor* complicat.

Moș Crăciun a întors capul să se asigure că Mary nu putea auzi. Dar ea era ocupată să pună la foc murele în bucătărie, cântând tare pentru ea. El s-a întors din nou spre mulțime – spre Kip – și a vorbit încetisor:

— Ascultă, Kip, eu nu sunt tatăl meu. Există oameni buni și există oameni răi, iar uneori există oameni cu părți bune și părți

rele.

Vorbea mai tare acum, ca să-l audă cu toții.

— Oamenii nu sunt, de fapt, prea deosebiți de elfi, știți? Numai că, atunci când viețile sunt lipsite de magie, lucrurile pot fi groaznice. Iar viețile groaznice îi pot împinge pe oameni să facă lucruri groaznice. Tocmai de aceea am hotărât noi să-i ajutăm, nu-i așa? De aceea am hotărât să le dăruim oamenilor niște magie în viețile lor, chiar dacă numai pentru o zi? Așa e, nu?

— Așa e! a zis Moș Topo.

— Așa e! a zis Moș Bottom.

— Așa e! a zis Micul Mim.

— Așa e! a zis Mama Breer, care ducea o centură neagră nou-nouță pe braț, pentru Moș Crăciun.

— Așa e! a zis Mama Miro, care deja își așezase șevaletul și pânza și începuse să picteze întreaga scenă.

— Aș-a-a-a-e-e-e-e! a cântat Juniper și ceilalți Zurgălăi.

Și alți câțiva elfi, ale căror nume nu le cunoșteam, au zis, de asemenea, „Așa e”, și începusem să mă simt un pic mai bine față de toată situația, însă exact în clipa aceea un alt elf și-a croit loc prin mulțime. Acesta avea o barbă lungă și neagră și o tunică neagră și niște sprâncene negre și stufoase care arătau ca niște omizi șopocăind secrete.

Moș Vodol.

— Nu, a zis el. Nu e așa.

Și a arătat spre mine.

— Această ființă umană de aici este o amenințare pentru noi toți. Ziarul meu spune adevărul despre astfel de chestiuni.

Căpitanul Funingine era la picioarele mele acum. A șuiertat spre Moș Vodol.

Moș Crăciun a făcut un pas în fața mea.

— Las-o în pace! a zis el. Este o persoană foarte bună. Amelia a salvat Crăciunul. Nu mai ții minte? L-a salvat de planurile tale de a-l distruge – când i-ai convins pe Spiridușii Poveste Zburătoare să-i

păcălească pe troli.

— Ha! a râs disprețuitor moș Vodol. Crăciunul! *Crăciunul!* Păi, firește că un om ar vrea să salveze Crăciunul. Firește că un om ar vrea să fie sigur că elfii își petrec întreaga lor viață trudind ca sclavii, făcând jucării ca să se bucure oamenii. Ce om n-ar vrea asta? Ea este un răufăcător violent și periculos și ar trebui să se întoarcă de unde a venit!

Am ieșit de după Moș Crăciun și am văzut că mulțimea se împărțise în două, elfii care dădeau din cap și elfii care clătinau din cap. Practic, toți elfii de la Atelierul de Jucării și cei mai mulți dintre cei cu părul cărunt erau de partea noastră, în vreme ce mulți dintre ceilalți, care aveau mai puțin de-a face cu Moș Crăciun și cu atelierul, păreau să fie de partea lui Moș Vodol.

Dar Moș Vodol nu terminase tot ce avea de spus. S-a întors cu fața la mulțime și a vorbit atât de tare, încât toți renii de pe câmpul din spatele străzii și-au ridicat capetele.

— Ea a distrus sania lui Kip... nu doar orice sanie! Vifor 360, supremul exemplu al tehnologiei elfilor. Kip a muncit la sania aceea un an întreg. În fiecare zi. Însă nu asta a fost important pentru prăbușirea saniei. Important a fost *motivul* care a dus la prăbușire. Știți de ce s-a prăbușit?

— A fost un accident, am mormăit eu.

— O să spun eu de ce! a tunat Moș Vodol. O să vă spun eu de ce.

Și atunci a spus-o:

— Ea ținise un elf!

— Pe cine?

Cuvintele au zburat în jurul mulțimii ca o pasăre făcută din glasuri.

— O să aflați în ediția de Ajun de Crăciun de mâine a *Adevărului Zilei*. Am unul dintre cei mai buni jurnaliști ai mei, Spicer, care lucrează deja la articol. Nu e așa, Spicer?

Și micul elf de lângă el, cel cu părul blond și cu trupul ca un butoi, a dat din cap.

— Absolut, șefu'. Kip a văzut totul. O să fie articolul săptămânii – dacă nu al secolului.

Asta era prea mult. Am simțit o asemenea mânie că tot corpul parcă îmi vibra pe dinăuntru. Am făcut un pas înainte și am stat pe prima treaptă, unde toți elfii mă puteau vedea. Toată mulțimea a tăcut. Gurile au rămas deschise. M-am uitat la Blitzzen, în depărtare, și mi s-a părut că dă puțin din cap, ca un mic semn de încuviințare.

— Asta e o minciună gogonată. Îmi pare foarte, foarte rău că i-am stricat sania lui Kip. Extrem de rău, absolut, sută la sută. Dar asta s-a întâmplat numai pentru că am încercat să-mi salvez pisoiful.

L-am luat în brațe pe Căpitanul Funingine, pentru un plus de efect.

— A trebuit să tai curelele saniei și atunci sania a căzut pe pământ în mijlocul pustietății, acolo, pe Dealurile Împădurite. Kip nu era câtuși de puțin prin preajmă. Este exclus să fi văzut ce s-a întâmplat.

Moș Vodol a zâmbit și s-a apropiat de mine.

— Vedeți cum pot minți oamenii? Întrebarea este: pe cine credeți? Pe un elf precum Kip, care a trăit aici toată viața lui? Sau pe o mincinoasă fată de om oarecare, de la sud de Muntele Foarte Înalt, care a venit să locuiască aici pe gratis, în cea mai mare casa din Elfhelm?

Moș Crăciun se înroșise un pic în obraji de enervare.

— Mi se pare mie, Moș Vodol, că tu încerci să distrugi încă un Crăciun. Amelia nu e o fată de om oarecare. Este o persoană foarte specială, într-adevăr.

Moș Vodol și-a mângâiat barba.

— Ei bine, mi-a fost întotdeauna clar, Moș Crăciun, că ție îți pasă mai mult de oameni decât de elfi.

— Asta pur și simplu nu este adevărat. Elfii erau nefericiți când tu erai la conducere. Acum le este din nou îngăduit să cânte și să danseze spickle. Au slujbe bune în atelier. Există un scop pentru care să muncești. O șansă de a răspândi magia. Toată ziua de azi

elfii de la atelier au fost peste măsură de entuziasmați și au cântat colinde.

Moș Vodol a închis ochii. A strâns din dinți. Fruntea i s-a încrețit și i s-a bulbucat ca apa în vânt. Venele i s-au umflat pe sub piele.

— Ar vrea cineva să arunce o privire în avans în ziarul de mâine?

— Da!

— Da!

— Da!

— Fără drimwickerie, Moș Vodol! l-a prevenit Moș Topo.

Dar era deja prea târziu. Dimwickeria era pornită. Și până să ne dăm seama, ceva zbura prin aer. O mulțime de lucruri. La început, am crezut că erau păsări, care băteau din aripi. Dar erau ziare – sute de ziare. Fiecare a aterizat în mâinile unui elf și s-a dovedit că erau exact câte unul pentru fiecare prezent acolo.

Moș Vodol a părut un pic epuizat de eforturile lui, dar, de asemenea, mulțumit.

Toată lumea a început să citească pagina de titlu.

— Magia pare să fie de partea mea. Am avut probleme cu ea, de curând, însă elfii trebuie să-și fi revenit. Tipul meu de speranță e în aer.

Un ziar a aterizat și în mâinile lui Moș Crăciun. Am văzut pagina de titlu. Era o altă pictură de-a mea și, de data asta, titlul spunea „CRIMINALĂ!”

Am început să citesc articolul. Mary a venit la noi, pe trepte.

— Ce se întâmplă aici? s-a întrebat ea, cu voce tare.

Apoi a tresărit când s-a uitat în jos și a văzut ziarul. A început să citească și ea exact ce citeam eu:

Fata de om, cunoscută ca Amelia Wishart, nu a distrus pur și simplu o sanie. Adevărul Zilei poate acum să dezvăluie că această ființă omenească, în prezent locuind în reședința extravagantă a lui Moș Crăciun de pe Drumul Renilor, a încercat, de fapt, să ucidă un mic prunc de elf și pe mama sa. Da, așa este. Bonbon,

cofetara, și mica ei fiică, Suki, au fost țintele acestui atac. Din fericire, planșetele lui Suki au alertat-o pe mama ei și au fugit la adăpost mai înainte ca sania să se zdrobească de pământ.

Instructorul de sănii și fosta victimă a răpirii de către oameni, Kip, care a proiectat Vifor 360, a văzut cu ochii lui când s-a întâmplat aceasta.

„Am văzut cu ochii mei cum s-a întâmplat”, a declarat el Adevărului Zilei.

Citiți mai multe despre această periculoasă ființă umană la paginile 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 15 și 17. Și citiți și ghidul nostru de apărare de la pagina 24: „Ce să faci dacă vezi o fată de om apropiindu-se de tine! În afară de FUGI și STRIGĂ AJUTOR – deși e bine să faci și asta.”

Nu mă mai simțisem niciodată atât de furioasă. Nici în zilele de odinioară, când eram la Azilul de Săraci al lui Creeper. Nimic nu-mi făcuse inima să bată atât de repede, nici fața să mi se încingă atât de tare.

— Iată, aici e Bonbon, a zis Moș Vodol, și fetița ei Suki... Spune-le, Bonbon, ce s-a întâmplat.

— Păi, nu prea știu exact. Totul a fost ca în ceață. Eram în pădure, în căutare de noi arome – afine și altele asemenea – pentru idei de rețete de dulciuri. La un moment dat, noi mergeam liniștite, apoi, în clipa următoare, am văzut sania venind drept spre noi.

Am simțit că o să explodez. Însă nu numai fiindcă eram mânioasă. Ci și pentru că Mary se repezise acum la Moș Vodol cu cratița ei plină de mure fierbinți de Crăciun.

— Nu, Mary, nu! a strigat Moș Crăciun.

— Asta nu-i o idee bună, a încuviințat Moș Topo.

— Ho-pa! a zis cineva din formația Zurgălăii.

În orice caz, Moș Vodol n-a avut timp să mai facă nicio drimwickerie, pentru că Mary a fost mai rapidă. Într-o clipă, Mary

era acolo, chiar lângă Moș Vodol, care – chiar dacă era înalt, pentru un elf – îi ajungea lui Mary doar până la brâu. El a aruncat o privire la cratița care se înclina și apoi fructele violet fierbinți au început să-i curgă pe față, peste păr și barbă.

Toată mulțimea a scos o exclamație de stupeoare. Și-apoi încă una.

— Cum ÎNDRĂZNEȘTI să spui asta despre Amelia! a zis Mary, care – odată ce Moș Vodol a fost în întregime acoperit de peltea – a vrut să-i dea cu cratița în cap.

Dar Moș Vodol, ștergându-și pelteaua din ochi, a văzut-o la timp și a făcut în grabă o drimwickerie. Cu toate că Mary a încercat din răsputeri să facă și ea o magie ca să se apere, lecțiile ei de drimwickerie încă nu dăduseră roade, prin urmare a încremenit ca o statuie.

— Poftim! s-a bucurat cu răutate Moș Vodol, ștergându-și fructele fierbinți de pe față. Iată cât de violenți și de periculoși sunt oamenii. Asta vrem noi în Elfhelm?

— Dezgheaț-o în clipa asta! a spus Moș Crăciun.

Dar bineînțeles că el nu trebuia să-l aștepte pe Moș Vodol. În secunda următoare, Mary se mișca din nou. Cratița și mâna care o ținea continuau să se leagne în aer. Dar Moș Vodol se dăduse un pas înapoi, așa că ea nu l-a nimerit. A continuat mișcarea și s-a învârtit în jurul ei, căzând în zăpadă.

Moș Crăciun și cu mine ne-am repezit s-o ajutăm să se ridice, apucând-o de câte un braț.

— E în regulă, Mary, a zis Moș Crăciun. Nu te supăra din cauza lui.

Moș Vodol a mârâit.

— Uitați-vă la ei! Câtă grijă au unul de celălalt. Va trebui să fim prudenți. În mai puțin de un an, populația umană din Elfhelm s-a TRIPLAT.

Moș Crăciun a râs.

— Da. De la unul, la trei. Și doi dintre noi au fost atinși de drimwickerie, așadar, practic, nu suntem deloc umani. Amelia e

singura.

Asta a răsunat în mine ca un strigăt într-o peșteră.

Singura.

Singura.

Singura.

Îmi venea să intru înapoi în casă, să mă sui pe horn și să nu mai cobor niciodată de acolo.

— Da, a zis Moș Vodol spre adunătura de elfi, din care mulți erau ocupați să citească minciunile despre mine din *Adevărul Zilei*. Ai dreptate, ca să zic așa. Ea este singura. Singura ființă omenească pură din tot Elfhelmul. Și cea mai rea dintre voi toți. Noi știm că e aproape Crăciunul, dar ea nu e binevenită aici.

— Nu are unde să se ducă.

Abia de mai puteam gândi. Continuam să mă uit lung la toți ochii de elfi ridicați spre mine. Unii dintre ei aveau fețe prietenoase și compătimitoare și alții, fețe neprietenoase, dar nu conta. Nu mai conta absolut deloc. Nu eram una de-a lor. Nu puteam nici să dansez ca ei, nici să calculez aritmetic ca ei, nici să fac jucării ca ei, nici să conduc sănii ca ei. În cele din urmă, cu toții s-ar fi întors împotriva mea. Poate chiar și Moș Crăciun s-ar fi întors împotriva mea. Cu cât rămâneam mai mult în casa lui Moș Crăciun și Mary – Mama Crăciun –, cu atât mai mult aveau să fie discuții și zvonuri și bârfe, iar bârfele aveau să se amplifice.

Trebuia să plec de aici.

Nu puteam trăi într-un horn.

Nu exista nicio scăpare câtă vreme eram în Elfhelm.

— Nu mai e nimic de zis sau de văzut, a spus Moș Crăciun. Crăciunul e foarte aproape și asupra lui trebuie să ne concentrăm. Amelia este o persoană bună. O știu la fel de bine cum mă știu pe mine. Dacă alegi să vezi partea bună din cineva, o s-o vezi reflectându-se înapoi. La fel și cu ea.

Cu acestea, m-a luat de mână, ne-a condus înapoi în casa de la numărul 7 de pe Drumul Renilor și a închis binișor ușa.

Prinzătorul de Scrisori

În noaptea aceea, pe când Moș Crăciun și Mary dormeau, m-am îmbrăcat cu cât de multe haine am putut, mi-am pus cele mai călduroase cizme și am coborât la Căpitanul Funingine, care stătea în coșulețul lui, lingându-și o lăbuță. L-am ridicat în brațe, mi-am umplut buzunarele cu afine și turtă dulce, apoi m-am furișat afară din casă, fără niciun zgomot.

Am lăsat un bilet pe masa de la bucătărie: „Mă întorc în lumea oamenilor. Acolo e locul meu. Vă rog să nu mă căutați, Amelia.”

Am străbătut Drumul Renilor pe întuneric, văzând siluetele renilor care dormeau și – cu toate că era noapte și un pic înfricoșător – am luat-o în liniște pe Strada Liniștită și pe Strada Foarte Liniștită. Am trecut pe lângă casa neobișnuit de mică, care avea o ușă neagră și o singură fereastră, a lui Moș Vodol, apoi am traversat grăbită pe Strada celor Șapte Curbe, îndreptându-mă repede și fără ezitare spre Muntele Foarte Înalt.

Căpitanul Funingine tremura de frig. L-am vârat în haina mea și l-am ținut strâns.

Am început să urc muntele. Era greu. Picioarele mi se afundau din ce în ce mai mult în zăpadă.

— E în regulă, îi tot spuneam eu Căpitanului Funingine, dar știam că nu era deloc în regulă.

Nu aveam niciun plan în afară de acela de a continua să merg spre sud. Cândva, demult, pe când era doar un băiat numit Nikolas, Moș Crăciun mersese pe jos toată distanța asta, din mijlocul Finlandei, de la cel mai apropiat târgușor, Kristiinankaupunki, până la Muntele Foarte Înalt, înainte de a se prăbuși în zăpadă. Însă eu n-aveam să mă duc *atât* de departe. Tot ce trebuia să fac era să ajung până la primul sat sau oraș de pe partea cealaltă a muntelui. Cineva cu siguranță avea să ajute un copil singur pe lume.

Și aveam un pisoai. Oamenilor le plăceau pisoii.

Îmi simțeam picioarele mai grele ca trunchiurile de pini. Acum zăpada trecea de genunchii mei. Stelele de pe cer le vedeam încețoșate de lacrimile din ochi. În cele din urmă, am ajuns în vârful muntelui. Înaintea noastră, în întuneric, puteam vedea kilometri și kilometri de pădure.

— Iată! i-am spus eu Căpitanului Funingine care-și ițise capul printre doi nasturi ai hainei. Acea este lumea oamenilor. Acolo este locul nostru.

Căpitanul Funingine mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Bine, știu că tu nu ești om. Dar lumea oamenilor *este* lumea pisicilor. Oamenii și pisicile au nevoie unii de alții. Mă rog, oamenii au nevoie de pisici. Poate că nu și invers.

Căpitanul Funingine s-a culcușit înapoi în căldura hainei mele.

Atunci, deodată, am auzit o voce strigând din întuneric. M-am uitat în jur. Vocea nu venise din spatele meu. Venise de undeva de mai sus, chiar din vârful ascuțit al muntelui.

— Hei! Tu de colo! Ce faci?

Era o voce pițigăiată. O voce de elf. O, *nu*.

Nu vedeam mai nimic în beznă, dar oricine era elful, era clar că se apropia. În pofida picioarelor sale scurte și în pofida zăpezii, era foarte rapid. Părea un elf foarte acrobatic, ca cineva pe care l-ai întâlni la un circ. Nu pășea propriu-zis în zăpadă, ci mai curând țopăia și zburda și sărea peste ea. Apoi a încheiat cu un impresionant triplusalt, aterizând pe o stâncă ce se înălța din zăpadă, chiar în fața mea.

Elful avea o față zâmbitoare și purta un joben – mai înalt decât un joben obișnuit de elf –, cu borurile groase, îmblănite. Era un joben special – un joben de zăpadă –, făcut pentru acei elfi destinați să stea pe-afară mult timp. Am observat, de asemenea, că avea un ditamai rucsacul în spinare.

— Tu trebuie să fii fata de om! a zis el.

Hait! am gândit eu. *Iar începem. Alt elf care crede minciunile lui Moș Vodol.*

— Lasă-mă în pace, bine? Tu rămâi cu elfii. Eu o să mă întorc în lumea oamenilor, acolo unde mi-e locul.

Elful continua să zâmbescă, deși ochii lui păreau un pic triști.

— Păi, bine, dar am crezut că ar fi drăguț să schimbăm câteva cuvinte. Pentru că e cam mare singurătate pe aici, în vârful Muntelui Foarte Înalt, fără nimeni cu care să stai de vorbă. Vezi tu, în general, elfilor le place tovărășia. Conversația. Să se adune mulți la un loc. Probabil ai observat.

M-am gândit la toți elfii aceia holbându-se la mine când stătusem pe treptele casei.

— Da, da, am observat asta... dar adevărul e că n-aș fi prea plăcută la vorba în clipa asta.

Elful și-a dus un deget la bărbie.

— Ei bine, dar *în clipa asta*? Adică, ai spus *în clipa asta*. Însă treaba cu clipele e că sunt toate diferite. Clipa asta. Clipa asta. Clipa asta. Întotdeauna e o altă clipă diferită decât cea de dinainte, dacă stai să te gândești. Clipa de acum e diferită de clipa de adineauri, care e diferită de clipa cealaltă, cea în care tocmai am zis clipa de acum. Șmecheria e cum să le prinzi.

Mă zăpăcise. Era un elf foarte derutant. Însă mi-am zis că era mai bine să fii derutat decât cumplit de TRIST cu litere mari, așa cum mă simțisem înainte de a mă simți zăpăcită.

— Dar știi ce *nu* e greu de prins, totuși?

— Ce? am întrebat.

Elful sărea deodată în aer – aruncându-se, făcând un alt triplusalt – chiar deasupra capului meu. Când a aterizat în zăpadă și, chiar dacă stratul de zăpadă era foarte gros, abia de s-a adâncit. Stăpânea la perfecție arta de a ateriza ușor.

Și atunci mi-a întins ceva. Ceva alb, în lumina lunii.

Un plic.

— Scrisorile! a zis el. Scrisorile sunt ușor de prins. Mă rog, pentru mine. E slujba mea, știi?

— Tu ești Prințătorul de Scrisori?

— Da, eu sunt. Toate scrisorile pe care oamenii i le scriu și i le trimit lui Moș Crăciun își fac drum pe aici. Plutesc în vânt, mâinate de dorințele pe care le conțin, și vin cu miile în fiecare zi. Din toată lumea. Și toate ajung aici, la Muntele Foarte Înalt, pentru că...

Tocmai când spunea acestea, a zărit o altă scrisoare zburând prin fața lui și a întins mâna și a prins-o.

— Numele meu e Pippin. Pip, pe scurt. Încântat de cunoștința!

— Eu sunt Amelia.

— Amelia. Amelia. A-ME-LI-A. Sună drăguț. Suna ca o...

Căpitanul Funingine și-a scos deodată capul din haina mea.

Pippin a sărit mult în aer, de sperietura.

— Aaaah! Ai două capete! Nu mi-a spus nimeni că au două capete copiii de om!

— Țsta e un pisiu, am zis eu.

— Un ce?

— Un pisiu. Și el face parte din lumea de la sud de munte. Ca și mine.

Pippin a pus cele două scrisori în rucsacul lui.

— Dar cum rămâne cu Moș Crăciun și Mama Crăciun? Locuiești cu ei acum, nu-i așa?

M-am așezat pe stânca care ieșea din zăpadă. Am dat din cap.

— Am locuit, dar n-a mers prea bine.

— De ce? Moș Crăciun s-a supărat pe tine?

— Nu, dar ar trebui.

— De ce?

Și astfel, chiar acolo, în vârful Muntelui Foarte Înalt, cu întreaga Finlandă întinsă înaintea mea, i-am povestit lui Pippin toată trășenia. Și despre planul meu de a mă întoarce în lumea oamenilor.

— Deci ai fost întotdeauna fericită acolo? În lumea oamenilor?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu întotdeauna. Nici măcar din când în când. Dar cel puțin *aparțineam* lumii aceleia. Cel puțin nu băgam pe nimeni în

necaz decât pe mine însămi. Elfii nu mă vor aici.

— Nu e adevărat. Mulți elfi te vor aici. Eu am fost *atât* de bucuros când am aflat că un copil de om adevărat locuia în Elfhelm. Mi s-a părut uimitor.

Și atunci s-a uitat pe cer și înapoia lui.

— O, asta e ciudat.

— Ce anume?

— Uită-te la cer. Uită-te la Aurora Boreala.

Mi-am ridicat privirile la valurile verzi de lumină unduind ușor pe cer, licărind ca praful magic.

— E aici în fiecare noapte, nu-i așa?

— Da, însă nu așa. De obicei, aurora umple tot cerul și e strălucitoare, luminând tot Elfhelmul. Dar în noaptea asta e mai stinsă. Abia dacă se vede.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu e destul de multă magie în aer. Și probabil de aceea sunt mai puține scrisorile care ajung aici decât în mod normal.

N-am înțeles cu adevărat ce însemna asta, dar în timp ce priveam în jos, la partea cu Finlanda acoperită cu zăpadă, am zărit ceva aterizând în nămeții din apropiere. O altă scrisoare. Și Pippin o zărise, de asemenea.

— Asta e chiar ciudățissim. Știu că nu există cuvântul ăsta, dar dacă ar fi existat, ar fi fost cel mai potrivit.

— De ce? am întrebat. Ce e așa de ciudat? Parcă ziceai că scrisorile ajung aici în zbor tot timpul.

El a dat din cap.

— Da. Ajung, zboară până *aici*, sus. Nu până acolo, jos. Încă de la Crăciun, scrisorile au ajuns chiar în vârful muntelui. Mai demult, cu doi ani în urmă, a fost altă poveste, dar de curând lucrurile se îndreptaseră și mergeau super. Uneori chiar trebuie să sar *mai sus* decât muntele ca să le prind.

Sări, înălțându-se în aer, cu mâna dreaptă întinsă spre cer, ca să-mi arate despre ce vorbea.

Pippin se uită apoi la scrisoarea de sub el.

— Iată încă una. Uite, chiar dedesubt.

A sărit în jos – fără triplusalt, de data asta – și a țopăit și a alergat prin zăpadă, culegând ambele scrisori.

S-a întors apoi în locul unde eu continuam să stau așezată, a deschis una dintre scrisori și a citit-o cu voce tare.

Dragă Moș Crăciun,

Mă numesc Elias. Locuiesc în orașul Linköping din Suedia. Mi-aș dori foarte mult un pachet de cărți, în dar de Crăciun, ca să pot juca jocuri cu sora mea, care a fost foarte bolnavă până de curând. Îți mulțumesc că ai venit să ne vizitezi anul trecut. Ne-au plăcut titirezul și mingile săritoare. Anul nostru a fost cu mult mai magic doar pentru că știam că ai venit tu și că o să mai vii. Așadar, îți mulțumesc de un milion de ori.

Cu cele mai bune urări,

Elias (nouă ani)

În timp ce Pippin citea, eu m-am gândit la scrisoarea pe care i-o scrisesem eu odată lui Moș Crăciun, pe când locuisem pe Strada Haberdasherg, la numărul 99, în Londra. Îmi aminteam că îi mulțumisem și că îi povestisem despre Căpitanul Funingine – uneori fură sardine de la pescar și se încaieră cu pisoii vagabonzi – și apoi continuasem scrisoarea cu ceea ce era important. Partea cu dorințele. Îi cerusem patru lucruri:

O perie nouă de curățat hornurile

Un titirez

O carte de Charles Dickens (autorul meu preferat)

Să se facă mama bine.

Desigur, el nu putuse să facă nimic pentru a patra dorință. Asta fusese toată problema. Asta mă făcuse să mă supăr pe el o vreme,

înainte să înțeleg că magia trebuia să aibă limite ca să *fie* magică. Înainte să înțeleg că magia nu înlătură toate lucrurile rele – ci doar ne ajută să trecem mai ușor prin lucrurile rele, știind că viața poate conține magie și că o să mai conțină și altă dată.

Mă gândeam la toate acestea, când Pippin a împăturit scrisoarea și a vârât-o înapoi în plic. Arăta îngrijorat.

— Suedia, a murmurat el.

Și a continuat să repete, aproape ca pe-o întrebare.

— Suedia? Suedia? Suedia?

— Care-i problema?

— Scrisoarea era din Suedia.

— Și?

— Păi, Suedia e aproape. Aici e Finlanda și dincolo e Suedia. Țările sunt lipite una de alta. Scrisorile din Suedia zboară *întotdeauna* cel mai pe sus.

Apoi s-a uitat pe spatele celui alt plic.

— Norvegia.

Și-a lăsat rucsacul jos și s-a uitat la toate plicurile, uneori deschizând câte unul ca să citească adresa din scrisoare.

— Finlanda... Finlanda... Norvegia... Finlanda... Suedia... Rusia... Finlanda... Finlanda... Suedia...

— Ei, care e problema? am întrebat eu, în timp ce Căpitanul Funingine torcea și răspândea căldură în haina mea.

Pippin, a cărui față era făcută pentru zâmbet, nu mai zâmbea.

— Problema e că nici măcar una dintre scrisorile de aici nu vine de la mai mult de o mie cinci sute de kilometri. Nici măcar de la mai mult de șapte sute de kilometri.

A scotocit foarte adânc în rucsac și mai scos un mănunchi.

— Ah, aceasta e din India. Și aceasta, din America. Și aceasta, din Scoția. Așa se mai înțelege... Dar scrisorile acestea de departe sunt de acum câteva ore. Niciuna dintre scrisorile care sosesc *acum* nu sunt din vreunul din acele locuri. Ci sunt din țări apropiate. Nu au nevoie de prea multă magie ca să ajungă aici. Așadar, dacă scrisorile

de departe nu pot ajunge acum aici, asta înseamnă că se întâmplă ceva. Cred că e o criză de energie.

— O criză de energie?

— O criză de speranță. O scădere a speranței de acum. De aceea scrisorile nu mai vin până aici. Și de aceea nici cele care vin nu ajung în vârful muntelui. De aceea Aurora Boreală e slabă...

— Dar ce a provocat-o?

— Nu știu. E ceva recent. Ceva din noaptea asta. Și e grav, pentru că știi ce zi e astăzi? E Ajunul Crăciunului. Toate scrisorile trebuie să ajungă aici până mâine.

S-a uitat în jur, apoi în sus, la cer, apoi spre pădurile întunecate ale Finlandei, apoi înapoi spre micile puncte ale căsuțelor din Elfhelm, înainte ca ochii să-i poposească asupra mea.

— *Tu.*

— Ce?

— E din cauza ta.

M-am simțit întristată.

— Vezi? Ți-am spus eu că nu aparțin locului ăsta.

Pippin clătina din cap și, totodată, agita un deget prin fața mea.

— Nu, nu, nu. Nu înțelegi? Tu ai întors lucrurile pe dos. Nivelul speranței a crescut când ai ajuns tu aici. Și a scăzut, pentru că vrei să pleci. Gândește-te. Dacă pleci acum, Moș Vodol câștigă. O să-și vadă răzbunarea împlinită. O mulțime de elfi o să creadă ce le spune el. O să creadă că toți copiii de om sunt răi. Chiar și elfii de la atelier s-ar putea să înceapă să creadă asta. Și, de îndată ce o să gândească astfel, n-o să mai vrea să lucreze pentru Moș Crăciun. Iar dacă nu lucrează pentru Moș Crăciun, atunci bietul micuț Elias din Linköping și milioanele de copii din toată lumea n-o să aibă niciun dar în ciorăpeii lor – sau magie în viețile lor.

M-am gândit la asta. Și, în timp ce mă gândeam, Pippin a scos niște turtă dulce din buzunar, a rupt-o în două și mi-a dat și mie.

— Îți spun eu, a continuat între două ronțăituri, că dacă ai să cobori muntele ăsta și n-ai să te mai întorci niciodată aici, Aurora

Boreală o să se șteargă. N-o să mai fie nicio scrisoare de prins.

— Ei bine, asta o să fie bine pentru tine.

Pippin s-a înecat cu turtă dulce. A clătinat din cap și a sărit în picioare.

— Glumești? Asta e cea mai bună slujbă din lume. E drept, poate fi cam singuratică, uneori, dar eu literalmente prind visuri. Eu sunt puntea dintre două lumi. Eu îl fac fericit pe Moș Crăciun. Înainte, eram un prințător de scrisori care lucra în vânzările media.

— Vânzările media? Ce sunt astea?

— Uh! A fost cea mai ucigător de plicticoasă slujbă din tot Elfhelmul. Era pentru *Zăpada Zilei*. Pe vremea când era plin de minciuni – când Moș Vodol conducea ziarul. În orice caz, Moș Vodol este un elf foarte lacom. El voia să umple ziarul cu reclame, de aceea slujba mea obișnuia să fie aceea de a mă plimba în sus și-n jos pe Strada Principala, intrând în toate magazinele – Magazinul de Muzică al Mamei Mayhem, și în Saboți! Saboți! Saboți! și în Roșu & Verde, și în Cărți Magice – ca să-i conving să cumpere spațiu de reclame în ziar. Însă necazul era că Moș Vodol obișnuia să-i pună să semneze chestiile alea numite contracte, iar elfii nu se pricep foarte bine la contracte, așadar le semnav pentru că li se părea amuzant s-o facă, știi, să-și scrie numele cu litere mari – obișnuiam să car în buzunare o grămadă de pixuri multicolore – dar ei nu știau ce semnav. De exemplu, cafeneaua Pudding de Smochine a sfârșit aprobând un an întreg de reclame. Au închis cafeneaua, pentru că i-au rămas datori lui Moș Vodol cu tot câștigul lor... Acum, bineînțeles, *Zăpada Zilei* abia dacă mai are vreo reclamă, pentru că Noosh e cumsecade și nu crede că e o afacere ca elfii să-și scrie numele pe foi de hârtie pe care nu le înțeleg. Ea vrea să facă bani din vânzarea ziarului, însă nimeni nu pare să vrea să-l cumpere.

— Pentru că ea vrea să le spună adevărul.

— Da.

Căpitanul Funingine s-a trezit și i-am dat de mâncare niște firimituri de turtă dulce.

— Dar cum aş putea să rămân când toată lumea mă urăşte? am întrebat.

— Ei bine, nu eşti singura pe care toată lumea a urât-o, ştii. Când lucram eu la vânzări media, toţi elfii mă urau, de asemenea. Eu încercam să-i înveslesc cu acrobaţii. Făceam piruete şi sărituri şi triplusalturi pe Strada Principală, dar lor nu le păsa, atâta vreme cât aveau contracte în mână. Şi nu le păsa că aveau acasă elfi mici de hrănit. Însă, după aceea, când am început să lucrez pentru Moş Crăciun, el a văzut în mine un alt Pippin. A văzut partea bună din mine şi m-a văzut sărind şi făcând acrobaţii şi a ştiut imediat care era slujba potrivită pentru mine.

— Prinzător de scrisori.

— Exact. Dar dacă tu pleci, n-o să mai fie nevoie de vreun prinzător de scrisori. N-o să mai fie nevoie nici de un Atelier de Jucării sau chiar de Moş Crăciun. Ai putea să-l salvezi. Ne-ai putea salva pe toţi de Moş Vodol luând din nou conducerea. Dacă pleci acum, sunt convins că, imediat după Crăciun, Moş Vodol o să fie din nou Şeful Consiliului Elfilor. Şi toată fericirea din Elfhelm o să dispară – de data asta, pentru totdeauna. Şi niciun copil de om nu va mai primi vreun dar de Crăciun vreodată.

Căpitanul Funingine s-a lins pe buze. Îi plăcea turta dulce. L-am mângâiat, încercând să mă gândesc.

— Dar ce-aş putea face eu? El poate scrie despre mine orice minciuni doreşte. Dacă o să rămân, o să fiu cea mai nepopulară persoană care a trăit vreodată aici. Şi, dacă Moş Vodol preia conducerea, o să deschidă din nou închisoarea din Elfhelm şi probabil o să mă închidă acolo. Şi poate că o să-i închidă şi pe Moş Crăciun şi pe Mary, doar pentru că sunt oameni.

— Aşadar trebuie să-l opreşti.

— Cum?

— Făcând ceva bine. Făcând... ceva bine şi arătându-le elfilor că eşti aici ca să ne ajuţi, nu să ne faci rău.

Şi-a scos jobenul şi s-a scărpinat în cap.

— Dacă scarpini partea care trebuie a capului, îți vin imediat ideile, știi? Dar trebuie să nimerеști partea care trebuie. Nu poate fi orice parte.

A încercat în diferite părți ale capului său – creștet, ceafă, în spatele urechilor ascuțite – și mi-am scărpinat și eu capul, ca să văd dacă figura mergea și la oameni.

— A-ha! a exclamat el, sărind sus în aer. M-am prins! Plătește sania!

Am oftat, scoțând un norișor de abur în aerul rece.

— M-am gândit deja la asta. Dar cum? Nu mă pricep să fac niciuna dintre slujbele elfilor.

— Păi, la ce te pricepi? a întrebat Pippin.

— La scris. Îmi place foarte mult, am zis eu.

— Ar trebui să lucrezi pentru *Zăpada Zilei*! Ar trebui să scrii cel mai uimitor articol, care să-i facă pe elfi să vrea să citească din nou *Zăpada Zilei*.

— M-am gândit și la asta. Chiar am stat de vorbă cu Noosh. Dar adevărul nu poate niciodată învinge minciunile. E imposibil.

Pippin și-a dus degetul la buze.

— Ssst! Nu spune cuvântul ăsta. Adevărul poate fi mai magic decât orice minciună din lume. Dacă Moș Vodol preia din nou conducerea, dacă ajunge din nou în inimile și mințile tuturor elfilor, toată speranța va fi pierdută. Iar nicio speranță înseamnă niciun Crăciun. Niciodată. O să fie o gaură adâncă în mine pe care n-o să fiu în stare s-o umplu.

M-am uitat lung – nu la pădurile Finlandei de data asta, ci în cealaltă direcție. La Elfhelm. În lumina lunii și în licărul slab al Aurorei Boreale îl puteam vedea pe de-a întregul. Satul. Atelierul de Jucării. Câmpul Renilor. Iar acolo, spre apus, Dealurile Împădurite unde trăiau spiridușii și unde eu prăbușisem sania Vifor 360. Undeva, prin Elfhelm sau prin acele dealuri, trebuia să existe o poveste. O poveste uimitoare pe care Noosh și cititorii aveau s-o iubească. Una care să le redea speranța. Dar care?

Și atunci mi-am dat seama ce tocmai spusese Pippin.

— Mai zi o dată, l-am rugat eu.

— OK, a zis el, ridicând din umeri. Adevărul poate fi mai magic decât orice minciună din...

— Nu, nu tot. Ultima parte, ultimul lucru pe care l-ai spus.

— O să fie o gaură adâncă în mine pe care n-o să fiu în stare s-o umplu.

O *gaură*.

M-am ridicat de pe stâncă. În vârful muntelui. Acolo, exact în punctul dintre lumea oamenilor și lumea magiei.

— *Asta e!* am exclamat.

— Ce e?

— Gaura. Când am prăbușit sania, am văzut o gaură în pământ. Evident ducea undeva. Era acolo pentru un motiv. M-am întâlnit cu un Spiriduș Poveste Zburătoare și el mi-a vorbit despre păsări de hârtie care ieșeau în zbor din gaură. Păsări de hârtie. În realitate nu cred că au fost păsări. Trebuie să fi fost ziare. Eu le-am văzut zburând. Moș Vodol le-a făcut să zboare. Cu drimwikeria lui întunecată. O să mă duc să explorez. O să intru în gaură și o să aflu ce e acolo. O să descopăr ce-a pus la cale Moș Vodol... *Ăsta* ar putea fi subiectul meu de articol.

— Sună un pic periculos, a zis Pippin îngrijorat.

Însă tocmai atunci a arătat spre ceva pe care eu nu-l puteam desluși prea bine – pe versantul muntelui dinspre lumea oamenilor.

— Uite!

Și atunci l-am *putut* vedea. Un plic plutind și răsucindu-se prin aerul nopții. Și, spre deosebire de celelalte două plicuri pe care le văzuserăm înainte, acesta continua să plutească, sus, mai sus, tot mai sus, până spre vârful muntelui, ba chiar mai sus – atât de sus, încât Pippin a trebuit să sară cât a putut el. A zâmbit când mi l-a arătat.

— Uite! Queensland, Australia! Asta-i pe partea cealaltă a lumii! Speranța e din nou în aer! Și uite! Uită-te la cer!

Am privit la cerul nopții. Era inundat de cel mai luminos verde.

— Se pare că ești pe drumul cel bun! a strigat Pippin.

Și m-am simțit entuziasmată și îngrozită în același timp.

Am tras adânc aer în piept și m-am uitat spre Elfhelm, cu Căpitanul Funingine instalat comod în haina mea, m-am uitat spre întunecimea Dealurilor Împădurite și m-am întrebat oare ce mă aștepta acolo. Nu făcusem decât vreo doi pași în josul muntelui, când au apărut opt reni și o sanie mare, galopând prin aer spre mine.

— E Moș Crăciun! a chiuit Pippin, încântat.

Și era.

Sania s-a oprit prin alunecare în aer, la câțiva centimetri deasupra zăpezii, chiar înaintea mea.

— Amelia! Unde ai fost?

— Îmi pare rău, am zis. M-am gândit că nu aparțin acestui loc. M-am gândit că nu făceam decât să înrăutățesc lucrurile. M-am gândit că tu și Mary ați duce-o mai bine fără mine. Încercam să mă duc acasă.

— Dar, Amelia, noi suntem căminul tău. Eu, Mary, Drumul Renilor. Aici e locul tău.

Și m-am simțit atât de bine auzindu-l spunând acestea, încât m-am suit în sanie și mi-am rezemat capul pe umărul lui cald, spunându-i la revedere lui Pippin, dar fără să menționez nimic despre Moș Vodol sau despre planul meu.

Un târg cu Spiridușa Adevărului

Moș Crăciun m-a adus acasă și m-am culcat. M-am trezit. Am mâncat micul dejun. M-am purtat foarte spășita pentru că mă furișasem din casă noaptea, iar după aceea – când Moș Crăciun și Mary au plecat la atelier – m-am furișat afara din casa din nou. Însă, de data asta, știam exact ce făceam. Și prima mea oprire a fost la Spiridușa Adevărului.

— Așadar, cum este Ajunul Crăciunului, trebuie să lămurim lucrurile. Eu obțin jumătate din sumă, dar tu faci toată treaba?

Spiridușa Adevărului – cu brațele încrucișate, șoricica în buzunar, sprijinită cu spatele de ușa ei – îmi propunea un târg cu condiții grele, dar aveam nevoie de ea.

Nu avea niciun rost să găsesc doar o poveste extraordinară pentru un articol. Indiferent ce subiect aș fi găsit, Moș Vodol ar fi spus pur și simplu că e o minciună. Iar Noosh vorbise foarte clar – trebuia să *dovedesc* totul. Și nu exista nicio cale mai bună de a dovedi că un lucru e adevărat decât s-o pui pe Spiridușa Adevărului să confirme că așa era.

— Da, am zis, exact așa.

— Și o să scrii și despre mine?

— Negreșit.

— Și Moș Crăciun va citi?

— Bineînțeles că da. O să fie cadoul de Crăciun pentru el.

— Și tu o să intri prima? În gaură?

— Dacă ții neapărat.

Spiridușa Adevărului a dat din cap și a întins mâna.

— S-a făcut, Urechi Rotunde.

În tunel

O oră mai târziu eram lângă gaură. Era întunecoasă, dar nu foarte adâncă. Am coborât cu picioarele pe fundul gropii și capul îmi ieșea deasupra nivelului solului.

Hmmm, mi-am zis eu în sinea mea. Poate că nu e cine știe ce subiect de articol, de fapt.

Însă când m-am ghemuit înăuntrul gropii, mi-am dat seama că nu era doar o gaură. Era o gaură care ducea la alte găuri.

— Sunt alte șapte găuri – tuneluri – de jur împrejur, în pereții găurii acesteia, i-am spus eu Spiridușei Adevărului. Unele mai mici.

M-am uitat în fiecare dintre cele șapte tuneluri. Erau toate la fel de întunecoase și la fel de misterioase. Nu aveam cum să știu care m-ar fi condus la ceva interesant. Poate că toate. Poate că niciunul.

Spiridușa Adevărului s-a aplecat peste margine să se uite înăuntru.

— Ăăă, da, păi, toate arată prea mici ca să încapi tu prin ele, așa că bănuiesc că asta va fi povestea ta: „Găuri descoperite în pădure. Dându-mi seama că erau prea înguste ca să încap prin ele, m-am dus acasă”.

— Ba încap prin ele. Și dacă eu încap, o să încapi și tu.

— Exclus! Sunt mult prea mici pentru un monstru gigantic ca tine. Și pentru mine, de asemenea. Poate un șoarece să încapă, dar eu mi-am lăsat-o pe Maarta acasă, așa că...

— Ei bine, înainte obișnuiam să curăț hornurile, iar unele hornuri erau mult mai înguste ca acestea. Vino, hai să încercăm prin acesta – cel care duce la răsărit de Elfhelm.

— Nu știu ce să zic... a îngăimat Spiridușa Adevărului, agitată.

Am privit-o drept în ochi.

— Când Moș Crăciun o să afle că m-ai ajutat, o să fie foarte impresionat.

— O să fie?

— Da, o să fie.

Și atunci m-a urmat în tunel. Ne-am târât pe coate și pe genunchi prin întuneric multă vreme, până când lumina dinapoia noastră a dispărut cu totul și bezna a devenit totală. Era foarte strâmt în tunel, mai ales pentru mine, dar odată ce m-am obișnuit, am putut înainta în patru labe chiar foarte repede.

Curând, tunelul ne-a pus în față o alegere. Puteam s-o luăm la stânga sau puteam s-o luăm la dreapta. Tunelul de la stânga părea un pic mai larg decât cel din dreapta, așa că am luat-o la stânga.

— Șansele noastre de a nu muri strivite sunt un pic mai mari în partea asta, a recomandat Spiridușa Adevărului, foarte util.

Însă, apoi, a urmat o altă bifurcare. Și am ales dreapta. Și apoi stânga. Și apoi, la un soi de intersecție a tunelurilor, am luat-o drept înainte. Și apoi la stânga. Și apoi la dreapta.

Spiridușa Adevărului a oftat.

— Cred că acum ne-am rătăcit. Ceea ce înseamnă că șansele noastre de a muri sub pământ au crescut mult.

— Te rog, chiar trebuia să spui asta?

— Este adevărul.

— Dar ai putea la fel de bine să-ți ții gura, nu? Dacă taci, nu minți. Doar nu vorbești.

— Eu întotdeauna vorbesc când sunt încordată. Asta îmi aduce aminte că sunt vie.

Nu mai avusesem niciodată de-a face cu un întuneric precum întunericul din tunelurile acelea. Lumea își închipuie că hornurile sunt întunecate, dar hornurile nu sunt *complet* în întuneric. E întotdeauna puțină lumină de jos și de deasupra, iar când ai stat destul de mult într-un horn, poți să vezi mai clar lucrurile. Poți să-ți aduci mâna în fața ochilor și să-ți vezi degetele. Însă, în tuneluri, nu-mi puteam vedea degetele. Nu puteam vedea absolut nimic.

— Cum e? s-a auzit vocea Spiridușei Adevărului din spate. Să locuiești cu Moș Crăciun?

— Ei bine, fac eforturi să mă integrez, știi, în Elfhelm și...

— Nu-mi pasă mie de Elfhelm. Cum e *el*? Ce face? Știi, în casă?
— Ăă, păi, mănâncă mult. Și gătește.
— Cântă?
— Uneori. Uneori mai cântă.
— Ce cântă?
— Colinde.
— Atât de previzibil... și totuși adorabil... A vorbit vreodată despre mine?

Nu-mi puteam aminti exact, dar eu nu eram o Spiridușă a Adevărului, așa că puteam fi diplomată.

— O, nu știu. Poate. Da, sunt sigură că se gândește mult la tine.
— Și ce zice?
— O, probabil lucruri ca „Îmi place cu adevărat Spiridușa Adevărului. Spiridușa Adevărului e grozavă. Ho, ho, ho.”
— Ho, ho, ho? De ce spune asta?
— Întotdeauna spune asta. Așa râde el. Cei mai mulți oameni fac „ha, ha, ha” sau „hi, hi, hi”. Dar Moș Crăciun face „ho, ho, ho”. E un mod mai rotund de a râde.

— Adică râde de mine.
— Nu. Râde când e fericit, ceea ce se întâmplă în majoritatea timpului.

— E așa un ciudat, a zis Spiridușa Adevărului visătoare. Un ciudat mare, grăsan, rânjit, complet adorabil, mirosind a turtă dulce.

Am continuat să ne târâm și să ne târâm. După mult timp (poate o oră, dar era greu de spus) tunelul a dat într-un altul. Unul mai mare. Unul mai *luminos*. Niște viermi mici luminau. Viermi magici. Viermi multicolori. Galbeni. Verzi. Indigo.

— Viermi de Culoare, a zis Spiridușa Adevărului, ceea ce e bizar.
— De ce?
— Pentru că Viermii de Culoare nu sunt viermi de pământ. Sunt viermi de copaci. Îi găsești în copaci și în cărți. Dar cărțile și copacii sunt același lucru. Mătușa mea obișnuia să spună că toate cărțile sunt de fapt copaci care visează. Ea era o Spiridușă a Visului, nu o

Spiridușă a Adevărului, și, cu toate că Spiridușii Visului spun un pic mai mult adevărul decât Spiridușii Minciunii, întotdeauna aleg cea mai frumoasă explicație a lucrurilor în loc de cea reală. Prin urmare, mătușa mea obișnuia să spună că Luna era mereu singură pe cer pentru că se certase cu Soarele și că se simțea adesea tristă, iar când se întrista, devenea din ce în ce mai subțire, așadar când vezi o Lună nouă, asta înseamnă că Luna e foarte tristă, iar când nu vezi Luna deloc, înseamnă că e imposibil de tristă. Și mai zicea, de asemenea, că de acolo venea zăpada. De la Luna care năpârlea. Dar, oricum, ce vreau să spun e că Viermii de Culoare nu trăiesc niciodată sub pământ. Nu în mod natural.

— Și atunci cum au ajuns aici?

Dar de cum voiam să pun această întrebare, am și ghicit răspunsul, cel pe care Spiridușă Adevărului deja mi-l șoptea, grăbită.

— Cineva i-a pus aici. Ca să poată lumina tunelurile.

— Dar cine?

— Aceiași indivizi care au săpat tunelurile, în primul rând.

Am ajuns la o altă cotitură, unde aveam de ales între două direcții.

— Hai s-o luam pe calea mai luminoasă, am sugerat eu. Și, uite, tunelul asta e și un pic mai larg.

— Nu. În niciun caz, a zis Spiridușă Adevărului. Pe acolo vom da de constructorii tunelurilor.

— *Exact*. Și tocmai de aceea *ar trebui* s-o luăm pe acolo. Ar trebui să mergem să vedem cine sunt aceștia. Asta este povestea noastră – pe aici. Hai să mergem.

Ea m-a urmat fără tragere de inimă și am continuat să ne târâm, cu atenție să nu strivim din greșeală vreunul dintre Viermii de Culoare care ne luminau calea.

Și apoi am observat ceva. O urmă de picior. Nu. O urmă de labă. M-am uitat lung la ea. Un cerc mai mare cu alte patru mai mici – degetele – chiar deasupra. Lângă ea, alta.

Spiridușa Adevărului s-a înghesuit pe lângă mine și s-a uitat la urmă. Apoi mi-a arătat, cu nervozitate, și alte urme înaintea noastră.

— Ho-pa! a zis ea. Sunt iepuri.

— Iepuri? Din Ținutul Movilelor și al Vizuinilor?

— Da. Dar ținutul ăsta e la două sute de kilometri depărtare. Așadar, tunelurile astea trebuie să fie de două sute de kilometri lungime.

— Sau poate că, am gândit eu cu voce tare, iepurii au călătorit pe la suprafața pământului până la Dealurile Împădurite, apoi au săpat gaura aceea.

— Poate. Sau poate că există alte găuri. Poate că acestea nu sunt găuri oarecare. Poate că sunt pentru a elibera ceva. Sau poate că sunt capcane. Poate că o să devenim micul dejun al iepurașilor.

— N-ai putea încerca să fii un pic mai optimistă?

— Eu sunt o Spiridușa a Adevărului. Trebuie să spun adevărul despre fiecare posibilitate. Nu pot doar să-mi vâr capul în nisip. Decât dacă un iepure calcă pe el. Decât dacă...

Și atunci s-a oprit. Îi puteam vedea fața, luminată într-un curcubeu de culori de la viermii strălucitori ce se târau pe lângă noi. Se încruntase, încercând să se concentreze. Vârfurile ascuțite ale urechilor ei zvâcneau.

— Ho-pa.

— Ce e?

— Nu auzi?

— Să aud? Ce să aud?

Dar atunci am auzit și eu.

Era ceva înaintea noastră. Ceva foarte slab, dar care creștea.

Nu voci. Ci un soi de vâjâit. Un soi de fluturat.

— Trebuie să fugim, a zis Spiridușa Adevărului. Trebuie să fugim FOARTE TARE și FOARTE REPEDE și FOARTE ACUM.

Dar nu puteam fugi. Tunelul acesta era făcut pentru târât pe coate și genunchi, nu pentru fugă. Și chiar dacă ar fi fost pentru fugă, ar fi fost prea târziu.

Pentru că veneau drept spre noi.

— Păsări! am strigat. Culcat!

Dar Spiridușa Adevărului nu avea doar urechi ascuțite, ci și vedere mai bună.

— Nu sunt păsări.

Și Spiridușa Adevărului – fiind Spiridușă a Adevărului – avea dreptate. Ne-am întins cât am putut mai jos pe podeaua tunelului, în timp ce mii de chestii zburătoare fluturau pe deasupra noastră.

Hârtie. Sunt făcute din hârtie.

Mi-am amintit de ziarele zburătoare aterizând în mâinile elfilor. De asemenea, mi-am amintit ce spusese Spiridușul Poveste Zburătoare, cu vocea lui mângâioasă ca mătasea, în ziua în care descoperisem gaura. „A fost odată ca niciodată o pasăre de hârtie... Care a ieșit în zbor dintr-o gaură și la lumină”.

Am înșfăcat unul dintre ele și mi-am văzut chipul pe pagina de titlu. Era acolo, chiar sub cuvintele „ADEVĂRUL ZILEI”. Dar nu era numai chipul meu. Era și o pictură a lui Moș Crăciun și a lui Mary. Titlul era „OAMENII TREBUIE SĂ PLECE!”

Spiridușa Adevărului la văzut și ea și s-a încruntat mânioasă. A citit câteva cuvinte din articol.

— Ăsta e un ghem de minciuni! Moș Crăciun nu-i urăște pe elfi! Moș Crăciun nu vrea, în secret, să cucerească Elfhelmul! Moș Crăciun nu are milioane de monede de ciocolată depozitate în casa lui!

— Cu siguranță nu are, am spus eu.

Ziarul se smucea acum să scape din mâinile mele și i-am dat drumul. S-a alăturat celorlalte, zburând prin tunel și probabil îndreptându-se afară, spre Elfhelm.

Ne-am continuat drumul. Tunelul devenea din ce în ce mai bine luminat și mai colorat, din pricina numărului de Viermi de Culoare ce se târau înăuntrul și în afara pământului de jur împrejurul nostru, și devenea din ce în ce mai larg, așa că acum puteam să ne târâm una lângă alta.

— Aici trebuie să fie locul unde Moș Vodol își tipărește ziarul, am zis eu. Moș Crăciun se întreba cum de face el ziare, acum, când nu mai are clădirea *Zăpada Zilei*. Probabil aici le face.

— Dar Moș Vodol nu e un iepure, a observat Spiridușa Adevărului. Și noi am văzut urme de labe de iepure, nu urme de labe de elf. Pentru că elfii nu au labe.

— Acesta este într-adevăr adevărul.

— Cu siguranță că este. Dar tunelurile astea de iepuri nu sunt destul de mari ca să încapă în ele o tiparniță sau o redacție de știri. Cel puțin dacă nu...

— Dacă nu?

Am așteptat o clipă în tăcere. Urechile Spiridușei Adevărului au zvâcnit din nou.

— Acum ce mai e? am întrebat.

— Voci. Ascultă...

Și am ascultat. Dar nu auzeam absolut nimic. Deși puteam *mirosi* ceva.

Ceva mai degrabă plăcut.

Ciocolată!

— Vocile vin din partea aceea.

Mi-a arătat spre galeria tunelului strălucind în dreapta noastră. Tot dintr-acolo venea și mirosul de ciocolată.

— Ce fel de voci? am întrebat.

— Nu știu. Și, sinceră să fiu, nici nu vreau să aflu. Vreau să mă întorc.

— Trebuie să rămânem împreună, i-am spus eu. Ascultă, ceva se întâmplă aici. Ceva major. Iepuri, ziare zburătoare, tuneluri subterane. Aromă de ciocolată. Asta e ciudat. Moș Crăciun ar putea fi în primejdie. Vrei să dai bir cu fugiții și să nu-l ajuți? Sau vrei o șansă să devii eroina lui?

Spiridușa Adevărului, încă în genunchi și în coate cum era, s-a uitat la mine cu o față chinuită.

— Vreau să-l ajut. Vreau să fiu eroina lui. Vreau ca el să viseze la

mine cum visez eu la el. Vreau ca el să-mi spună „Spiridușa Adevărului, nu știu ce m-aș fi făcut fără tine”.

După ce a spus toate acestea, a părut foarte supărată.

— Acum, te rog, gata cu întrebările. Dacă îmi pui o întrebare, sunt obligată să-ți răspund. Pur și simplu fizic nu pot lăsa o întrebare să atârne în aer. Trebuie să spun adevărul. Trebuie să-l spun cu voce tare. E îngrozitor.

— Adevărul nu poate fi niciodată îngrozitor.

— Poate fi *mereu* îngrozitor, a zis Spiridușa Adevărului. Și eu știu prea bine.

Eu am luat-o spre mirosul de ciocolată, iar ea, șovăind, m-a urmat. Foarte curând am auzit și eu vocile. Au mai trecut apoi vreo cinci minute, probabil, când am ajuns la o deschidere. Nu era o deschidere în sus, totuși. Era o deschidere în jos. Puteam vedea o lumină, în depărtare, ridicându-se de jos. Drumul se oprea – sau mai degrabă luneca într-o pantă abruptă – și puteam vedea o uriașă încăpere subpământeană sau sală sau *vizuină*.

Și acolo se aflau iepurii.

Sute și sute de iepuri. Mii. O întreagă armată.

Numai că aceștia nu erau iepuri obișnuiți pe care să-i poți vâri într-o cușcă mică. Nu, iepurii aceștia erau mari cât câinii. Niște câini mari. Fiecare înalt cât un spiriduș. Unii chiar de mărimea elfilor. Și cu toții stăteau pe picioarele dinapoi în acest mare spațiu subteran, un spațiu iluminat nu doar de Viermi de Culoare, ci și de focul felinarelor atârinate de jur împrejur. Iar acești iepuri purtau haine. Haine militare. Costume de luptă. Uzate. Mantale albastru-cu-alb și cu nasturi de aur. Mulți dintre ei – cei mai din față care probabil erau generalii – purtau pălării negre. Tipul de pălărie pe care l-a purtat împăratul Napoleon. Unii dintre ei aveau medalii de aur prinse de buzunarele lor de la piept.

Exista un rezervor mare de alamă care arăta ca o gigantică oală de ciorbă, în mijlocul iepurilor.

Toți iepurii stăteau cu spatele la noi. Se uitau la un tovarăș de-al

lor, mărunțel, cu un joben negru și o haină roșie. Cu toate că era mai scund decât ceilalți, chiar și ridicat pe picioarele dinapoi, se vedea peste capetele lor, din pricină că stătea pe un soi de scenă făcută din pământ. Urechile lui erau foarte lungi și înălțate drept, deși cea stângă îi atârna un pic pleoștită. Pe acea scenă se plimba de colo până colo, vorbind cât de tare și de clar îi îngăduiau lungii săi dinți din față.

M-am așezat pe burtă, cât mai aproape de margine, și am privit înăuntru.

— Ce faci? m-a întrebat Spiridușa Adevărului într-o șoaptă atât de ușoară, că ai fi putut s-o confunzi cu o boare de vânt.

— Privesc, i-am răspuns tot în șoaptă. Asta este povestea noastră. Chiar asta de aici.

Spiridușa Adevărului și-a dat ochii peste cap, dar a rămas acolo, lângă mine, lipită de pământ, și am privit și am ascultat împreună, inimile noastre bătând cu atâta putere, încât ne-ar fi putut da de gol.

— O, nu, am auzit șoapta firavă a Spiridușei Adevărului. Știu cine e tipul ăla.

— Cine?

— Iepurașul de Paște.

Iepurașul de Paște

Iepurașul de Paște se plimba de colo până colo pe scenă, arătând foarte) serios și ursuz, după standardele iepurilor.

— Uitați-vă la noi, spunea Iepurașul de Paște mulțimii. Uitați-vă la noi, aici. Generali de război. Soldați. Genii. Artiști. Dar sub pământ. Nevăzuți, iepuri fiind. Ascunși de lumina zilei, de lume. Am fost prea multă vreme clasa de jos.

— Prea multă vreme, a murmurat majoritatea mulțimii aprobator. Prea multă vreme.

— Și uitați-vă la ceea ce am făcut. Uitați-vă de ce suntem capabili. Suntem geniali. Uitați-vă la această iepurărie. Noi creăm o imensă rețea de tuneluri, oriunde ne ducem!

A făcut semn spre marele cazan de alamă din mijlocul încăperii.

— Am izbutit să aducem *asta* aici, înăuntrul! Și i-am bătut pe troli în Bătălia Peșterii Subterane!

— Da, i-am bătut! au strigat iepurii.

— Dar mai mult decât atât, noi suntem *artiști*. Elfii ăia de deasupra poate că sunt buni la meșterit lucruri – jucării, sănii, toate lucrurile de bază –, dar ceea ce facem noi este *artă*. Complexitatea tunelurilor noastre. Bucuria muzicii. Măiestria iepurilor, precum de mult răposata mea mamă și incredibilele ei sculpturi în ouă de ciocolată. Noi avem suflete de poeți. Avem imaginație. Dar suntem, deopotrivă, războinici! Și știm de ce trebuie să fim. Suntem amenințați, încă o dată. Elfii și oamenii își unesc forțele. Elfii au un nou erou. Un om gras, cu părul cărunț și haine fără gust, care trece sub numele de Moș Crăciun. Și acum mai sunt și alți oameni aici. Și în mod clar plănuiesc să pună stăpânire pe toate Ținuturile Magice. Însă noi n-o să îngăduim ca toate eforturile noastre să fie puse pe tușă. În niciun caz. Noi suntem iepuri! Și nu doar orice iepuri! Noi suntem iepurii Ținutului Movilelor și al Vizuinilor. N-avem de gând să mai suportăm!

— N-avem de gând să mai suportăm! au încuviințat iepurii.

Iepurașul de Paște a izbucnit în râs. Avea cel mai țicnit râs pe care îl auzisem vreodată. Și-a lăsat capul pe spate și aproape că a urlat. Era ca un iepure care imita un lup. Însă apoi, la jumătatea hohotelor, râsul devenea mai potolit și mai trist, după care se stingea rapid.

Când râsul s-a oprit, el a privit în jur, prin uriașa vizuină. Și-a ridicat ochii. Pentru moment mi-a stat inima, crezând că ne putea vedea cum spionam la gura tunelului, însă el a spus:

— Acum aș vrea să vă prezint pe cineva. Un oaspete foarte special. Este un elf dar nu-i purtați pică pentru asta.

Iepurii au început parcă să vorbească toți odată.

— Încetați cu iepuvrăgeala! a zis Iepurașul de Paște. Și aplaudați pentru singurul elf în care puteți avea încredere... Elful împreună cu care am lucrat la noua noastră iepurărie... Moș Vodol!

Așadar era adevărat. Moș Vodol *era* la baza întregii afaceri. Spiridușa Adevărului și cu mine abia mai puteam respira când am văzut elful cu barbă neagră urcând pe scenă.

— Mulțumesc, Iepurașule de Paște! a zis el, zâmbind. Și vă mulțumesc și vouă, iepuri. Vă mulțumesc că m-ați lăsat să folosesc spațiul de alături. Poate că nu e chiar redacția de știri cu care angajații mei și cu mine eram obișnuiți, dar își atinge scopul. Și, vorbind despre atingerea scopului... ei bine, ÎMPREUNA o să ne atingem scopul de a-l opri pe Moș Crăciun. Avem același țel. Eu doresc să-i opresc pe elfi din a fi spălați pe creier, iar voi doriți să vă asigurați că puteți trăi fără teama că oamenii o să vă ia viețile. Asta înseamnă că trebuie să ne asigurăm că vom OPRI Crăciunul! Și îl vom opri pe Moș Crăciun!

Mulțimea a ovaționat.

— Și modul în care vom face asta este să arătăm întregului Elfhelm că iepurii și elfii – în pofida trecutului nostru – sunt prieteni cu adevărat. Și că oamenii sunt contrariul. Trebuie să le arătăm că *noi* suntem de partea adevărului. Și cea mai potrivită cale pentru

asta este să mințim.

Spiridușa Adevărului a tresărit lângă mine. Câțiva dintre iepuri păreau derutați.

Moș Vodol a continuat:

— Exact deasupra noastră se află Banca de Ciocolată. Iar înăuntrul băncii se află... ei bine, *multă* ciocolată.

Deci de acolo venea deliciosul miros.

— Cea mai bună ciocolată pe care o puteți găsi. Și o să fie toată a voastră. A voastră! O să umplem uriașul cazan cu ciocolată topită și veți putea să faceți cele mai rafinate sculpturi în ouă de ciocolată pe care le-a gustat cineva vreodată. Și n-o să mai existe nicio moneda de ciocolată în niciun ciorap de copil, anul acesta. Și niciun elf nu va mai fi plătit pentru toată munca lui grea din atelier. Și o să se înfurie și atunci o să vrea să dea vina pe cineva...

Iepurașul de Paște dădea din cap la toate acestea, urechea lui stângă pleoștită devenind perfect verticală de interes la ceea ce auzea. Apoi a ieșit din nou în față și a pus o labă pe spatele elfului.

— Și o *să aibă* pe cineva pe care să dea vina, nu-i așa, Moș Vodol? Spune-le. Spune-le.

— Moș Crăciun, a explicat Moș Vodol. Moș Crăciun va fi cunoscut ca un jefuitor de bănci.

Iepurașul de Paște și-a mușcat laba de entuziasm.

— Vedeți! Asta vă tot spuneam eu vouă! Paștele se va întoarce. Crăciunul va redeveni ceea ce obișnuia să fie: o zi nefericită, cenușie și rece de iarnă. Iar Paștele, timpul iepurilor ridicându-se din pământ în lumina glorioasă a zilei, va fi încă o dată momentul de care oamenilor le va păsa cel mai mult. Scuze, Moș Vodol... continuă, te rog.

Moș Vodol și-a dres glasul.

— *Adevărul Zilei* o să relateze povestea jafului de la bancă și o să ajungă în mâinile tuturor elfilor.

Ochii Iepurașului de Paște erau mari cât cepele de încântare, ascultând și dând din cap.

— Și asta nu-i tot. Există și un *motiv*. Moș Crăciun a avut greutate cu banii și toată lumea o știe, grație unui anumit ziar care a zburat din vizuinele iepurilor. Da. El vrea să plătească pentru o sanie pe care acea oribilă față de om a distrus-o. Așadar, e persoana cea mai susceptibilă din tot Elfhelmul care să jefuiască o bancă. Este mai mult decât perfect. Și atunci, după asta, Moș Crăciun va fi trimis la închisoare, iar eu voi deveni din nou Conducătorul Elfhelmului, iar voi, iepurii, veți avea cale liberă să intrați în Elfhelm și să trăiți aici cum credeți de cuviință.

— E malefic, a șoptit Spiridușa Adevărului. Iar iepurii nu-și dau seama.

Avea dreptate. Iepurii ovaționau. Iar Iepurașul de Paște era acum din nou în fața scenei.

— Mulțumesc, Moș Vodol, a zis Iepurașul de Paște, apucând un medalion cu lanț lung ce-i atârna la gât. E timpul ca, în sfârșit, Crăciunul să fie uitat. E timpul să facem Paștele din nou mare... Acum, toată lumea, am o întrebare.

— O, nu, a șoptit Spiridușa Adevărului. Nu o întrebare. Nu o întrebare. Nu o întrebare. Astupă-mi urechile.

Și-a dus iute mâinile peste urechi. Știam de ce. Spiridușa Adevărului trebuia să răspundă la întrebări spunând adevărul, tare, cât să audă cel care întreba. Nu se putea abține. Era o Spiridușă a Adevărului. Așadar mi-am lipit și eu palmele peste urechile ei – sau, mai exact, peste mâinile ei care îi acopereau urechile – sperând că așa nu avea să audă întrebarea Iepurașului de Paște.

Dar Iepurașul de Paște și-a înălțat glasul și cuvintele au răsunat prin vasta vizuină.

— Cineva, rogu-vă, să-mi răspundă cinstit. Ce credeți despre Moș Crăciun?

Și am putut vedea în ochii Spiridușei Adevărului că auzise. Marile ei urechi de spiridușă erau, la urma urmei, extrem de fine.

S-a lăsat o tăcere mormântală în iepurărie. Niciun singur iepure n-a vorbit, dar toate urechile lor erau ridicate vertical, pândind

răspunsul.

— Nimeni? a întrebat Iepurașul de Paște. Haide, nu fiți sfioși. Răspundeți la întrebare. Ce credeți despre Moș Crăciun?

Spiridușa Adevărului a tresărit și și-a ținut respirația, devenind stacojie, știind că avea să răspundă la întrebare. A încercat disperată să-și acopere gura, însă mâinile ei s-au dat deodată în lături și nu s-a mai putut abține să nu strige cât o ținea gura, ca s-o audă și iepurii, și Iepurașul de Paște, și Moș Vodol:

— EU CRED CĂ E MINUNAT!

O exclamație a trecut prin toată vizuina ca vântul. Toată lumea s-a uitat în jur, încercând să găsească locul de unde venise vocea.

— Cine a spus asta? a întrebat Iepurașul de Paște, iute ca săgeata.

Spiridușa Adevărului încerca acum disperată să-și țină palma peste gură, dar mâna pur și simplu refuza să stea, chiar și atunci când i-am apăsător și eu. Era de parcă încercam să unim doi magneți puternici la capetele cu aceiași poli.

— EU AM SPUS ASTA! a strigat ea, în pofida voinței sale. EU, SPIRIDUȘA ADEVĂRULUI!

— Aaa! a zis Moș Vodol. Spiridușa Adevărului! Știu cine e. Întrebați-o ce vreți! Va trebui să vă răspundă.

— Unde ești? a strigat Iepurașul de Paște. Cu cine ești? Ce căutați aici?

— Ssst! i-am spus eu Spiridușei Adevărului.

Dar bineînțeles că era în zadar.

— SUNTEM AICI, SUS! SUNT ÎMPREUNĂ CU AMELIA, FATA DE OM! VĂ ISCODEAM PE VOI! ȘI ACUM O SĂ FUGIM!

Iepurașul de Paște și-a ridicat ochii și ne-a văzut.

— Iată! Sunt acolo! Impostoare! Iepuri, puneți mâna pe ele! Aduceți-le la mine!

Și atunci am început să ne târâm înapoi prin tunel. Cât de repede puteam.

— Îmi pare rău, a scâncit Spiridușa Adevărului.

— Nu-i vina ta, am spus eu.

— Nu pot să sufăr când fac asta!

Am luat-o la stânga, apoi la dreapta, de-a lungul unui tunel prin care nu mai fuseserăm înainte, doar pentru că era destul de mare ca să putem fugi prin el și foarte întunecat, cu doar câțiva Viermi de Culoare prin el. Însă atunci i-am auzit. Un soi de tunet din ce în ce mai puternic, care zguduia pământul sub picioarele noastre și făcea să ne cadă pe fețe mici bulgări de țărână. Era năvala unei întregi Armate Iepurești.

— Fugi! a zis Spiridușa Adevărului. Fugi! FUGI!

Dar în zadar. Habar nu aveam încotro ne duceam. Iepurii cunoșteau tunelurile mult mai bine decât am fi putut noi vreodată să le cunoaștem.

— O, nu, am spus când am văzut umbrele în întuneric, înaintea noastră. Trebuie să ne întoarcem! Trebuie s-o luăm în partea cealaltă!

Așa am făcut – și numaidecât am văzut siluetele iepurilor venind spre noi. Unii alergând, alții sărind și alții tropotind în patru labe. Pe cel mai aproape de noi îl puteam vedea acum clar. Purta un veston militar verde și tocit, cu multe medalii, și avea un petic negru peste un ochi. Ducea o plasă mare atârnată de un băț lung.

În secunda următoare, eram înăuntru. Înăuntrul plasei. Și târâte.

— Bună treabă, 382! i-a spus un alt iepure celui care ne capturase.

— Trebuie să scăpăm! am zis, luptându-mă cu plasa, în timp ce eram purtate pe sus înapoi în locul de unde tocmai fugiserăm.

— Nu se poate, a șoptit Spiridușa Adevărului. Nu există nicio scăpare.

Și, bineînțeles, acesta era adevărul.

O lecție despre cum să iubești viața

Până să fim noi aduse înapoi în imensa vizuină subterană, deja se întâmplase.

Un șuvoi gros de ciocolată curgea ca o cascadă din mijlocul tavanului drept în uriașul cazan de alamă.

Am privit, înfricoșate, ținute în loc de 382, cel care ne capturase și de un altul, amândoi cu pumnale la brâu.

— Vedeți, a zis Iepurașul de Paște. Vedeți asta? Acolo, sus? Gaura aceea prin care vine ciocolata? Urcă prin pământ mai bine de un kilometru. Atât de adânc suntem sub bancă. Noi am făcut asta. Știți cât e de dificil să sapi tuneluri drept *în sus*? Cu nimic sub tine?

— Nu, a zis Spiridușa Adevărului istovită. Nu știu asta. Trebuie să fie foarte dificil, îmi închipui.

— Da, foarte dificil. Dar iepurii mei sunt cei mai buni dintre cei buni. Poate chiar cei mai buni dintre cei mai buni dintre cei mai buni. N-aș merge atât de departe încât să spun că sunt cei mai buni dintre cei mai buni dintre cei mai buni dintre cei mai buni, dar sunt într-adevăr foarte buni. Și ei au făcut asta.

— N-o să scăpați nepedepsiți pentru asta! m-am tânguit eu.

Atunci Moș Vodol a făcut un pas în față.

— O, ba da, o să scăpăm. Mai ales acum, că ne-ați făcut misiunea mult mai ușoară.

M-am uitat în jos la perechea de labe îmblănite care mă țineau strâns.

— Ce vrei să spui?

Iepurașul de Paște m-a privit drept în față – o față care probabil era plină de frică și de ură, pentru că mă simțeam plină de sentimentele astea. Frică. Și ură.

— Ce ți s-a spus despre mine? a întrebat el și mi-am dat seama că întrebarea era special pentru mine și că el voia sincer să știe.

Și chiar dacă nu eram Spiridușa Adevărului, i-am spus adevărul.

La urma urmei, nu aveam nimic de pierdut.

— Știu că tu și armata ta ați alungat toți elfii din Ținutul Movilelor și al Vizuinilor. Știu că ați luat viața multor elfi. Știu că voi obișnuiți să trăiți sub pământ și apoi, într-o zi, ați vrut să trăiți la lumină. Știu că ați stricat pacea.

— Poți să-ți ții gura, știi? mi-a șoptit Spiridușa Adevărului. Tu nu ești *eu*.

Iepurașul de Paște s-a uitat lung la mine și apoi s-a uitat la iepurele care mă ținea, cel cu un ochi acoperit cu un petic, care ne prinsese cu plasa.

— Vezi, 382? Vezi ce minciuni li s-au spus. Vezi cum până și adevărul este împins sub pământ...

Apoi Iepurașul de Paște a venit mai aproape de mine, zvâcnind din mustăți și arcuindu-le la vârfuri. Era greu să-ți dai seama ce gândea. La început, am crezut că era mânios, dar când m-am uitat în ochii lui, n-am văzut nimic decât tristețe. O neagră tristețe.

— A fost *pe dos*. Noi întotdeauna eram la suprafața pământului, de îndată ce vremea se dezmoțea puțin, cam în jur de Paște. Voiam să trăim pașnic cu elfii. Odinioară locuiserăm în Elfhelm, mai înainte să se numească Elfhelm. Și elfii au fost cei care ne-au dat *pe noi* afară. Pariez că nimeni nu ți-a spus asta vreodată. Am fost siliți să ne mutăm. Noi am fost creaturi bune și pașnice. Și asta este adevărata poveste.

Spiridușa Adevărului a oftat.

— Nu-mi place s-o recunosc, dar pare că spune adevărul. Am un instinct de a detecta o minciună, după cum știi, și sunt foarte sigură că el n-a spus vreuna.

— Dar dacă voi sunteți creaturi bune și pașnice, de ce faceți asta? De ce ne-ați capturat? De ce jefuiți o bancă?

Iepurașul de Paște și-a supt dinții.

— Termenul-cheie este *am fost*. *Am fost* creaturi bune și pașnice. Timpul trecut. Însă asta nu ne-a adus niciun folos. Dacă am fi rămas creaturi bune și pașnice, atunci n-am fi aici, acum. Niciunul dintre

noi n-ar fi aici, acum. Iepurii au fost nevoiți să se schimbe. Eu a trebuit să-i schimb. Nu mai puteam continua în felul în care eram. Nu dacă voiam să supraviețuim.

— Dar e întotdeauna mai bine să fii bun.

— O, *asta* obișnuiam să cred și eu, dar mi-am văzut părinții sfârșind într-o oală. Au sfârșit ca tocană pentru trol! Binele este supraestimat. E mai bine să fii în viață. E mai bine să fii liber... și libertatea aceasta e din nou amenințată. Moș Crăciun o să continue să aducă tot mai mulți oameni în Ținuturile Magice. Și știi ce le fac oamenii iepurilor? Îi mănâncă. La fel cum trolii i-au mâncat pe mami și pe tati.

— Dar eu n-am mâncat niciodată un iepure, am protestat eu.

— Nici eu, a zis Spiridușa Adevărului, încercând să reziste strânsorii uriașului soldat iepure, vânjos și cu urechi clăpăuge, care o ținea. Ca majoritatea spiridușilor, sunt vegană.

Iepurașul de Paște nu ne dădea atenție. Părea pierdut în propriile amintiri. Ochii lui păreau gata să plângă, atât cât poate un iepure să fie gata de plâns. Pentru un scurt moment, a arătat blând și vulnerabil – așa cum ar trebui să arate iepurii.

— Obișnuiau să facă sculpturi. Mă rog, mama mai mult. Ea sculpta în ciocolată. Era într-adevăr o artistă.

Și-a ridicat pandantivul ca să-l vedem. Era o piatră scumpă, strălucitoare ca un diamant. Iar înăuntrul său mai era ceva. Mic. Nu mai mare decât unghia degetului mare. Maroniu. În formă de ou.

— Ce credeți că e asta? ne-a întrebat el.

— O căcărează de iepure? a încercat să ghicească Spiridușa Adevărului. Așa arată. Una mare.

— Pe ea trebuie s-o scuzi, am zis eu. Nu se poate abține.

— E un ou. A fost ultimul lucru pe care mi l-a dăruit mama. Această mică sculptură în ciocolată. Ea a denumit-o simplu, *Ou*. A zis că voia să reprezinte cât de fragilă și delicată este viața – oul –, dar cum ar trebui totodată să te bucuri de ea – ciocolata. Vedeți voi, asta e artă. Un ou de ciocolată. Este o lecție despre cum să iubești

viața. Lecția esențială care ne trebuie tuturor. Și a fost pentru mine.

A scos un lung și trist oftat.

— Și l-am păstrat mereu de atunci.

— E frumos, am zis eu, căci într-adevăr era.

Un ou perfect, făcut din ciocolată.

— Eu am fost bun, știți, a zis el încetișor. Toată lumea se gândea la mine ca la o făptură bună. Obişnuia să-mi placă asta...

Moș Vodol, lângă Iepurașul de Paște, l-a bătut ușurel cu palma pe spinare. Iepurele aproape a tresărit la atingerea lui.

— Da, păi, ești încă bun. Dar nu poți să lași pur și simplu oamenii să te calce în picioare. Trebuie să strălucești. Trebuie să ieși acolo, afară, la suprafața pământului și să-i faci pe oameni să se teamă de tine și să te respecte. Cel puțin dacă nu vrei ca toți iepurii să fie striviți ca un ou sub talpa.

Iepurașul de Paște și-a îndreptate spatele.

— Ai dreptate, Moș Vodol. Ai dreptate.

— Acum, că avem fata, planul nostru este și mai bun. Ea se poate duce să spună tuturor celor din Elfhelm că motivul pentru care nimeni nu-și poate scoate banii din bancă în acest Ajun de Crăciun este acela că Moș Crăciun – dragul, veselul, blajinul, ho-ho-ho-itorul Moș Crăciun – este, de fapt, un hoț.

— N-o să spun niciodată asta. Și nimeni n-ar crede-o, oricum.

— O, ba eu cred că da. Ai idee de câte ori a fost Moș Crăciun la Banca de Ciocolata luna asta? Încercând să împrumute bani ca să ajute la reparația saniei pe care ai distrus-o tu? Și dacă e cineva care n-o știe, o s-o afle curând. Este relatat pe larg în ediția de seară a ziarului *Adevărul Zilei*. Și deja avem titlul pentru Ziua de Crăciun. Urmează-mă.

S-a uitat la iepurele care mă ținea.

— Vreau să-i arat ceva. Nu te superi, nu, Iepurașule de Paște?

— Deloc. O să vin cu voi.

Prin urmare, am fost separată și dusă departe de Spiridușa Adevărului, într-o încăpere subterană alăturată.

Mânia fierbea în mine. Și a continuat să fiarbă, fiindcă am văzut, acolo, în vizuina iepurilor, o redacție de știri subterană, inclusiv cu vreo câțiva elfi pe care i-am recunoscut.

— Spicer! Vino aici. Dă-ne macheta pentru ediția noastră specială de Crăciun.

Și atunci Spicer, acel elf ca un butoi cu tunica exagerat de largă pe care-l zărisem în mulțimea adunată pe treptele casei lui Moș Crăciun, a venit la noi cu o foaie de hârtie care ilustra pagina de titlu din Ziua de Crăciun.

— Iat-o, domnule!

Moș Vodol mi-a arătat-o mie. Nu era nimic decât un titlu cu litere negre, uriașe.

— MOȘ CRĂCIUN, JEFUITOR DE BANCĂ, am citit eu cu voce tare.

Și în momentul acela mânia mea a dat în clocot și mi s-a revărsat pe gură.

— Nu puteți face asta!

— Știi ceva, Spicer, cred că ea are dreptate, a zis Moș Vodol. N-ar trebui să ieșim cu titlul ăla.

Spicer a părut sincer încurcat.

— N-ar trebui?

— Nu. Ar trebui să-l punem ca citat, între ghilimele. „MOȘ CRĂCIUN, JEFUITOR DE BANCĂ – zice fata de om”.

— N-o să zic niciodată asta.

— Tocmai ai făcut-o. Și ai s-o mai faci.

— Bine, bine, a zis Iepurașul de Paște. Te rog să nu crezi despre noi că suntem răi. Încearcă să vezi tabloul de ansamblu. Acum, hai să mergem. Unii dintre iepurii mei o să vă escorteze la suprafață. Și pe Moș Vodol, desigur. Iar apoi Moș Crăciun poate fi băgat la închisoare.

Zâmbetul lui Moș Vodol s-a arcuit ca un șarpe.

— Pentru totdeauna, de data asta.

— Dar eu o să spun tuturor că minți.

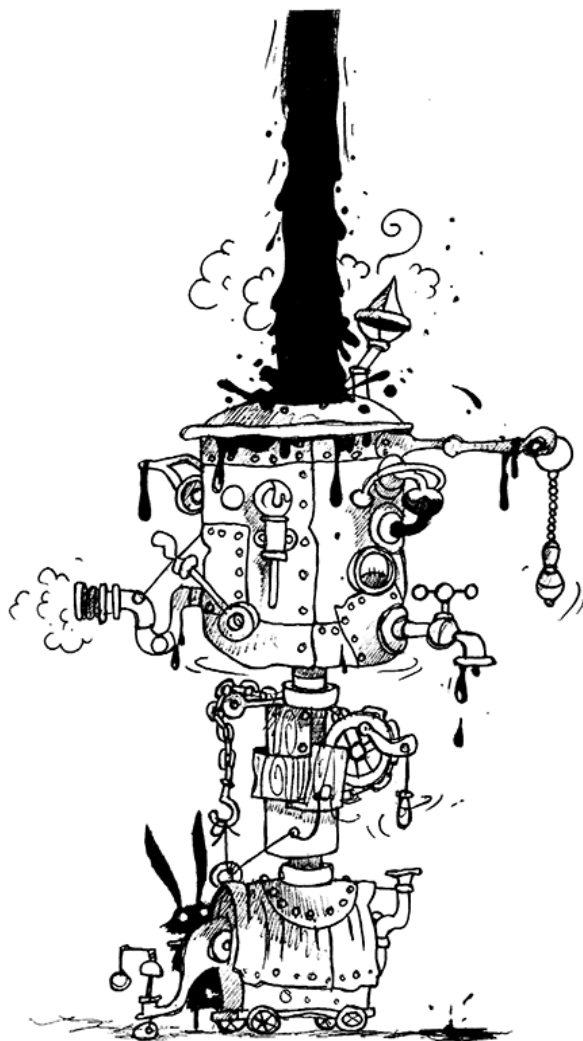
El nici măcar n-a clipit.

— O, nu, n-ai s-o faci, pentru că dacă faci asta, micuța ta prietenă spriridușă o să sfârșească foarte, foarte moartă.

— Incredibil de moartă, a adăugat Iepurașul de Paște cu ochi triști. La fel de moartă ca un ou de ciocolata.

Moș Vodol m-a studiat un moment, pielea lui strălucind în lumina aceea ciudată de la felinare și de la Viermii de Culoare.

— Bine. Să mergem. Hai să oprim Crăciunul.

Jefuitorul de bancă

Era haos pe Strada Principală.

În fața Băncii de Ciocolata elfii se adunaseră ca să asculte ce le spunea Sovereign.

— Se pare că am fost jefuiți, a zis ea, prinzându-și mâinile una de alta și zâmbind cu zâmbetul profesionist al funcționarului de bancă. Nu mai e ciocolată în trezorerie. Ceea ce înseamnă, bineînțeles, că nu mai sunt bani ca să vi-i pot da vouă.

— Dar e Ajunul Crăciunului! a zis unul dintre elfi.

— Și e zi de salariu! a strigat un altul.

Pe noi încă nu ne văzuseră. Nu eram decât Moș Vodol și cu mine acum. Iepurașul de Paște aștepta în casa lui Moș Vodol de pe Strada Foarte Liniștită. Tocmai ce ieșiserăm de acolo. Vedeți voi, unul dintre tunelurile iepurilor, cel pe care o luaserăm noi din redacția de știri subterană, conducea drept în sufrageria micuță a lui Moș Vodol. Acolo era o scară și tot ce mai trebuia. Așadar, de fiecare dată când cineva îl vedea pe Moș Vodol intrând la el în casă, de fapt îl vedea intrând în vasta lui redacție de știri secretă.

În orice caz, Iepurașul de Paște rămăsese acolo și noi nu eram prea departe, doar la câteva coturi de stradă distanță, pe Strada Principală, îndreptându-ne spre locul tevaturii. Moș Vodol ducea un fluier de jucărie, din acelea care se făceau în Atelierul de Jucării. Îmi spusese pentru ce era. Dacă sufla o dată, ascuțit, atunci Iepurașul de Paște avea să se retragă iute în iepurărie și să dea ordin ca biata Spiridușă a Adevărului să fie ucisă.

Nu-mi explicaseră exact *cum* aveau s-o ucidă pe Spiridușă Adevărului, în afară de faptul c-o să folosească ciocolată. Poate că aveau s-o arunce în lacul de ciocolată lichidă fierbinte și s-o lase acolo.

Singurul lucru pe care-l știam sigur era că vorbeau serios. O dată să fi suflat în acel fluier și Spiridușă Adevărului ar fi fost la

ananghie.

— Ești gata? a întrebat Moș Vodol.

— Nu, am răspuns.

— Păcat.

Și apoi și-a ridicat glasul.

— Ce se petrece aici?

Toți elfii s-au întors să se uite la el.

Era și Pi de față.

— A avut loc un jaf la bancă.

— O, nu! a zis Moș Vodol, prefăcându-se surprins. Mă întreb cine ar fi putut face asta?

S-a întors spre mine și a dat din cap.

— Amelia! Se pare că vrei să ne spui ceva.

— Vreau?

— Da, de bună seamă că vrei.

— Nu prea cred.

Toți elfii se uitau fix la mine. Mulți țineau în mână ultimul număr din *Adevărul Zilei*. Am zărit-o și pe Noosh în mulțime. Se încrunta la mine și deja părea să bănuiască faptul că aici se întâmpla ceva necurat.

— Amelia, spune-le elfilor ceea ce tocmai mi-ai spus mie.

Și-a deschis palma și mi-a arătat fluierul.

— În următoarele cinci secunde, preferabil.

A prins fluierul între degetul mare și arătător și l-a ridicat încet spre gură. În cinci secunde, avea să sufle în fluier. În cinci secunde, Iepurașul de Paște avea să-l audă și să coboare în vizuină cu Spiridușa Adevărului. Ea avea să moară. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, eu trebuia să-l împiedic pe Moș Vodol să sufle în fluierul acela.

— Patru... trei... doi... unu...

— Bine! am strigat eu, exact când fluierul de jucărie atingea buzele lui Moș Vodol. Bine! Știu cine a făcut-o!

— Cine? a întrebat Moș Vodol.

— Da, a zis Sovereign, trebuie să ne spui. Cine este jefuitorul de bancă? Dacă deții informația trebuie să ne-o dai.

Am tras adânc aer în piept și nu mi-a venit să cred ce mă pregăteam să spun.

— A fost Moș Crăciun.

Exclamațiile s-au răspândit prin mulțime. Vocile s-au înălțat.

— Știam eu!

— A avut probleme cu banii de curând.

Noosh a ieșit în față cu Micul Mim. S-a uitat la mine, nevenindu-i să creadă.

— Asta-i imposibil. E o minciună gogonată.

O altă serie de exclamații din mulțime.

M-am uitat la fluierul care atârna în gura lui Moș Vodol. Trebuia să-i fac să mă creadă. Viața Spiridușei Adevărului depindea de asta.

— Nu e. E adevărat, mă tem.

— Dar n-are niciun sens, a zis Noosh. Moș Crăciun e o persoană bună. A muncit toată viața lui încercând să-i facă pe ceilalți – pe elfi și pe oameni deopotrivă – cât mai fericiți cu putință. Pur și simplu nu ar fi putut să facă asta.

Și atunci m-am gândit la ceva. Dacă Moș Crăciun avea să sfârșească în închisoare, atunci nu avea să fie închis singur. La urma urmei, era numai vina mea.

— Și eu am făcut-o. Am fost părtașă.

Am privit fețele elfilor. Evident, aceștia nu erau elfii cei mai loiali lui Moș Crăciun – majoritatea aceloră lucrau la Atelierul de Jucării și nu aveau ce să caute afară, pe Strada Principală, în Ajun de Crăciun. Totuși, să le văd fețele, odinioară prietenoase, atât de mânioase și pline de ură era de-a dreptul înspăimântător și mi-a amintit de mulțimea revoltată care se adunase în fața casei de la numărul 7 de pe Drumul Renilor, cu o seară în urmă.

— De ce minți? m-a întrebat Noosh. Ascultați, toată lumea, Moș Crăciun și Amelia nu sunt jefuitori de bancă.

Moș Vodol și-a scos fluierul din gură și l-a vârat înapoi în

buzunar.

— Nu-i de mirare că nu poți vinde niciun ziar cu prostii din astea, Noosh. Nu înțelegi? Moș Crăciun nu și-a acordat un salariu mai mare pentru că voia să pară *bun*. Voia ca toată lumea să-l iubească. Elfi, oameni, întregul glob. E de plâns! E un egoist care se iubește numai pe el! Și un mincinos! Și, de astăzi, un jefuitor de bancă!

— La închisoare cu el! a strigat cineva.

— La închisoare cu el! a mai strigat un altul.

— La închisoare! La închisoare! La închisoare!

— Acum, a zis Moș Vodol, trebuie să acționăm foarte repede. Situația asta nu poate continua. În calitatea mea de ultim adevărat Șef al Consiliului Elfilor înainte de Moș Crăciun, e de responsabilitatea mea să iau conducerea operațiunii. Ei bine, el n-o să se dea bătut prea ușor. O să se aștepte ca toți acei elfi fără minte, loiali lui, care acum trudes la atelier, să muncească mai departe în toată ziua de Ajun de Crăciun... **CHIAR DACĂ EL LE-A FURAT BANII!**

— Nu le-a furat el banii, a zis Noosh și era cât pe-acți să spun și eu asta, dar n-am putut.

Și, oricum, vocea ei a fost acoperită de mulțime.

— Ascultați, a zis Moș Vodol, reducându-i pe toți la liniște. Este foarte probabil ca Moș Crăciun să-și plănuiască scăparea chiar în noaptea asta, când zboară în lumea oamenilor. Și o să vă ia toți banii cu el! Din păcate, armata elfilor a fost desființată când a preluat el conducerea, dar, din fericire, eu am o soluție.

— Care anume? a întrebat Sovereign.

— Iepurii, a zis el.

Și apoi a strigat cât a putut de tare:

— **IEPURI! IEPURI! IEPURI!**

Mulțimea s-a holbat la el, cu gurile căscate, în stupefacție.

— Suntem în prag de un război total cu oameni... a zis Moș Vodol.

— Ba nu suntem, a zis Noosh, dar degeaba.

— Iepurii sunt singura noastră speranță de apărare. Ca primul meu act în calitate de Șef de Urgență al Consiliului Elfilor declar că Iepurașul de Paște și Armata Iepurilor sunt noii noștri aliați în apărarea Elfhelmului de corupția, înșelăciunea și egoismul oamenilor.

— Asta e o idee cu adevărat îngrozitoare, a adăugat Noosh.

Dar deja se întâmpla. Îl puteam vedea pe Iepurașul de Paște, urmat de armata lui de iepuri, mășăluind către noi.

— Aaah! s-a tânguit Micul Mim, trăgând de mâna lui Noosh. Iepuri!

— Duceți-o pe Amelia în iepurărie și țineți-o acolo! a poruncit Moș Vodol, când au sosit aceștia.

— Să nu îndrăznești! s-a repezit Noosh.

— Încă un cuvânt din partea ta și tu cu Micul Mim o să ajungeți tot acolo.

Noosh l-a strâns la ea pe Micul Mim cel speriat și a început să plângă pentru mine, când am fost târâtă de acolo de doi iepuri soldați.

Îl puteam auzi pe Moș Vodol în urmă:

— Acuma, nu vă faceți griji, elfilor. Iepurașul de Paște și cu mine suntem aici să vă ajutăm. Noi și Armata Iepurilor o să ne îndreptăm imediat spre Atelierul de Jucării și o să-l aducem pe Moș Crăciun la judecată.

Și, în timp ce eram dusă pe sus prin Elfhelm, către Strada Foarte Liniștită și iepurăria de dedesubt, eu mă tot gândeam la Moș Crăciun în momentul acela. Acolo, în atelier, ținându-și deschis sacul fără fund, ca toți elfii să se alinieze și să-și arunce înăuntru darurile pe care le lucraseră. Știam că el trebuia să fie atât de fericit! Asta era ziua lui preferată din tot anul. Probabil cânta. Tot atelierul probabil cânta cu el. Și apoi, chiar în clipa asta, probabil, se auzea o bătaie în ușă. Și Armata Iepurilor intra. Și în timp ce eu eram condusă înapoi, în întunericul iepurăriei, nu m-am gândit nicio

clipă la mine însămi. Am continuat să mă gândesc la Moș Crăciun, al cărui zâmbet probabil i se ștergea de pe chip dând cu ochii de Iepurașul de Paște, apoi era arestat și dus sub escortă în închisoarea subterană spre care mă îndreptam și eu acum.

Mă simțeam atât de vinovată, încât îmi venea să plâng. Dar n-am plâns. Plânsul nu avea să salveze Crăciunul.

În cuști

Exista o închisoare, în iepurărie.

Aici nu erau Viermi de culoare. Doar felinare pâlpâitoare și patru carcere cât un om de mari – sau „cuști” cum le spuneau iepurii. Eu eram într-una dintre cuști. Moș Crăciun era în a doua. Iar Spiridușa Adevărului era într-a treia. Gratiile cuștilor erau atât de apropiate una de alta că nici măcar o Spiridușă nu se putea strecura printre ele. În capătul șirului de cuști mai era una, goală, care avea să fie ocupată curând. Doi iepuri, la ordinele lui Moș Vodol, au adus o foarte zăpăcită Mary în iepurărie și au împins-o înăuntru.

— Ce se întâmplă? a întrebat Mary.

Moș Crăciun i-a explicat.

— Ei cred că eu am jefuit o bancă și că voi m-ați ajutat.

— Și e vina mea, am zis eu.

— Da, fără îndoială că este vina ei, a zis Spiridușa Adevărului.

Moș Crăciun a încercat să scoată mâna printre gratii ca s-o întindă spre Mary.

— Îmi pare rău pentru toate acestea, Mary. Nu este...

— Nu, l-am întrerupt eu, în timp ce trei iepuri gardieni stăteau și ne urmăreau, trecându-și un morcov de la unul la altul. Spiridușa Adevărului are dreptate. Toate acestea sunt din vina mea. Îmi pare rău că am stricat Crăciunul.

Spiridușa Adevărului, apropo, era singura dintre noi care, pentru moment, nu părea îngrijorată.

— Exact ca în zilele de odinioară, MC, nu-i așa? Moș Vodol ne-a închis împreună. Țsta e destinul, nu crezi? Suntem meniți să fim împreună.

Se uită la Mary, care o privește mânioasă pe spiridușă.

— Scuze, Cocoloș.

— Numele meu este Mary.

Spiridușa Adevărului ridică din umeri.

— N-am spus niciodată că n-ar fi.

— Trebuie să ieșim de aici! a zis Moș Crăciun. E Ajunul Crăciunului! Copiii din toată lumea mă așteaptă.

Spiridușa Adevărului a oftat.

— Știi, poate că ar trebui să renunți la toată treaba asta cu Crăciunul. Se pare că-ți aduce o grămadă de neazuri inutile.

Moș Crăciun nu i-a dat atenție și a început să-i vorbească unuia dintre iepurii gardieni – cu numărul 555 cusut pe veston.

— Ascultă, prietene îmblănit, îmi pare rău să te deranjez, dar chiar trebuie să ies de aici urgent. Am multă treabă de făcut în seara asta. Știu că tu ai niște ordine de urmat, dar e Crăciunul și acesta este momentul potrivit din an, știi, ca să întorci lucrurile cu susul în jos, ca să răstorni ordinea stabilită, ca să faci ceva neașteptat și ca să fii *bun*.

555 l-a ignorat și a continuat să-și ronțăie morcovul.

— Ce o să se întâmple cu noi? am întrebat eu.

Spiridușa Adevărului a ridicat din umeri.

— Lucruri rele, bănuiesc.

— Bine, dar magia? am șoptit, când mi s-a părut că iepurii nu erau atenți. Drimwickeria. Dacă poți zbura în jurul lumii și opri timpul în loc, atunci cu siguranță putem să evadăm dintr-o cușcă de iepuri subterană, nu?

— Mi-ar plăcea să cred astfel, Amelia, a răspuns Moș Crăciun, dar uiți ceva. Magia depinde de speranță. Ce speranță avem noi? Nu e niciun strop de magie în aer, nu aici, jos. Nu e niciun strop de magie printre elfi. Până și câțiva dintre muncitorii de la atelier s-au întors împotriva mea, acum, când cred că sunt un jefuitor de bancă.

— Dar ei nu cred asta, șnițelul meu, a zis Mary, privindu-l drăgăstos. Moș Topo o să le spună adevărul. Haide, trebuie să găsim niște speranță.

Spiridușa Adevărului clătina din cap.

— Moș Topo n-o să știe adevărul.

— Ei bine, o să știe că Moș Crăciun nu e vinovat, la fel ca și

Noosh, am sugerat eu.

— N-o să fie de ajuns. Elfii nu sunt spiriduși. Nu gândesc cu mințile lor. Ei înclină să creadă ce citesc în ziare.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Moș Crăciun astfel. Nu era nicio lumină în ochii lui. Nici urmă de zâmbet pe fața lui. Obrajii lui păreau lipsiți de roșeață și ofta din greu.

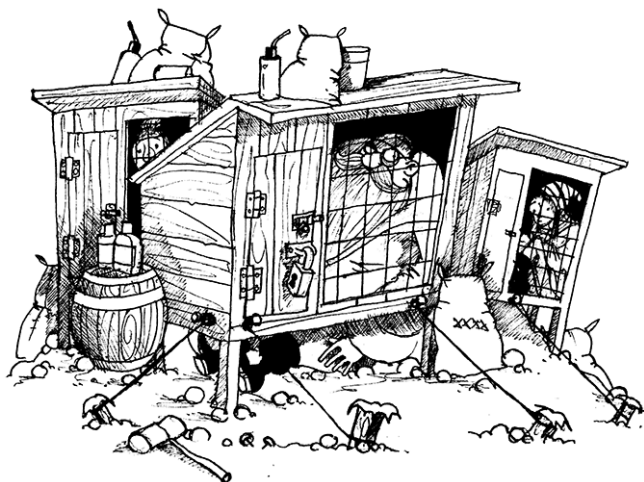
— Moș Vodol a așteptat ziua asta ani în șir. Iar acum a venit. O să fie un dezastru pentru elfi. O să devină speriați și nefericiți și lipsiți de bunătate, la fel cum erau odinioară. Și asta va fi un dezastru și pentru oameni, pentru că acum o să fie milioane de ciorăpei goi în toată lumea. O să fie probabil un dezastru și pentru Moș Vodol, chiar dacă nu-și dă seama încă. Și nu putem face nimic în privința asta. Chiar dacă ieșim din închisoare, tot o să avem întreaga Armată a Iepurilor împotriva noastră și toți elfii care aleg să creadă *Adevărul Zilei*. Este...

S-a oprit. Nu-i venea să creadă ceea ce era gata să zică.

— Este...

Mary clătina din cap și își trăgea nasul, pe furiș. Și atunci l-a rostit. Moș Crăciun a rostit cuvântul pe care crezusem că n-o să-l aud niciodată din gura lui.

— Este *imposibil*.

Moartea de ciocolată

Și exact în momentul acela am auzit voci venind prin tunel. Gardienii noștri s-au oprit din ronțăit morcovul și au luat poziție de drepți, salutând când Iepurașul de Paște și Moș Vodol și-au făcut apariția.

Iepurașul de Paște a venit drept la cușca în care era închis Moș Crăciun. Nasul și mustățile lui zvâcneau. Ochii lui negri sclipeau auriu, reflectând flacăra felinarului.

— Măi, măi, măi, faimosul Moș Crăciun! Celebritatea mondială! Cea mai populară persoană din lume. Și totuși, iată-te aici. În Ajunul Crăciunului. Într-o cușcă de iepuri. Sub pământ. Bănuiesc că n-ai să mai fii atât de popular și mâine, nu-i așa? Când toți copiii aceia entuziasmați se vor trezi devreme și își vor deschide ciorăpeii atârnați degeaba și n-o să găsească nimic decât – ei bine – *nimic*. O să fii cel mai nepopular om al tuturor timpurilor.

— De ce faci asta? Eu nu ți-am făcut niciodată nimic. Nici măcar nu m-am gândit vreodată la tine.

Iepurașul de Paște și-a închis brusc ochii, de parcă fusese pălmuțit.

— *Nu te-ai gândit niciodată la mine?* Bineînțeles că nu. Aroganța Crăciunului în toată splendoarea ei. Aroganța oamenilor. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun eu, tu nu te gândești la noi pentru că noi suntem Paștele însuși. Suntem prea complicați pentru creierul tău simplu. Tu vrei jucării și flecușete strălucitoare și cântece plictisitoare. Noi suntem iepuri. Noi credem în complexitatea vieții. Noi credem în artă. Și o să luptăm pentru ea. Iar tu nu te gândești la noi pentru că nu ne înțelegi. Este exact cum toată lumea a vrut dintotdeauna. Să țină iepurii sub pământ. Afară din vedere. Afară din minte.

Atunci Moș Vodol a făcut un pas înainte:

— Iar acum a venit timpul ca oamenii să fie sub pământ. Să nu

mai fie văzuți și să nu se mai gândească nimeni la ei.

Și-a mângâiat barba, de parcă ar fi fost o pisică. Dintr-odată m-am gândit la Căpitanul Funingine. M-am întrebat dacă mai era încă în casă. Speram să fie în siguranță. Mi-am dorit să fiu cu el.

— Chiar acum, a continuat Moș Vodol, chiar în clipa asta, la ceasurile Cu Adevărat Foarte Târziu ale zilei, în Ajunul Crăciunului, Atelierul de Jucării e pustiu. Tuturor muncitorilor li s-a spus să plece. Ei sunt acum în primăria satului, unde câțiva înalți generali din Armata Iepurilor și câțiva dintre jurnaliștii mei personali le explică situația.

— Le explică situația? a pufnit supărată Mary. Vrei să spui îi *mint*?

Moș Vodol a ignorat-o.

— Acum, dacă tot am pomenit despre explicarea situației, ar trebui să spunem câte ceva și despre situația voastră, nu-i așa, Iepurașule de Paște?

Dar Iepurașul de Paște era un pic distrat și nu părea să-l asculte. Era ocupat să compare mantaua lui militară de un roșu-murdar cu haina imaculată de un roșu-aprins a lui Moș Crăciun.

— E cu adevărat roșie, a mormăit el.

— Prea bine, a zis Moș Vodol. O să explic eu. Sunteți acum foarte, foarte adânc sub pământ. Aceasta, se pare, este cea mai de jos parte a întregii iepurării. Acum, vedeți tunelul ăla de colo?

A făcut semn spre unul dintre cele trei tuneluri care dădeau în încăpere.

— Îl vedem, a zis Spiridușa Adevărului.

Moș Vodol a făcut scurt un semn din cap.

— Ei bine, este mai degrabă un jgheab de scurgere decât un tunel. Vedeți voi, e pur și simplu prea multă ciocolată și iepurii o să aibă nevoie de un alt loc ca să depoziteze toată ciocolata topită. S-o ascundă. Iar locul acesta este foarte, ei bine, *ascuns*. O ascunzătoare înăuntrul unei ascunzători. Așadar, acesta va fi depozitul de ciocolată deocamdată. Încăperea asta e destul de mare. Ciocolata va

încăpea perfect. O să răsturnăm rezervorul pe jgheabul acela și n-o să dureze mult ca să umple încăperea. Delicioasa ciocolată se va ridica rapid și, cât ați clipi, o să fiți acoperiți din creștet până-n tălpi. Apoi, în cele din urmă, ciocolata se va răci și se va întări. Până atunci veți fi terminați. Și nimeni nu va ști vreodată. Imaginați-vă. Oasele voastre vor fi ascunse într-un bloc de ciocolată până la sfârșitul veacurilor.

— Ce mai mod de a sfârși, hm? a zis Iepurașul de Paște. Moartea de ciocolată.

Lucruri imposibile

Iepurașul de Paște și Moș Vodol ne părăsiseră.

Eram singuri – așteptând să auzim sunetul ciocolatei lichide curgând spre noi.

— Probabil o să murim, a zis Spiridușa Adevărului.

— N-ai de unde să știi asta, am spus eu. Nu poți ști adevărul despre viitor.

— Am zis *probabil*. Din punct de vedere statistic este foarte, foarte probabil. Și asta-i matematică de-a spiridușilor. Care are mult mai multă logică decât a elfilor.

Și atunci Mary, închisă în cușca din capătul celalalt al șirului, păru deodată alarmată.

— Tocmai am auzit ceva!

— Probabil e ciocolata, a oftat Moș Crăciun.

— Nu, nu este. E... e...

L-am auzit și eu. Un mieunat.

— Căpitane Funingine! am strigat eu, când el a ieșit fuguța dintr-un tunel.

— O, calul acela drăguț, bietul de el, a oftat Spiridușa Adevărului.

Moș Crăciun a zgâlțâit de grățiile cuștii.

— Trebuie să plece de aici!

— Zât! Zât, Căpitane! l-am gonit eu. Trebuie să ieși de aici. Ți-am spus să stai în casă. Dacă rămâi aici, o să te îneci în ciocolată.

— Zât! am strigat noi, cu toții. Zât! Zât! Zât!

Dar Căpitanul Funingine n-a vrut să plece.

— Bine. Cu toții trebuie să găsim o cale de-a ieși de aici, am zis eu, cu o grabă nouă.

Și atunci Moș Crăciun a rostit din nou acel cuvânt:

— Pur și simplu e *imposibil*.

Nu puteam suferi să-l aud. Mi-am dat seama de ce era un cuvânt

urât.

— Ba nu, nu este.

Căpitanul Funingine era în afara cuștii mele. Își mângâia capul de gratii, în mod ridicol, torcea. Habar n-avea de primejdia în care se afla.

Moș Crăciun s-a uitat lung la mine, cu fața strălucind stins în lumina felinarului.

— Ai avut dreptate tot timpul, Amelia. Unele lucruri pur și simplu sunt imposibile.

— Nu este imposibil, i-am spus eu lui Moș Crăciun. Haide! Spune-o. O imposibilitate este doar o posibilitate pe care n-o înțelegi încă.

— Amelia are dreptate, a zis Mary. Mai ții minte? Credeam că o să rămânem închise în azilul acela de săraci pentru totdeauna.

— Ei bine, acum sunteți închise într-o cușcă sub pământ, a observat sec Spiridușa Adevărului, și având aproape sigur moartea în față. Asta nu e cine știe ce progres.

Însă atunci și-a amintit ceva.

— Moș Crăciun, îți mai aduci aminte de primul tău horn? Îți mai aduci aminte deschizătura aceea mică din acoperișul închisorii din turn? Erai de zece ori mai mare decât dimensiunea hornului ăluia. Și ai reușit. Ai evadat. Și a fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut în viața mea.

Moș Crăciun a zâmbit cu un soi de mândrie.

— Am trecut prin hornuri și mai mici decât ăla. Am trecut chiar prin hornuri care nici măcar nu erau hornuri. Și nu ți-ai fi imaginat ceva mai imposibil decât atât.

— Ei bine, atunci, am zis eu, poți s-o faci. Poți să ne scoți de aici.

— Pot face orice cu speranța în aer. Dar aici nu e niciun pic de speranță.

— E Ajunul Crăciunului! i-am spus eu. Toată lumea speră.

Moș Crăciun a închis ochii.

— Nu pot s-o simt aici. Suntem mult prea adânc sub pământ. Și,

evident, nu e pic de speranță în Elfhelm. Și suntem mult prea *departe* de Aurora Boreala.

— Trebuie să vină din noi, am zis eu. *Noi* trebuie să sperăm. Dacă sperăm cu toții, atunci am putea să ieșim de aici înainte să ne inunde ciocolata.

Moș Crăciun a chibzuit.

— Ceva imposibil trebuie să se întâmple. Asta e cea mai rapidă cale de a conjura speranța. Credința în imposibilitate. Și ca să crezi în imposibil, uneori ai nevoie să-l vezi.

Mi-am închis ochii. M-am gândit la mama. Și cum, după ce a murit ea, eu nu-mi imaginasem că avea să mi se mai întâmple vreodată ceva bun sau vesel în viața mea. Și cât de tare mă înșelasem. Viața nu fusese roz în Elfhelm. Dar acum îmi dădeam seama că mă distrasem din plin. Patinasem. Sărisem pe trambulină. Mâncasem plăcinte cu afine delicioase. Jucasem tenis elf după școală cu Twinkle. E drept, cu școala mersese greu, dar o grămadă de lume găsea școala dificilă. Iar viața acasă cu Moș Crăciun, cu Mary și cu Căpitanul Funingine fusese o bucurie. Și nu crezusem că bucuria ar mai fi fost posibilă.

— Tu mi-ai salvat viața, i-am spus eu lui. Cred în tine.

— Tu mi-ai salvat și mie viața, a zis Mary, uitându-se fix la ușa cuștii sale.

Spiridușa Adevărului a încercat să găsească și ea ceva optimist de spus.

— Eu mă prefac că pernele mele ar fi burta ta. Și îmi pun capul pe ele și mă gândesc la tine.

Asta l-a făcut pe Moș Crăciun să izbucnească în râs, dar când s-a oprit din râs, am auzit. Zgomotul năvalnic, susurat, care nu putea însemna decât un singur lucru: ciocolata fusese turnată prin tunel și curgea spre noi cu o viteză înspăimântătoare. Și o puteam și mirosi. Acel minunat – dar acum foarte înfricoșător – miros de ciocolată pură, delicioasă.

— Iat-o că vine! a zis Spiridușa Adevărului.

— O, nu! cred că am spus.

— Miau! a făcut Căpitanul Funingine.

— Avem nevoie de mai multă speranță, a zis Moș Crăciun.

Iar Mary n-a zis absolut nimic. Părea că se concentrează foarte, foarte tare.

Se întâmpla rapid. Ciocolata s-a revărsat înăuntru. Într-o secundă, ne ajunsese la glezne, iar Căpitanului Funingine îi atingea burtica.

— Căpitane! am zis eu disperată, pocnind din palme. Ieși afara de aici. Pleacă de la noi!

Pac! Pac! Pac!

Iar ciocolata continua să se ridice și să se ridice și să se ridice. Căpitanul Funingine înota acum în ciocolata care s-a înălțat mai sus de genunchii mei, până la brâu.

— Beți-o! a sugerat Moș Crăciun, care încă nu putuse găsi drimwickeria înăuntru lui.

Drimwickeria de care aveam toți atâta nevoie.

— Beți cât de multă puteți.

Așa că ne-am apucat să înghițim cât mai multă ciocolată puteam. Toată lumea, în afară de Căpitanul Funingine, care știa că doar să guste o dată și ar fi putut muri. Însă nu poți da gata imediat întreaga rezervă de ciocolată a unei bănci. Era mult prea multă. Iar acum îmi ajunsese până la gât. Și m-am uitat la Spiridușa Adevărului, care înota panicată în cercuri mici. Când ciocolata m-a ridicat de pe picioare, l-am văzut pe Moș Crăciun încă înghițind furios din ciocolată. Mary, totuși, arăta perfect calmă, cu ochii închiși, deși ciocolata îi ajunsese sub bărbie.

Și apoi s-a făcut complet întuneric – o beznă neagră ca smoala – căci flăcările felinarelor s-au stins.

Mi-am ridicat mâna și acum puteam atinge tavanul cuștii de iepure de deasupra. Care se apropia din ce în ce mai mult.

Se terminase.

— O să murim, a zis Spiridușa Adevărului.

Și știam că avea dreptate.

Acum chiar era imposibil să mai scăpăm.

Ba chiar am rostit cuvântul. Sau am început să-l rostesc.

— Nu e nicio speranță. Este imposi...

Însă lucrurile se pot schimba într-o clipă. Lucrurile se pot schimba cât ai rosti un cuvânt, între a treia și a patra silabă, *totul* s-a schimbat.

Acum eram pe cale să mă înec în ciocolată topită, adânc sub pământ, și în clipa următoare stăteam întinsă pe o stradă, flească de ciocolată din creștet până-n tălpi, afară, în aerul înghețat. Pe o tăbliță indicatoare scria: „STRADA FOARTE LINIȘTITĂ”.

Mi-am dat seama unde mă aflam. Eram în fața unei căsuțe simple de elf, cu o fereastră și o ușă neagră. Casa lui Moș Vodol. L-am putut vedea pe Căpitanul Funingine, de asemenea înmuiat în ciocolată, scuturându-și lăbuțele. Apoi o altă siluetă mânjită în ciocolată – Spiridușa Adevărului – stând în capul oaselor lângă mine pe stradă și scărpînându-se în cap.

— Ei bine, asta e ciudat, a zis ea.

Și apoi ușa s-a deschis larg și am văzut-o pe Mary – roșie la față și gâfâind și strângând din dinți – cărându-l – da, *cărându-l* – pe Moș Crăciun. L-a așezat pe iarbă, lângă noi.

El a zâmbit, un zâmbet larg de ciocolată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

— Am găsit-o, în sfârșit. Am găsit în sfârșit magia.

— Ai ieșit din cușcă? Ai oprit timpul?

— Am făcut... *imposibilul*, da.

Moș Crăciun a privit-o radios.

— Lecțiile acelea de drimwickerie au dat roade în cele din urmă! Ne-ai salvat pe toți!

— Chiar și pe mine, a zis Spiridușa Adevărului. Ți mulțumesc, Coco... vreau să spun, Mary.

— Da, se pare că am făcut-o.

Mary a chicotit și s-a șters de ciocolată pe față.

Iar Moș Crăciun s-a ridicat în picioare și a îmbrățișat-o și i-a dat un sărut cu ciocolată.

— Asta-i dezgustător, a mormăit Spiridușa Adevărului. Cred că-mi vine să vomit.

M-am ridicat în picioare și am văzut că se însera. Nu se terminase încă, mi-am dat eu seama. Eram văzuți ca delincvenți. Îi aveam pe Moș Vodol, pe Iepurașul de Paște, întreaga Armată a Iepurilor și o mulțime de elfi furioși împotriva noastră. Mai erau încă de salvat viețile și libertatea noastră, precum și un întreg Crăciun.

— Trebuie să mergem la Atelierul de Jucării! a zis Moș Crăciun. Acum!

Și am luat-o cu toții la fugă, lăsând multe urme de pași ciocolatii.

Un Humdrum ascuns

— Pare atât de anapoda, a rostit Moș Crăciun, privind în jur la toate jucăriile abandonate din atelierul pustiu. Ajunul Crăciunului și niciun elf aici!

— E-e-e-eu sunt a-a-a-aici, s-a auzit atunci o voce.

Moș Crăciun a recunoscut-o numaidecât.

— Humdrum? Unde ești?

Elful nervos a ieșit în patru labe de sub masa plină de titirezi.

— Sunt aici, Moș Crăciun.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, după ce iepurii te-au luat la ei, câțiva dintre ei au rămas și ne-au spus că tu jefuiseși banca. Eu am știut că era o minciună. Toți elfii de aici au știut că era minciună. Însă ni s-a spus să plecăm. Toți au fost trimiși la primăria satului. N-au avut de ales.

— Dar tu ești încă aici.

— M-am a-a-ascuns.

— Țsta a fost un lucru foarte curajos, Humdrum, a zis Mary.

— Foarte curajos, am încuviințat eu.

— Miau, a adăugat Căpitanul Funingine.

— Trebuie să plecați de a-a-aici, a zis Humdrum. Cu toții. Ei o să vină înapoi.

— Asta e o idee foarte bună, a rostit Spiridușa Adevărului cu entuziasm, ieșind cu spatele din atelier. Oricum, a fost o zi cu-adevărat amuzantă. Dar am fost la un pas de moarte – de două ori – și nu vreau să risc a treia oară. Așadar, dacă n-aveți nimic împotriva, eu o să mă retrag la umila mea căsuță din Dealurile Împădurite și-o să fac o baie. Să dau jos toată ciocolata asta de pe mine. Sunt sigură că Maarta mi-a dus dorul.

— Nu, am zis eu. Nu poți pleca. Nu încă.

Ochii spiridușei s-au căscat larg.

— Sunt foarte sigură că pot.

— Avem nevoie de tine.

— Dar zău că-mi trebuie o baie, așa că...

Moș Crăciun a înțeles la ce mă gândeam, pentru că a intervenit:

— Amelia are dreptate. Chiar avem nevoie de tine, Spiridușa Adevărului. Doar pentru un ultim lucru.

Intrușii

Când am intrat în primăria satului – urmându-l pe Moș Crăciun, care a deschis larg ușa – toți elfii s-au întors spre noi cu ochii holbați, într-o tăcere uluitoare.

Moș Vodol, cu Iepurașul de Paște alături, era la jumătatea unui discurs.

— Și, astfel, o să lucrez împreună cu iepurii ca să restabilim legea și ordinea în Elfhelm și să ne asigurăm că Moș Crăciun și ceilalți oameni nu ne mai pot trage pe sfoară niciodată. De acum înainte, noi o să credem adevărul și...

Soldații iepuri, stând înșiruiți la marginea primăriei, și-au întors capetele spre noi. L-am recunoscut pe unul dintre ei și l-am privit în ochi.

— INTRUȘII! a țipat 382.

Moș Vodol s-a uitat înnebunit, disperat, la hainele noastre năclăite de ciocolată, în timp ce ne-am apropiat de scenă.

— Uitați-vă la ei! Acoperiți în ciocolată de la bancă. Dovada este chiar aici. Ei au făcut-o. Nu puteți vedea adevărul cu ochii voștri?

— Adevărul, a zis Moș Crăciun cu răceală, e un cuvânt interesant. Mulți îl folosesc în diverse feluri. Dar adevărul este *întotdeauna* adevărul. Din fericire, am adus-o cu noi pe Spiridușa Adevărului. Și, așa cum știți cu toții, Spiridușa Adevărului nu poate spune decât adevărul. Așadar, Spiridușa Adevărului, ai putea să ne spui cine a fost în spatele jafului de la bancă?

— O, nu, a zis Spiridușa Adevărului, când toți elfii și iepurii s-au uitat la ea, așteptând răspunsul. Asta e stânjenitor.

— Spune-le adevărul.

Moș Vodol s-a repezit în fața scenei și a încercat din răspuțeri cu drimwickeria lui neagră ca s-o amuțească. Însă, după cum toți elfii știa, nicio magie de pe lume nu poate opri Spiridușa Adevărului să spună adevărul.

— Moș Vodol și iepurii au jefuit banca, a izbucnit ea. Oamenii sunt nevinovați. Moș Vodol și Iepurașul de Paște au vrut pur și simplu să-i înlăture din calea lor. De aceea suntem noi plini de ciocolată. Au încercat să ne înece în ea, în iepurăria pe care au construit-o sub Elfhelm.

Toată primăria a exclamat.

— E adevărat, a zis o voce din mulțime.

Ne-am întors și am văzut-o pe Noosh, ridicată în picioare.

— Am intrat în bancă să investighez. Sub trezorerie e o gaură care duce pe sub pământ la o iepurărie. Și este plină de ciocolată.

— M-M-Moș Vodol ne minte, a încuviințat soțul ei, Humdrum, care stătea lângă mine. El întotdeauna ne-a mințit.

— Acum pot să plec? a întrebat Spiridușa Adevărului.

Moș Crăciun a clătinat din cap.

— Nu. Mai am o întrebare. Amelia a prăbușit intenționat sania? De ce ar fi încercat ea să rănească pe cineva, așa cum ne-a spus Moș Vodol în paginile *Adevărului Zilei*?

— Am văzut-o chiar în ziua în care s-a întâmplat și ea mi-a povestit totul. Și chiar dacă eu nu pot spune vreo minciună, pot să le adulmec mai bine decât orice spiriduș care-a trăit vreodată. De aceea, pot să vă spun că a fost un accident. Amelia este o persoană foarte bună – cam enervantă și mă bagă în tot soiul de necazuri – dar n-ar vrea niciodată să rănească un elf.

— Știam eu! a zis Mama Breer. E o fată bună!

— Asta am spus și eu! a adăugat Pippin, Prințul de scrisori, cu ultimele scrisori de Crăciun ieșindu-i din buzunare.

— Eu îi iubesc pe oameni! a exclamat Micul Mim.

Acum s-a stârnit o mare rumoare în mulțime.

Soldații iepuri așteptau ordinele ca să acționeze, dar Iepurașul de Paște încremenise, fără grai, lângă Moș Vodol.

— LINIȘTE! a răcnit elful cu barbă neagră. LINIȘTE! Nu contează cine a jefuit banca. Oamenii sunt un pericol pentru noi toți.

Apoi a strigat la soldații iepuri, arătând spre noi:

— Prindeți-i!

Soldații iepuri n-au schițat niciun gest.

— Știam eu că Iepurașul de Paște era rău! a zis Mama Miro.

— Întotdeauna a fost așa! a zis Columbus.

M-am uitat la Iepurașul de Paște. Arăta năucit, de parcă bunătatea din el mai era încă vie și încerca să iasă afară, însă el nu știa ce să facă în legătură cu asta. Mi-am amintit ce-mi spusese odată Moș Crăciun: „Dacă alegi să vezi partea bună din cineva, o s-o vezi reflectându-se înapoi.”

— Nu! le-am spus eu elfilor. Iepurașul de Paște nu e rău.

— Amelia! a ras Mary. Despre cine vorbești? El și Moș Vodol tocmai au încercat să ne omoare.

— Da, însă nu el a început. Iepurii au fost buni. Au fost pașnici înainte de războiul cu elfii.

— Vedeți! a răcnit Moș Vodol. Ascultați-i propaganda antielfi. Vă urăște pe toți!

— Ba nu, am zis, nu vă urăsc. N-ai de ce să-ți fie frică de adevăr.

Și atunci cel mai bătrân elf din încăpere și-a făcut loc în față. Cel cu mustața lungă, subțire și cărunță. Moș Topo. Toată lumea a ascultat când mi-a vorbit mie.

— Amelia, a zis el, eu sunt probabil singurul elf de aici care își mai amintește că a văzut ultima bătălie cu iepurii, din urmă cu atâtea sute de ani. Aveam șase ani pe vremea aceea, dar mi-a fost rușine de ceea ce am văzut și cu rușinea asta am rămas mereu de atunci. Cruzimea arătată de unii elfi în acea ziua a fost cumplită. Acesta e motivul pentru care am încercat totdeauna să fiu diferit de acel tip de elfi. Să fiu primitor față de străini. Astfel, odată, când urcasem pe munte cu fiica mea, Noosh, am hotărât să arunc o vrajă drimwick asupra unui băiat de om pe moarte – un băiat numit Nikolas, care în cele din urmă a devenit acest bărbat pe care-l vedeți înaintea voastră.

A făcut semn spre Moș Crăciun, care a zâmbit și și-a șters o lacrimă de emoție din colțul ochiului.

— Am făcut-o pentru că niciodată n-am vrut să mă tem de străini. Acum, Moș Vodol nu-și poate aminti războaiele din vechime. Poate dacă ar fi văzut și el ce am văzut eu, atitudinea lui ar fi cu totul alta. Însă vreau să-ți spun două lucruri, Iepurașule de Paște...

— Care anume? a întrebat Iepurașul de Paște, ținând de pandantivul său și ciulindu-și cu interes urechea stângă pleoștită.

— În primul rând, a zis Moș Topo, vreau să-ți spun să nu ai încredere în elful lângă care stai. Lui Moș Vodol nu-i pasă decât de o singură persoană din încăperea asta și aceea este el însuși. Și al doilea lucru pe care vreau să ți-l spun este că îmi pare rău pentru ceea ce li s-a întâmplat iepurilor. N-ar fi trebuit niciodată să vă silim să vă părăsiți ținutul. N-a fost cinstit. Și cred că dacă fiecare elf din încăperea asta ar fi știut adevărata poveste, ar fi simțit la fel.

Iepurașul de Paște nu știa ce să zică. A deschis gura, dar nu i-a ieșit niciun cuvânt.

— De ce stați? i-a întrebat Moș Vodol pe soldații iepuri. Arestați-i pe oameni! Ce așteptați?

— Pe mine, a zis Iepurașul de Paște. Pe mine mă așteaptă. Ei nu primesc ordine de la elfi.

Sprâncenele stufoase ale lui Moș Vodol s-au ridicat și-au coborât furioase, ca niște aripi fluturânde ale unei păsări pe moarte.

— Atunci, ordonă-le tu!

— Întâmplător, nici *eu* nu primesc ordine de la elfi.

Și asta a părut să-i închidă gura elfului.

Moș Crăciun a urcat pe scenă și a stat în fața Iepurașului de Paște.

— Între noi trebuie să fie pace. Îmi pare rău că ați fost forțați să ieșiți din Elfhelm. Mi-ar plăcea să spun, în calitate de Șef al Consiliului Elfilor, că tu și iepurii tăi puteți trăi aici în pace. De ce ar fi nevoie ca să se întâmple asta?

Toți elfii, oamenii, spiridușa și iepurii din încăpere au așteptat într-o tăcere adâncă.

Iepurașul de Paște s-a uitat în jos, la pandantivul lui.

Și atunci mi-am amintit ce conținea. Micul ou de ciocolata pe care mama lui i-l dăruise.

Și mi-a venit o idee.

— Nu mai trebuie să te ascunzi de acum, am zis eu. Toată lumea poate afla despre tine, la fel cum au aflat și despre Moș Crăciun. Toată lumea ar putea afla adevăratul mesaj al iepurilor din Ținutul Movilelor și al Vizuinilor. Mesajul părinților voștri. Al mamei tale. Despre cât de fragilă este viața, dar cum trebuie să te bucuri de ea. Mesajul oului de ciocolata.

Iepurașul de Paște s-a uitat lung la mine. Când nu încerca să ucidă pe cineva, fața lui era surprinzător de blajină.

— Nu înțeleg, a zis el.

— Nu ești singurul! a exclamat Mary.

— Ai putea dăruia ouă de ciocolată lumii la fel cum Moș Crăciun dăruiește cadouri, am explicat eu. Și niciun străin n-ar mai fi o amenințare pentru tine sau pentru iepuri. Ți-ar vedea bunătatea. Și noi te-am putea ajuta. Ai putea împrumuta sania lui Moș Crăciun și renii, la început... Ați putea lucra împreună de Crăciun. Copiii s-ar putea trezi să-și găsească darurile din ciorăpei și ouăle, oriunde ai vrea să le ascunzi tu.

— Ar putea, zău? s-a întrebat Moș Crăciun, părând un pic bosumflat.

Dar apoi și-a adus aminte de gravitatea situației.

— Vreau să spun, da. Categorie. Bineînțeles că ar putea.

Și atunci Iepurașul de Paște a priceput. Ochii i-au sclipit.

— *Mesajul oului de ciocolată.*

— Nu te lăsa păcălit! a zis Moș Vodol, cumva șovăind între frică și furie. De parcă ar vorbi serios!

— Vorbesc serios, a zis Spiridușa Adevărului.

Însă Iepurașul de Paște clătina acum din cap.

— Nu.

Curajul mi s-a risipit.

Și toți soldații iepuri au părut gata de atac. 382 chiar își scosese plasa.

— Nu se poate să fie de Crăciun, a zis Iepurașul de Paște. Crăciunul e mâine. Am nevoie de mai mult timp. E nevoie de o zi aparte.

Și atunci mi-a venit ideea evident perfectă.

— De Paște? Momentul din an când iepurii scot capul în lume. De aceea te și numești tu Iepurașul de Paște, nu?

— Da. Da, asta e.

Și pentru prima oară l-am văzut pe Iepurașul de Paște zâmbind.

— De Paște! Asta ar fi perfect.

Am zâmbit și eu, și la fel au făcut și Moș Crăciun și Mary și Moș Topo și Spiridușa Adevărului și Noosh și Micul Mim și Humdrum și Pippin și Mama Miro și Sovereign și Bonbon și Mama Breer și Mama Jingle. Și, curând, toți elfii zâmbeau, până și Columbus (cu toate ca al lui era un zâmbet foarte încurcat, căci se tot gândea la cărțile de istorie care trebuiau corectate). Până și soldații iepuri zâmbeau.

382 și-a strâns plasa la loc. Singura persoană care nu zâmbea era Moș Vodol.

Dar atunci Moș Crăciun s-a oprit din zâmbit. Iar motivul pentru care s-a oprit din zâmbit a fost acela că tocmai văzuse ceasul de pe perete. Ceasul arăta ora „Ora de Culcare a Majorității Oamenilor”.

— Bine, elfi, acum, la atelier! Avem o mulțime de jucării de pus în sacul fără fund!

Și astfel Moș Vodol a fost lăsat singur, cu fața mai roșie decât asfințitul soarelui de afară, în timp ce toți ceilalți – inclusiv iepurii – s-au grăbit să plece la Atelierul de Jucării pentru a face să se întâmple Crăciunul.

O oră mai târziu, Moș Crăciun stătea în mijlocul atelierului, cu sacul fără fund desfăcut și o coadă de elfi și de iepuri se întindea până la Câmpul Renilor. Când Iepurele 382 a lăsat să cadă în sac un maldăr de jucării, Moș Crăciun m-a rugat să verific eu sania, care

era parcată în fața casei lui, și să pregătesc renii. L-am ascultat, iar renii mi-au ușurat sarcina, chiar și Comet, care era de regulă zvăpăiat când voiai să-l înhami.

M-am uitat la Blitzen.

— Acum, orice s-ar întâmpla în noaptea asta, fără plonjat din înaltul cerului, bine?

El a scos un sunet ca de trufă dezumflată. Apoi am verificat Barometrul Speranței, care indica „Excepțional de Plin de Speranță”.

Am sărit în sanie și am apucat frâiele, și am privit cum coada elfilor și a iepurilor devine din ce în ce mai mică, până ce, în final, a dispărut. Și apoi Moș Crăciun a sosit cu sacul în spinare. I-am dat frâiele și am vrut să cobor din sanie.

— Nu, Amelia. Rămâi pe loc. O să am nevoie de un vizitiu asistent.

— Dar știi ce s-a întâmplat ultima oară când am fost într-o sanie.

— Da, dar Căpitanul Funingine nu e aici, acum. Mary are grijă de el. Uite!

Și i-a făcut cu mâna lui Mary, care îl ținea strâns în brațe pe Căpitanul Funingine. Stătea pe câmp, împreună cu Noosh, și Humdrum, și Micul Mim și Moș Topo.

O mulțime de elfi se strânsese în jurul nostru acum, gata pentru decolare. Kip se afla printre ei. Am început să intru în panică.

— Dar de ce nu alegi pe altcineva? De ce nu-l alegi pe Kip? El e cel mai bun conducător de sanie din Elfhelm.

Kip, auzindu-mă, mi-a zâmbit și a dat din cap.

— Cred că trebuie să fii tu. Știu că m-am înșelat în privința ta. Și îmi pare rău.

M-am așezat la loc.

— De fapt, a zis Moș Crăciun, tu ar trebui să fii prima.

— Ce?

Mi-a dat frâiele.

— Haide! Arată-le ce poți face.

— Dar...

În mulțime am zărit-o pe Twinkle, care mi-a zâmbit și a ridicat degetele mari, felicitându-mă. Era și Snowflake de față. Și apoi l-am văzut pe Moș Vodol, dând târcoale ca un nor negru.

— Poți s-o faci, Amelia! a strigat Mary.

M-am uitat la Barometrul Speranței, am închis ochii și am sperat din tot sufletul că totul o să fie bine.

— Haide, Blitz! am strigat eu. Haide, Vixen! Donner! Prancer! Dancer! Cupid! Comet! Hai să zburăm!

În clipa următoare, mulțimea s-a dat în lături, de o parte și de alta, iar noi am pornit în goană peste câmpul acoperit de zăpadă spre lacul înghețat. Apoi sus, sus, sus în văzduh și mai departe, pe drumul nostru în jurul lumii.

Doar două ființe omenești care nu-și aveau locul cu adevărat nicăieri.

Moș Crăciun.

Și cu mine.

Un zâmbet final

Întotdeauna o să țin minte acel Ajun de Crăciun mai bine decât pe oricare altul. Moș Crăciun m-a lăsat să conduc sania tot timpul și toți renii – chiar și Blitzen – s-au comportat frumos. Deși acela a fost, de asemenea, Crăciunul în care o mulțime de copii de om și de părinți au observat urme de pași pe covoare. La început, potrivit scrisorilor pe care Pippin le-a prins tot timpul anului ce-a urmat – au crezut că erau urme de noroi, dar, uitându-se mai de aproape, și-au dat seama că miroseau mai degrabă plăcut. Mai degrabă a ciocolată.

În ziua următoare, a fost chiar o priveriște neobișnuită când iepurii și elfii au sărbătorit împreună, în timp ce Zurgălăii au cântat *Clopoței, clopoței* și *Eroul cu haină roșie*, ca și, bineînțeles, clasicul lor *Renii de peste munte*. A fost cu adevărat un moment de veselie. Și veselia a rămas tot anul următor.

Iepurii au coborât în iepurăria lor până de Paște, pentru că era mai cald acolo, jos, însă și elfii coborau adesea pe la ei, iar prima sâmbătă din fiecare lună a devenit Ziua de Discotecă Viermele de Culoare, când Zurgălăii cântau alături de o formație de iepuri numită Frații Vizuinii și de o altă formație, foarte gălăgioasă, numită Urechile Judecății de Apoi, cu gardianul nostru de închisoare la tobe, și toată lumea petrecea minunat. Chiar și după Paște iepurii stăteau sub pământ mare parte din timp.

Poate v-ar plăcea să știți și despre ciocolată. Ei bine, ciocolata a fost returnată băncii și toată lumea și-a primit banii înapoi, dar Banca de Ciocolată a început să facă de trei ori mai multă ciocolată ca de obicei. Cea mai mare parte le-a fost dată, atunci, iepurilor care lucrau în studiourile lor de artiști – fosta tipografie secretă de ziare a lui Moș Vodol – din iepurărie, desenând ouă frumoase de toate mărimile.

Moș Vodol n-a fost băgat la închisoare, pentru că Moș Crăciun

credea că nimeni nu trebuia închis. Dar a fost ținut sub strictă supraveghere în casa lui de pe Strada Foarte Liniștită și silit să-și suspende *Adevărul Zilei*, pe care oricum nu-l mai citea nimeni, fiind în schimb pus la muncă în funcția de Ambalator-Șef de Crăciun. Trebuia să stea într-o cameră specială din atelier și să împacheteze fiecare cadou. Era o slujbă din cale-afară de supărătoare pentru Moș Vodol, fiindcă își tot prindea barba în banda adezivă.

Mary a continuat să lucreze ca planificator de rută pentru Moș Crăciun și, mai târziu, a preluat cafeneaua Budincă de Smochine și i-a schimbat denumirea în Casa Plăcintei Magice a Mamei Crăciun. Curând, a devenit cea mai populară cafenea din târg. A rămas foarte îndrăgostită de Moș Crăciun, ca și el de ea. Și obrajii lor păreau să devină mai rumeni de fericire în fiecare zi.

Speranța plutea din nou în aer. Aurora Boreală lumina mai puternic. Iar scrisorile pentru Moș Crăciun întotdeauna ajungeau în vârful muntelui.

Cât despre mine, ei bine, lucrurile s-au îmbunătățit. S-au îmbunătățit considerabil.

Elfii nu mai sușoteau pe seama mea. Nu mai eram străina nedorită. Elfhelmul era un loc care primea prietenos oamenii și iepurii deopotrivă. Și cu școala mergea mai bine. Mama Jingle și toți ceilalți profesori păreau să aibă mai mult respect în ceea ce mă privește. Columbus chiar mi-a dat o temă specială – să scriu o nouă istorie a Elfhelmului, corectând toate greșelile despre iepuri. Twinkle și Snowflake mi-au devenit foarte bune prietene și nici măcar nu mai râdeau de mine în timpul lecțiilor de dans spickle.

Scriind pentru *Zăpada*, am izbutit, în cele din urmă, să plătesc reparațiile pentru Vifor 360. Kip și cu mine am devenit prieteni, oarecum, și ne-am comparat poveștile experiențelor noastre cu răpitorii. Eu am câștigat competiția Conducătorul de Sanie al Anului, la juniori, și mi-am purtat insigna cu mândrie.

După ce articolul meu despre Moș Vodol și Iepurașul de Paște a crescut vânzările ziarului la nivel record, am fost făcută Corespondent-Șef la departamentul Iepuri, iar interviul meu cu Iepurașul de Paște a fost declarat „cea mai emoționantă lectură a anului” de toată lumea care l-a citit.

Și viața a continuat astfel ani de-a rândul. Mă rog, mai mult sau mai puțin. Crăciunurile veneau și treceau. Moș Crăciun era în continuare ocupat la Atelierul de Jucării și Mary era în continuare ocupată la cafenea, eu eram în continuare ocupată cu școala și cu

Zăpada, dar era o ocupație fericită. O ocupație de tip elf.

Ani mai târziu, într-o zi de Crăciun, am plecat din Elfhelm după o ultimă călătorie cu sania și m-am întors la Londra pentru a întemeia un orfelinat; Căminul Magic pentru Fete și Băieți. Am hotărât să plec nu din pricină că aș fi fost nefericită. Dimpotrivă. Nu fusesem niciodată mai fericită undeva decât printre elfii magici și cu Moș Crăciun.

Încă îmi mai aminteam vremea de dinainte – o vreme când eram singură și foarte tristă, o orfană la azilul de săraci – și știam că mai există alți oameni ca mine în lumea oamenilor, care se simțeau fix la fel. Prin urmare, am hotărât să fiu ca Moș Crăciun. Am hotărât să încerc să-i fac pe oameni fericiți, oferindu-le câte un pat curat și niște mese copioase, cu mâncăruri gătite după cele mai bune rețete ale lui Mary, și să-i învăț să citească și să scrie.

Adesea le spuneam orfanilor povestea copilăriei mele. După prăjiturica lor de după-amiază, mă așezam la gura sobei, într-o zi de iarnă, și le povesteam despre timpul pe care-l petrecusem în Elfhelm. Le vorbeam despre elfi și spiriduși și trolci. Le vorbeam despre Moș Crăciun și Mama Crăciun și Iepurașul de Paște. Le

spuneam cum scrisorile lor pentru Moș Crăciun zburau tot drumul până la Muntele Foarte Înalt și erau prinse de un elf nemaipomenit de acrobatic pe nume Pippin, care era fără egal la sărit și la prins.

Încă le mai spun poveștile acestea și acum, când sunt bătrână, chiar și în această lume plină de noi invenții ca automobilele și mașinile zburătoare numite avioane.

Și, cu toate că nu mă mai duc niciodată în Elfhelm, încă mai simt magia acelor zile. Chiar dacă eu nu am fost vrăjită vreodată cu drimwick, încă mai păstrez vie magia aceea, încercând să-i fac pe oameni fericiți. Văzând partea bună din fiecare om. Și lăsând bunătatea aceea să se reflecte înapoi.

După cum zicea odată Moș Crăciun, „Zâmbetul este cea mai bună magie din lume”.

Și eu zâmbesc acum, în această Zi de Crăciun, în timp ce stau aici și închei povestea aceasta. Scrisoarea lui e chiar lângă mine. Cea pe care el a lăsat-o pentru mine, în vatra căminului.

Nu conține decât câteva cuvinte: „Îți mulțumesc, Amelia”.

Asta e tot. Și e tot ce era nevoie să spună. Pentru că și cuvintele sunt o magie și pot cuprinde totul.

Partea aceea de la sfârșitul cărții, unde le mulțumești oamenilor

Este cu adevărat dificil să scrii o carte. Și cu adevărat plăcut, de asemenea. Însă ai nevoie de mult ajutor, ca scriitor, înainte ca o carte să devină carte. Acest lucru este mai cu seamă adevărat pentru *Eu și Moș Crăciun* și celelalte două cărți din trilogie – *Un băiat numit Crăciun* și *Fetița care a salvat Crăciunul*.

Trebuie să le mulțumesc în special:

Ție. Cititorului. Cred că citești foarte bine. Nici prea repede, nici prea încet. Bravo ție.

Lui Chris Mould. Ilustratorul. Pentru că a presărat desene minunate pretutindeni. Cărțile cu ilustrații frumoase sunt cele mai bune.

Lui Francis Bickmore. Genialul meu redactor. Pentru că mi-a spus care fragmente erau mai slabe, ca să le pot îndrepta și face mai bune.

Lui Clare Conville. Agentei mele. Pentru că e înțeleaptă și extraordinară.

Tuturor celor de la Canongate, care au muncit din greu la aceste cărți. Inclusiv Rafi Romaya, Megan Reid, Rona Williamson, Jenny Fry, Claire Maxwell, Alice Shortland, Neal Price, Jane Pike, Andrea Joyce, Caroline Clarke, Christopher Gale și fără a-l uita pe Jamie Byng.

Lui Andrea Semple. Cea mai bună prietenă a mea. Care a citit prima această carte, pe când toate greșelile încă erau înăuntru. Și care a scos greșelile. Și care a făcut cartea aceasta, așa cum le face pe toate, cu mult mai bună decât era.

Ah, și-i mulțumesc lui Moș Crăciun. Evident.

Totuși, cel mai mult se cuvine să le mulțumesc celor mai grozavi copii din întreaga lume: Pearl Haig și Lucas Haig. Ei sunt motivul pentru care am scris aceste cărți. Ei dau un plus de magie vieții mele

în fiecare zi. Aceasta este încercarea mea de a le întoarce darul, într-o oarecare măsură.

Vă mulțumesc tuturor.

Crăciun fericit!

